

23

VP magazin

FOILETON

3A

ACTIUNE

AVENTURA

ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație – Aventură

Redescoperiți bucuria lecturii
cu foiletoane pentru toate gusturile!

O revistă virtuală
făcută de cititori
pentru cititori.
Lectură plăcută!

Echipa VP MAGAZIN

România pitorească

Florin Purluca
Praf

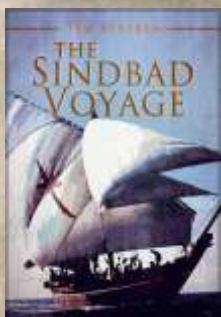
Michael Palmer
Frăția asistentelor
Episodul II

ARIPI
Stephen Coonts
Război aerian
Crăciunul unui pilot de
vânătoare

Keith DOUGLASS
Atac direct
Episodul XIII

Tim SEVERIN
Expediția Sindbad
Capitolul 8

Milos Dumbraci
ZMB

Jean de La Hire
Pirații din
Singapore
Episodul IV

William A. Mitchell
Spiritul Dunei
Capitolele 12-13

Keith DOUGLASS
Numărătoare
inversă
Episodul VI

Herbert Rigby Jr.
La vest de Rio Pecos
Episodul V

BD
Team RAFALE
Operatiunea
Nexus One
Episodul IV

ROMÂNIA PITOAREASCĂ

ROMÂNIA PITOAREASCĂ

FLORIN PURLUCA

PRAE

Science fiction

FLORIN PURLUCA

PRAF

Cine ar fi crezut că sfârșitul Pământului ar fi putut fi atât de melancolic? Minți prevestitoare, milenare, gândiseră sfârșitul lumii drept un holocaust atomic, o lampă cu gaz sfârâmată peste un mușuroi de furnici. Alții văzuseră un final primar, valuri colosale punând la pământ structuri oțelite, cutremure despicând scoarța pământului, măcinând fundații de case și blocuri. Mai fuseseră unii care așteptau pedepse venite din ceruri – meteoriți uriași, mesageri ai Apocalipsului. Sau poate chiar nebunia soarelui, cu rezele lui tot mai arzătoare, până la dimensiunea insuportabilă a unui cuptor, până când carnea oamenilor – a lucrurilor și ființelor în genere – avea să se topească, lăsând în urmă doar oase albe și lucioase, oțeluri și betoane roase de dogoare. Și poate că n-ar fi fost chiar atât de rău, doar un final vitejesc, o luptă acerbă pentru supraviețuire și nu sfârșitul mielului în cuțitul măcelarului.

Suntem datori c-o moarte, obișnuia s-o spună lumea – și înc-o mai spune – căci fiecare își așteaptă sfârșitul în felul său; ba la locul lui, ba cocoțat pe-un vârf de munte, umblând haihui prin nu știu care colț de lume.

Și totuși...

Și totuși s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă.

A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. S-a minunat lumea, n-a putut să mai creadă și una ca asta (dar cine-ar fi putut?), să cadă cenușă din ceruri în loc de zăpadă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea – inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine.

Copiii râdeau, desenau fluturi și îngeri prin cenușa moale, dar sufletele oamenilor mari prinseseră a grijă, căci ce se va fi ales de soarta pământului, când el are nevoie de apă și ceru-i toarnă cenușă?

Și tot cade neîntrerupt, din ceruri, praful ușor. Cade lin și fără zgomot și se-ntetește, țese un văl de mătase gri, dincolo de care nu se mai zărește nimic, dincolo de care se moare ușor, dincolo de care lumea nu mai are speranță și putere de pricepere. Se așterne peste tot și peste toate, îmbracă acoperișuri de case și fabrici, îmbracă flori sau copaci, și numai oamenii ori jivinele își scutură spinările și se miră de tristețea apăsătoare.

Sunt oameni și sunt oameni!

Sunt oameni care-și așteaptă finalul nestingheriți, în patul lor, așteaptă ca praful să se strecoare în camere și cămări, dormitoare sau beciuri, să se așeze peste păturile lor învechite de vreme și de nevoi, să le astupe nările, să li se-năclăiască plămânii, să moară sufocați. Dar mai sunt alții, suflete destoinice, care luptă cu voia cerului, care mobilizează mașini și utilaje, care adună cenușa ce cade fără oprire. O culeg și o aruncă în văi adânci și în canioane, dar plouă cu praf peste tot în lume, depunerile cresc tot mai repede. Acoperă gropi, acoperă hăuri, se transformă în dune, chiar în munți de cenușă, acolo unde tractoarele trudesec de zor.

Dar până și fierul are sfârșitul lui, pentru că praful cade și nu-l oprește nimeni. Se strecoară printre fulii și roți dințate, intră prin inimi oțelite, năclăiește angrenaje, face mașinile să tremure și să scârțâie. Nici biciclete și nici căruțe nu mai trag din pricina stratului compact care acoperă lumea.

Animale mor, căci nu mai au ce mânca. Mor pomi, mor flori, ninge des și gros cu cenușă, și acolo unde nu mai este lumină, nu mai este nici viață. Nu mai zboară nici păsări, nu mai zboară nici mijloace mecanice făurite de om. Pentru că praful se așterne peste aripile lor, le frânge zborul, le face să cadă istovite. Și pasărea din carne și cea de oțel.

Mor câmpii, mor păduri, moare tot, moare lumea!

Se pierde și marea, pentru că praful face reacții ciudate cu sarea. Se înfiripă pe deasupra apei o peliculă negricioasă, la început firavă, apoi din ce în ce mai densă, până când nici măcar delfin sau pește spadă nu poate să rupă fibra bumbacului apocaliptic.

Dar omul este animalul care moare cel mai greu. S-a ascuns sub pământ, însă stocurile de mâncare și de apă nu pot să reziste o veșnicie, la fel cum nici filtrele nu-s nemuritoare. Se va vedea nevoit să fugă din vizuina lui, să râcăie pătura tot mai groasă de praf, suferind după aer. Pentru că zi după zi, oră după oră, pătura se transformă în plapumă, iar plapuma în lespede lumii.

Și nici măcar nu mai plouă, să spele pământul. Nu mai bate vântul, să spulbere blestemăția de colb. Totul zace în nemișcare, dar mai zărești câte un suflet întârziat, cu privirea ascunsă după ochelarii filtranți, cu gura acoperită de masca purificatoare. Umblă de colo-colo, râcăie praful ajutat de vreun băț, caută un stârv să-l poarte cu el, acolo sus, ascuns în ultimul nivel

al zgârie-norului; acolo unde stratul de praf n-a ajuns încă, dar va ajunge, mai devreme sau mai târziu, n-ai nicio grijă.

Nimeni nu știe ce e sau de unde vine.

Poate că se autoconsumă soarele, poate că se sting stelele, sau poate că mâinile unui titan dau pe răzătoare luna. Așa obișnuia să spună lumea, speriată din cale-afară de moarte, care știa că nu mai are mult până se va stinge de tot, până la ultimul suflet în viață. Pentru că omul și-a pierdut speranța, și-a pierdut fii și fiicele, a pierdut rațiunea dreptății și nu mai știe încotro s-apuce sau ce să mai creadă. Se aruncă în genunchi, și-i afundă în cenușă, își cere iertare și plânge cu foc, căci Dumnezeu este sus și iartă. Dar se prea pare că-i târziu pentru căință, căci poate nici Dumnezeu Tatăl n-a vrut așa sfârșit trist. Mâna omului a săpat cu bună știință propria-i groapă, a mănuit hârlețul fără măcar să bage de seamă chinul din glasul Pământului: nu mă mai arde, nu mă mai otrăvi, nu mă mai împovăra cu mizerii! Lasă-mă să respir! Nu mai am aer, căci unde nu respir eu, n-o poți face nici tu!

Orașele sunt serbezi. Nu mai vezi străzi, nici trotuare, doar acoperișuri de autobuze sau tramvaie înghițite de cimentul nemilos al cerului, căci praful s-a bătut sub propria-i greutate. Nu a scăpat nimic. Cenușa n-are milă. Fină, sfărâmicioasă, s-a înfiripat prin crăpăturile obloanelor, a prăfuit manechine prin vitrine, a murdărit tejghele și rafturi, a mânjit până și luciul firesc al sticlei. S-a lipit de tot și de toate.

Copilul stă pierdut, cu picioarele încrucișate, peste stârvul oțelit al unui troleu, cu mâna fixată pe arc – și nici măcar nu-i joacă inima de frică. De mult nu mai arde lumina artificială. Electricitatea nu-i decât o amintire plăcută, o scânteie a unui trecut glorios al omului.

Stă cuminte, așa cum știe el mai bine. Răbdător, căci nu i-ar trebui decât puțin noroc să găsească ceva de mâncare. O pasăre istovită, un șobol rătăcit. Uneori mai râcăie cu bățul, cum l-au învățat ai lui – mamă-sa și tată-său –, căci bine au făcut de s-au ținut de el, chiar și așa cum se găsea, și mititel, și prost, și chiar nepriceput. L-au silit din fragedă pruncie să lase joaca și să priceapă viața „lumii de după cenușă”, scurmând ori stând la pândă după păsări obosite, după șobolani sau cârțițe rătăcite.

Dar ei s-au dus, nu mai e unul. A rămas singurel, așa cum a știut și i s-a spus să știe, căci ce-l așteaptă nu-i altceva decât singurătate. Bojocii lor – vechi și pătați – n-au mai putut, acolo unde încă mai trudesă plămânii fragezi – și poate pe jumătate curați – ai lui Abu.

„E doar o joacă de om mare, să știi să ai răbdare!” obișnuiește copilul să-și spună și râde singur cuc, căci nu mai are cu cine să se mai bucure, aparte de Cățel, prietenul lui din cârpe vechi și prăfuite. Când doarme, acolo sus în casa lor, Cățel stă ghemuit la pieptu-i costeliv și-i ține cald. Mai stă el și pe lângă moalele capului, în loc de pernă. Dar asta numai atunci când Abu

pleacă departe, prin lumea tristă și cenușie a orașului și drumul îndărăt spre casă cere osteneală mare, de se vede nevoit să doarmă prin vreun ungher colțuros și pierdut în bălți de întuneric. Dar ce mai e și întunecimea, când lumea nu mai știe de zi sau de noapte, de soare sau de lună, de stele sau de nori. Totul e o pâclă plumburie. Și pe pământ, și-acolo sus, în ceruri.

Sare, numaidecât, în capul oaselor. Ceva mișcă! Ceva forfotește, acolo, departe, prin vitrinele mohorâte. E prea mult ca Abu să priceapă pe deplin forma care strunește manechinele – le face să joace, ba într-o parte, ba în alta. Cade praful de pe ele, se scutură de zici că sunt vii.

„Ce-o fi oare?” se tot întreabă copilul.

Își face palmele căuș, deasupra ochelarilor filtranți, să mai alunge din funinginea plutitoare. Lentilele zumzăie și focalizează cu greutate, de uzate ce sunt. I-ar trebui unii noi, dar de unde să-i capete? Cuăștia s-a pricopsit ca dintr-o minune, cu mai bine de jumătate de an în urmă. Hoinărea prin măruntaiele unui bloc măcinat de singurătate, când a zărit cadavrul și...

Abu se scutură, își alungă visarea. Poate să mai aștepte, gândul acela. Mai curând trebuie să priceapă ce s-ascunde acolo, și este ceva mare, nu se îndoiește de asta.

„Pisică sau poate chiar un câine!” îndrăznește să creadă. „Nu! Șobol nu poate să fie!” se contrazice de unul singur. N-ar fi putut struni oamenii din plastic, să-i facă să se miște ca unii vii, mai judecă el.

Focalizează din nou. Praful s-a infiltrat peste tot – afurisitul de praf! – până și prin mecanismul fin al obiectivului ochelarilor. Se cocoată pe troleu. Îi scapătă un picior pe fierul ruginit și aproape că se prăvălește. Se agață în ultima clipă de cablul electric. Firul oțelit joacă prin aer, scoate un zgomot ascuțit, ca biciul unui uriaș. Lasă o dâră de praf, care dansează și se amestecă numaidecât cu cenușa cernută din ceruri.

„Afurisitul ăsta de praf!” judecă Abu pe cel ce a făcut una ca asta lumii în care s-a născut, pe cel care a răpit suflarea semenilor săi. „Oare să fiu ultimul din speța mea?” se mai întreabă Abu, uneori, când noaptea se lasă peste lume – sau așa crede el, de vreme ce este ostenit –, căci cerul nu l-a cunoscut niciodată drept zi în toată regula, cu lumina lui caldă, puternică.

În anul în care s-a născut el, a început să moară lumea.

Deslușește ceva – nu prea limpede – care aduce cu un câine. Silueta unei potăi care se foiește prin vitrină, scurmă și râcăie prin praf. Este ferită, ascunsă în decor, avantajată de imposibilitatea băiatului de a vedea prin lentilele prăfuite ale ochelarilor. Totuși, este acolo și băiatul cunoaște jocul răbdării. O să se apropie tiptil, ca o nălucă. O să-l pândească, și în ulimul ceas – în cel de-al douăsprezecelea ceas – când foamea aprigă o să năucească simțurile câinelui, o să-l doboare cu arcu. O săgeată bine plasată, în trupul costeliv, hămesit.

Abu se bucură nespus de mult. În sufletu-i până odinioară posac, joacă artificii. Mâncare, va avea multă mâncare! Dacă-l va prinde – și să fie al naibii dacă nu are să fie așa! – va avea provizii pe puțin o lună. Îl va săgeta, îi va

jupui cu grijă blana, îi va bea până la ultima picătură de sânge. Va face un foc mare, din resturi de cărți sau ziare, va frige carnea bine. Ciozvărte rumenite și presărate cu sare – multă sare! – să fie bune de mâncat, chiar și peste o lună.

Băiatul sare. Praful atenuează zgomotul. Se aude numai o bufnitură înfundată, seacă, lipsită de putere, apoi se târăște.

„Nu-i departe!” se încurajează copilul. „Nu-i mult de viermuit prin pulberea morții.”

Cum stă întins, pe burtă, masca filtrantă se afundă în norișorii de praf, hârcâie și muncește să ofere plămânilor un aer cât de cât respirabil. Abu trage din greu, zmuțește din coate și genunchi. La intervale neregulate de timp își pipăie arcul și-și caută săgeata. Să fie pregătită, la momentul oportun.

Verifică, din nou: manechinele continuă să se zbânțuie; nu mai vede javra, dar e acolo, e sigur că-i acolo, n-ai nicio grijă de asta.

„Hârș!” se scrijelesc jeanșii. „Cârș!” se poticnesc coatele, în vreme ce trag.

„Nu mai e mult, și-s acolo!” se bucură copilul.

Muncește din greu, căci trebuie să-și câștige mâncarea. Și nu s-ar fi oprit el din mersul târâș nici în ruptul capului, dacă n-ar fi fost sclipirea din ochii tulburați ai javrei, care acum a ieșit pe de-a-ntregul la vedere. Dar nu-i o javră ca toate celea – nu domnule, nu! – cum mai văzuse el cândva, ba mai curând e o dihanie în toată regula.

Îngheață, și unul și celălalt!

Nici copilul nu s-a mai găsit vreodată în așa încurcătură, însă nici lupul nu mai e ce-a fost cândva. Nu-l mai ajută ochii, căci sunt sătui de-atâta cenușă, dar băiatul știe, din auzite, că nasul dihaniei nu minte, și ar vrea să fugă, să-ncerce să scape, dar îi lipsește curajul să-ncerce s-o facă.

Rămâne țeapăn, precum o statuie doborâtă de vreme, căzută pe jos. Și chiar că zici că-i una, băiatul învelit în cearșaful de pulbere gri. Lentilele bâzâie, focalizează și inima-i e un purice. Îi pare că zgomotul fin al motorașelor se propagă prin aer cu puterea unor turbine și vor să-l desconspire. Dar vânătorul sur nu face nimic altceva decât să adulmece, să-și scuture urechile și blana de praful ce-l necăjește.

Nu cuteză niciunul să facă mișcări îndrăznețe.

Abu așteaptă, dar așteptarea-i moale, grea de zici că-i făcută din plumb, la fel ca lumea ce-l înconjoară. Nu se hotărăște, nu găsește puterea, dar n-are ce face, va trebui să se încumete să facă ceva, să găsească scăparea, cu vânătorul sur nicicând nu e de glumă. O știe, i-au spus-o de mult, când încă trăiau.

Se aruncă în picioare și praful se scutură de pe el, transformă împrejurimile într-un nor mare și cenușiu. Cât lupul se-nfoaie, cât își asmute dinții albi ca niște pumnale, băiatul e gata cu arcul. E cam departe, fiara, dar n-are ce face, trebuie să-și forțeze norocul. Coarda se ascute, la fel ca privirea

dihaniei. Ambele sunt gata să taie în carne vie, și-o fac, atunci când slobozește săgeata și sare prin aer și lupul.

I-ar fi prins bine băiatului un dram de noroc și o mână mai sigură, una nechinuită de foamete și sete, care l-a făcut să țintească strâmb. Vârful ratează cu puțin mijlocul pulpei piciorului, agață părul numai cu un colț. O dâră de sânge și un petec mic de blană, asta lasă săgeata în urma ei, prin perdeau de praf.

„Și totuși, e bun!” gândește copilul în grabă.

Măcar acum poate să gonească și poate chiar scapă cu bine, de vreme ce lupul șchioapătează, atunci când își revine din săritură. S-aruncă iarăși fiara înspre Abu, și nici măcar o clipă nu mai stă copilul locului, ci se pune pe o fugă sănătoasă. Cât îl țin picioarele și cât pot plămânii – mai ales plămânii! – căci ei sunt cei care suferă mai mult și mai mult în vremea cenușii.

Dinaintea lui se ridică un bloc. Îi cunoaște secretul, l-a răscolit de nu mai știe nici el de câte ori. Nici măcar nu-i departe, chiar crede că poate s-ajungă până într-acolo. Tălpile calcă stratul de pulbere, s-afundă puțin. Dar nu-l încurcă – nu-i prima dată când gonește –, cunoaște rostul alergatului prin cenușă, numai de l-ar ajuta puțin și norocul. El parcă vede, deși nu se uită înapoi, și aproape că și aude cum balele lupului biciuiesc aerul, cum lasă o dâră lucitoare și lungă ca un diamant amorf, în vreme ce-l hăituiește.

Noroc că bestia șchiopătează, doar asta-i scăparea. Abu nu se lasă, Abu fuge ca vântul, cât poate el de tare și nici măcar nu se-ntoarce să-l vadă. Nu-i frică, ci este dorință de viață. Știe că lupu-i atins și asta-i dă speranță.

Urcă repezit scările. Plămânii torc, mai ceva ca un motor diesel, și-n gât se adună o mucozitate gelatinoasă. Hârcâie rău în piept. Repezit, desface masca, expectorează. Flegma cade, se afundă în praf, un ghemotoc mic și grețos.

Abu aude pașii. Puf, puf! Puf, puf! Se întoarce și-l vede, cum vine, cu ochii scăpărând a foame și cruzime, aprinși ca doi cărbuni.

Nu mai e vreme de zăbovit. Apucă calea treptelor, una câte una, etaj după etaj, până acolo sus, pe acoperișul lumii muribunde. Gâfâie și simte cum îl apucă năduful. A gonit mult și bine, a câștigat avans, dar acum simte că aerul nu mai este destul, cum laringele i se îngustează ca o pâlnie și plămânii trag din ce în ce mai greu. Stă o clipă – numai atât! – și vede prin zăbrelele de fier ale scării cum sălbăticia nu se dă bătută. Încă e pe urmele lui, la fel de feroasă, la fel de determinată. Pornește, din nou.

„Nu mai e mult!” se tot îmbărbătează. „N-am altă cale!”

Ori fuge, ori moare!

Ajunge la capătul scărilor și trage ușa. Bună și așa, șubredă cum se găsește. Chiar dacă o să cadă în cele din urmă sub izbiturile lupului, tot o să-i cumpere ceva timp. O să vadă el ce și cum face. Aleargă în colo și înapoi, scormonește de zor prin pulbere. Măcar de-ar găsi vreun capăt de țevă sau ceva cu care să se apere.

Bufl, apoi liniște. Bufl, și ușa joacă din balamale, se cutremură sub izbitura hâtrului.

„Nu mai e mult și vine peste mine!” se necăjește Abu.

Tot caută și nu găsește nimic. Are șuriul, n-a uitat de el – nici vorbă! –, dar demonul e mare. O să se avânte asupra lui ca un vânt năpraznic. Are să-i dea de furcă, căci...

Poc! Tronc! Și ușa-i istorie.

Spaima copilului nu mai are margini, atunci când lupul stă în rama ușii, căci nu are de niciun fel cu ce să se apere. Stă locului, abia se mai mișcă, de parcă sângele i s-a sleit prin vene. Se uită la stânga, se uită la dreapta, dar lupul numai la el se zgâiește. Nu-l scapă din ochi nici cât o lingură de secunde. I se scurg balele, se râcăie dinții, unii de alții, de parcă s-ar freca fier pe fier și nu maxilarele între ele. Ochii scapătă, aruncă săgeți. În blana piciorului abia dacă se zărește o dungă, un fir subțire și negru.

Băiatul trage ușor, cuțitul din teacă. Lupul pășește, mârâie, dar tot nu-l scapă pe copil din priviri.

„Acuma-i acum!” se îmbărbătează Abu, de unul singur, căci nu are cine s-o facă în locul lui.

Se lasă pe vine, cu stângul în față și dreptul proptit în marginea de beton a acoperișului. Lupul rage, apoi se angajează în asalt. Copilul se aruncă și el, iar atunci când trupurile li se izbesc, Abu se prăvălește, cu fiara grămadă peste el. O bufnitură strașnică, peste tot numai praf, de abia se mai văd unul pe altul; dar se simt, căci stau încolăciți ca niște șerpi.

Greabănul lupului se încovoiază, se zburlește, la fel de bine cum și băiatul simte fiorul rece al luptei, ca un firicel de gheață care li se scurge prin măduva spinării. Colții caută să prindă beregata, dar nu dovedesc decât antebrațul, care se pune de-a curmezișul gurii hâite.

Clanc!

Și pulberea din jur se năclăiește cu sângele lui Abu. Fiara, acum c-a mușcat, că-l are în prinsoare, scutură din cap cu frenezie. Durerea urlă pe dinăuntru copilului, ascuțită, ca țipătul un șoim, dar el își ține suferința în frâu. Nu știe cât o putea să îndure, căci simte că stă proptea dinaintea porții unui grajd plin ochi cu tauri. Nu vor fi decât secunde până când una dintre bovine va forța scândura subrezită a porții, însă până atunci, copilul rezistă.

Întrucâtva, ca prin minune, găsește puterea să răspundă atacului. Ridică pumnul în aer și dă, cât poate el de tare.

O dată! De două ori!

Chiar nu mai contează că vârful tocit al șuriului nu face altceva decât să scrijească blana, să se opintească în coaste. Oricum ar fi, loviturile tot împrășcă durere. O simte, chiar o și vede, atunci când dihania bate în retragere – se dă îndărăt, scoate suntete guturale, aspre, hârâite. Ochii i se învârt în găvane ca niște vârtejuri.

Legănat, Abu se ridică. Scapă pumnalul, durerea-i face sufletul felii. Abia mai zărește, vede ca printr-un vâl de pânză murdară.

Lupul se cambrează, tremură carnea pe el. Țâșnește și Abu nu poate decât să se lase în voia sortii, blegit, mai ceva decât o cârpă în bătaia vântului. Cade într-o parte, copilul, și fiara-l ratează la centimetru, se duce de-a berbeleacul peste parapet.

Rămâne locului, privește în gol, fix, ca o stâncă.

„Cât să fi stat prăvălit în cenușă?” se gândește Abu.

Și pentru numai o clipă crede că nu-i departe de răceala betonului din care-i clădit – cândva, demult – blocul.

„Abu, copilul tare ca piatra!” își mai spune el.

Până la urmă, insensibilitatea stâncii are avantajele ei. Privește mâna, se uită cutremurat la felul cum hainele și carnea, zdrențuite în ultimul hal, atârnă fără noimă. Simte o durere pulsatorie, care urcă dinspre braț până la umăr și-i înțepenește ceafa. Ochii, și așa greu încercați de lacrimi și durere, abia dacă mai disting trupul neînsuflețit al lupului. O formă zgâită, după cum s-a prăbușit de acolo, de sus, care trândăvește sub un strat gros de praf. Se pierde în decor, ascuns în masa compactă și gri.

Abu trebuie să coboare, să caute lupul prin praf. Să-l pună la adăpost, o vreme, până când va fi în stare să se ocupe de el. Să-l jupoaie, să-l porționeze, ca mai apoi să-l rumenească la foc mic, din cărți vechi sau ziare, sau poate chiar lemn, de va găsi.

Se ridică și merge, puțin clătinat, se convinge că nu prea mai e în stare de multe. Simte că nu mai are vlagă. Se întinde pe spate, numai o țără, cât să-și revină, apoi o să plece. Mai târziu o să-și revină el.

„N-ai nicio teamă, băiete!” își spune. „Te vei lua cu treburi și vei uita durerea.”

Se întinde la loc, pe jos, așa cum s-a trezit. Și nici măcar nu-i chiar așa de rău, mai crede el. E moale – praful – catifelat și ușor ca puful de pasăre. Îi cuprinde mai întâi obraji, i se joacă apoi cu nasul, pleoapele și gura.

„Moale” își spune copilul în gând. „Catifelat. Plăcut.”

Michael Palmer

FRĂȚIA ASISTENTELOR

Thriller**Michael Palmer****FRĂȚIA ASISTENTELOR**

1982

Traducerea: Ștefi Todo

EPISODUL II**Capitolul 3**

David Shelton bătea ritmic în brațul fotoliului și răsfoia un număr vechi de trei luni a *Revistei Americane de Chirurgie*. Emoția așteptării vizitei de seară împreună cu Wallace Huttner a fost diminuată de o întârziere de aproape trei sferturi de oră. Probabil că Huttner a avut de rezolvat probleme neașteptate în sala de operație.

Un timp, David măsură cu pasul camera goală a chirurgilor, închizând dulapurile, un gest care părea, inexplicabil, să restabilească puțin ordinea. 45 de minute într-o cameră goală, printre dulapuri, nu făcea parte din scenariul pe care și-l imaginase pentru această seară.

Cu îngrijorarea crescândă că Huttner a uitat cu totul de întâlnirea lor, s-a dezbrăcat de costumul care-l considerase potrivit pentru această ocazie și a luat unul verde curat, apoi și-a pus o pereche de papuci de hârtie peste pantofii lui. S-a gândit să-și pună proprii pantofi speciali pentru sala de operații, dar a renunțat, temându-se că o pereche curată, nouă, va da impresia, oarecum corectă, că în ultimul timp nu a petrecut mult timp în acea sală.

Ritualul pregătirii pentru sala de operație a avut un efect imediat de îmbărbătare asupra moralului său moleșit. Punându-și masca chirurgicală și boneta a început să mormăie absent *La Virgen de Macarena*, o melodie pe care

o auzise prima dată cu ani în urmă, întâmpinând sosirea matadorului la o luptă de tauri din Mexico City. Dintr-o dată realizează ce cânta și râse cu zgomot.

— Shelton, chiar o iei razna. Următorul pas este să ceri două urechi și o coadă pentru a opera o apendicită.

Oprindu-se în fața unei oglinzi își aranjă niște șuvițe de păr sub bonetă, apoi intră în etajul unde era chirurgia. Aripa Chirurgicală Dickenson, numită după primul șef al chirurgiei din spital, avea 26 de camere fără ferestre și ocupa în întregime etajele șase și șapte din clădirea de est. Ceasurile de pe perete dădeau doar o idee despre ce ar putea să facă lumea din afara spitalului. În ce privește atmosfera, politica, ordinea socială chiar și limba folosită, aripa chirurgicală era o lume într-o lume dintr-o altă lume.

Din primele zile ca student la medicină, și chiar înainte, David visase să devină parte din această lume. Iubea sunetul mașinilor și vocile care aveau ecou pe holurile strălucitoare, tensiunea orelor din timpul operațiilor, secunde de acțiune frenetică în crizele pe viață și pe moarte. Acum, pentru a doua oară în viață, visul lui devenea realitate. Uitându-se pe coridor, văzu semne de activitate doar în două săli de operație. Celelalte erau curățate și pregătite pentru primele cazuri de mâine dimineață sau deja întunecate.

Parie cu el însuși că Huttner lucra în camera din dreapta și pierdu un sfârșit de săptămână în Acapulco cu Meryl Streep.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Asistenta îl întâlnise pe David la ușă. Era îmbrăcată cu o rochie verde strâmtă care părea scurtă comparativ cu statura ei. Ochii turcoaz îl fixau de deasupra unei măști de hârtie și de sub o bonetă cu flori.

Afirmă-te, gândi David. Arată consternare că nu ai fost recunoscut. Încearcă să formuleze un răspuns intimidant când Huttner ridică privirea de la locul lui din partea dreaptă a mesei.

— Ah, David, bine ai venit, strigă el. Edna, acesta este doctorul Shelton. Edna, dă-i, te rog, un scaun. Pune-l... acolo, lângă doctorul Brewster.

Arată spre rezidentul care-l asista din partea cealaltă a mesei.

David se sui pe scăunel și se uită în interiorul inciziei.

— A început ca o simplă operare a unui ulcer perforat, explică Huttner, fără să pară că-și aduce aminte sau că-i pasă de întârzierea la întâlnirea lor. Am întâlnit niște probleme când am intrat, așa că am decis să mergem mai departe și să-i tăiem jumătate din stomac și să-i facem anastomoză Bilioth.

David observă cum folosea Huttner cuvintele și notă undeva în adâncul minții sale.

În câteva secunde ritmul din cameră, întrerupt de sosirea lui David, fu restabilit. Foarte repede se convinse că îndemânarea, concentrarea și controlul lui Huttner erau extraordinare. Niciun semn de indecizie. Deși ceilalți din încăpere aveau fiecare câte un rol, Huttner era, în mod evident, atât dirijorul cât și solistul.

Deodată în mâinile asistentei străluci o pereche de foarfece pe care i le întinse lui Huttner. Acestea au alunecat și au făcut un zgomot ca al unei mici explozii când au atins podeaua. Ochii gri-albaștri ai chirurgului au fulgerat.

— La naiba, Jeannie, izbucni el, fii mai atentă!

Asistenta oftă, apoi murmură niște scuze și îi dădu, cu mare atenție, o altă pereche. Ochii lui David se îngustară. Din punctul lui de vedere totul părea în regulă. Se uită la ceasul de pe perete. Șapte și jumătate. Realiză că Huttner probabil că opera de 12 ore.

Un minut mai târziu Huttner verifică rezultatul apoi își roti capul ca să-și alunge presiunea din gât.

— Bine, Rick, e rândul tău. Închide-l, îi spuse rezidentului. Operațiune postoperatorie standard. Nu cred să aibă nevoie de perfuzii, dar folosește-ți judecata atunci când se va trezi. Dacă sunt probleme contactează-l pe doctorul Shelton. El mă va înlocui cât voi fi la conferința de la Cape. Întrebări?

David crezu că vede un respect și un interes crescut în ochii asistentei. Real sau doar imaginar, privirea îi readuse imediat emoția pentru ceea ce însemnau viitoarele trei zile pentru el.

Huttner păși pe lângă masă, dându-și jos dintr-o singură mișcare halatul pătat de sânge și mânușile și se îndreptă spre hol cu David în spatele lui. În loc să se prăvălească în primul fotoliu, așa cum se aștepta David, Huttner se duse firesc spre dulapul lui de unde scoase o pipă și tutun. O umplu și o aprinse cu o brichetă elegantă înainte să se așeze pe o canapea din piele. Cu o fluturare a pipei îl îndemnă pe David să se așeze lângă el.

— Tumbull trebuia să o trimită pe acea femeie la operație cu două zile în urmă, spuse despre internistul care nu reușise să pună diagnosticul de ulcer perforat. Pariez că nu ar fi trebuit să-i tai stomacul dacă ar fi făcut-o.

Huttner închise ochii și își masă nasul cu mâna care avea o manichiură îngrijită și degetele ca de porțelan.

Având puțin peste 60 de ani, înalt, cu părul negru cu gri la tâmpile, Huttner arăta exact ca patricianul descris de reviste.

— Am auzit, de la asistentele din sala de operație, câteva lucruri bune despre munca ta David, spuse Huttner cu un accent cultivat al celor din Noua Anglie.

Lucruri bune. David evaluă câteva secunde complimentul. Era o reacție reflexă, provenită din cei aproape opt ani de interviuri binevoitoare și de colegi care doreau să se arate îngrijorați. Lui David nu-i plăcea, dar ar fi trebuit să se aștepte. Complimentul lui Huttner nu era prefăcut, David era sigur de asta.

— Mulțumesc, spuse el. După cum ați văzut unele nici nu mă cunosc încă. Vreau să spun că un singur caz major, maxim două pe săptămână nu pot fi o bază solidă după care să judeci.

Vorbele nu arătau amărăciune, erau doar constatare. David știa că Huttner avea câte 15 sau chiar mai multe operații majore la fiecare una a lui.

— Răbdare, David, răbdare. Îmi amintesc că ți-am spus asta și când ai venit prima dată la mine. Trebuie să-ți amintești că medicii care sunt ridicați pe un pedestal sunt urmăriți în permanență cu lupa.

Își uni degetele, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Probleme ca... ah... cea care ți s-a întâmplat ție nu sunt uitate repede de comunitatea medicală. Sunt o amenințare, arătând o vulnerabilitate pe care cei mai mulți doctori nu admit că o au. Continuă să faci bine, fă-ți conștiincios munca pe care o faci și cazurile vor veni.

Se așeză la loc și luă în mână pipa din spumă de mare.

— Sper, spuse David, cu un zâmbet forțat. Vreau să știi că sunt recunoscător pentru încrederea și acceptarea dumneavoastră. Înseamnă foarte mult pentru mine personal.

Huttner făcu un semn cu pipa că nu are importanță, deși expresia lui spunea că aștepta asta.

— Nu e cazul, eu sunt cel recunoscător. E o ușurare să știu că pacienții mei sunt îngrijiți de un tânăr strălucit cât timp sunt eu plecat. Din câte îmi amintesc, ai lucrat la White Memorial, nu?

— Da, sir, odată am fost șeful rezidenților de acolo.

— Niciodată nu mi-am imaginat că aș putea fi acceptat în acel program, spuse Huttner cu o mișcare melancolică din cap. Și am ajuns la Wally. Am auzit destui „Sir” în fiecare zi, că aș putea umple curtea Regelui Arthur.

David aprobă din cap, zâmbi și își opri în ultima clipă tentația de a spune „Da, sir”.

Huttner se ridică în picioare.

— Un duș rapid și apoi voi face un tur pe etaj împreună cu tine.

Aruncă costumul de la operație într-un coș, apoi luă o revistă din dulap și i-o dădu lui David.

— Aruncă-ți o privire pe acest articol, scris de mine, despre chirurgia radicală a metastazelor de cancer la sân. Mă interesează ce crezi.

Și se îndreptă spre baie, strigând chiar înainte să dea drumul la apă:

— Joci tenis, David? Trebuie să jucăm câteva partide cât încă mai putem.

— Cu greu s-ar putea distinge între jocul meu de tenis și ridicarea greutăților, spuse David suficient de încet ca să fie sigur că Huttner nu-l putea auzi.

Se afundă în citirea articolului. Publicat într-o revistă obscură, susținea chirurgia radicală a sânilor, ovariană și a glandelor suprarenale pentru pacientele cu cancer de sân extins. Conceptul nu era revoluționar. În unele cazuri era acceptat. Oricum, deși boala era oribilă, să vadă teoria chirurgiei radicale tipărită, să citească despre probabilitățile de supraviețuire îi adusesse un gust acid în gât lui David. Supraviețuirea. Asta era singurul scop final? Închise revista și o puse la loc în dulapul lui Huttner.

Operatorul anunță finalul orelor de vizită de la ora opt când cei doi chirurghi își începură turul la etajele din clădirea de Vest. Mai devreme David își

vizitase pacienții – un băiat de zece ani internat pentru o hernie și Edwina Burroughs, o femeie de 40 de ani căreia serviciul în fabrică și sarcina i-au provocat varice severe, noduroase și răsucite ca rădăcinile unui copac.

Wallace Huttner avea mai mult de 25 de pacienți împrăștiați în trei clădiri diferite. Aproape toți se recuperau după operații grave. La fiecare etaj sosirea lui Huttner avea un impact imediat. Distracția zgomotoasă din camera asistentelor se oprea. Vocile își coborau tonul. Asistentele de serviciu apăreau, cu fișe în mâini, să-i însoțească la vizită. Răspunsurile la întrebările ocazionale ale lui Huttner erau ori bâlbâieli monosilabice ori efuziuni nervoase cu exces de informații. Deși Huttner arăta politețe, trecea vioi de la un pat la altul lăsându-l pe David să înțeleagă boala de care suferea fiecare. Omul era unic, își spuse David. Un fenomen.

Foarte repede, se observă un model al vizitelor. Erau conduși de asistentă la ușa camerelor. Apoi el lua fișa de observație de la ea și se apropia de capul patului. David, asistenta de gardă și cea care se ocupa de caz îl urmau. Apoi, Huttner îi dădea fișa nedeschisă lui David, îl prezenta pacientului și îi spunea pe scurt istoria pacientului, problema inițială, operația făcută și tratamentul, ascunzând detaliile neplăcute în jargonul medical așa încât numai un medic sau o asistentă să-l poată înțelege.

În final Huttner făcea un control fizic scurt, în timp ce David consulta fișa, folosind un carnet pentru a însemna analizele și planul pe care-l construia Huttner pentru fiecare caz. Pentru cea mai mare parte, încerca să rămână în umbră, vorbind doar când i se adresa cuvântul, dar păstrându-și întrebările la minimul posibil.

Uneori se uita fix la Huttner. Din cât își dădea seama omul părea satisfăcut că-și lasă cazurile pe mâini capabile. Totuși, după un timp, David simți că ceva nu e în regulă. În ciuda legendelor, a susținerii rezidenților și a abilităților chirurgicale care nu intrau în discuție, Wallace Huttner era neîngrijit, progresul era înregistrat foarte pe scurt și adesea cu informații lipsă, unele analize de laborator anormale erau trecute cu vederea mai multe zile, până când erau observate și se cereau altele. Lucruri mici. Lucruri subtile. Dar erau acolo, fără discuție. Nu era acea lipsă de grijă care ar fi afectat toate cazurile, dar inevitabil se reflecta în prelungirea șederii în spital, o a doua operație, și putea duce chiar la deces.

El știa, gândi David. Știa, dar până acum nu găsisese niciun mod de a rezolva problemele. Nu era lipsă de amor propriu sau de grijă sau de abilități – Huttner le avea pe toate trei. Omul era pur și simplu prea împărțit, decise David. Prea multe cazuri. Prea multe comitete, mese rotunde și obligații de a preda. Cât de multe putea face un singur om într-o singură zi? Mai devreme sau mai târziu trebuia ori să tragă linie ori să facă compromisuri sau... să-și ia un ajutor. Poate Lauren avea dreptate, realizează el emoționat. Poate Huttner căuta un partener. Sau poate, râse David de el însuși, Huttner îl alesese pe el să-l înlocuiască, crezând că dintre toți chirurgii din spital era cel mai puțin probabil ca el să observe aceste inadvertențe. Nu conta. Erorile și omisiunile

erau unele mici. Va revedea fișele a doua zi și le va rezolva. *Doar taci din gură, își spuse singur. Mai sunt doar câteva cazuri, apoi ești pe cont propriu.*

Câteva minute mai târziu, decizia lui David de a tăcea din gură a fost pusă la încercare. Pacientul era un bărbat aproape de 50 de ani, un comerciant de pește pe nume Anton Merchado. S-a internat în spital cu câteva zile în urmă pentru o problemă abdominală. Huttner a drenat-o și a extirpat un chist de la pancreas și Merchado se refăcea bine când a descoperit simptomele unei infecții respiratorii. Prin telefon Huttner i-a prescris tetraciclină, un antibiotic cu utilizare largă. Probabil că starea i s-a îmbunătățit deoarece nu erau făcute alte mențiuni despre asta în fișa de observație. Oricum, prescrierea tetraciclinei nu a fost oprită. I se dădea de aproape două săptămâni.

Dornic să termine odată vizita, Huttner descrie rapid cazul bărbatului în timp ce îi examina inima, plămânii și abdomenul. David stătea retras într-o parte, cu atenția îndreptată mai mult spre fișă decât spre ce-i spunea bătrânul chirurg.

În ziua dinaintea celei în care Merchado trebuia externat a avut diaree severă. Impresia inițială a lui Huttner fusese enterită virală, dar după câteva zile starea lui s-a înrăutățit mai mult decât ar fi trebuit din cauza unei simple infecții. Au început să apară primele semne de deshidratare. David studia notele de laborator. Îngrijorarea lui Huttner se oglindea în fiecare zi în solicitările crescute de teste de laborator și procedurile de diagnosticare, totul fără rezultat. Eforturile de a ameliora starea lui Merchado s-au intensificat, dar era evident că aceasta era pe o pantă descendentă.

În timp ce citea, o idee apărură în mintea lui David. A studiat pagină după pagină analizele de laborator, căutând rezultatele analizelor scaunului cerute în câteva zile succesive.

— Deci, ce părere ai? întrebă Huttner, întorcându-se spre David. David?...

— Oh, scuze. David ridică privirea. Am observat că încă ia tetraciclină și căutam să văd dacă ar putea avea cumva efecte secundare de la acest tratament. Nu se întâmplă des, dar...

— Tetraciclină? îl întrerupse Huttner. Dar am cerut să oprească tratamentul cu câteva zile în urmă. Încă îl primește?

În spatele lui Huttner, în raza vizuală a lui David, asistenta confirma viguros din cap.

— Bine, nu contează, spuse Huttner cu o ușoară ezitare.

David aproape îl auzea întrebându-se singur dacă într-adevăr ceruse oprirea administrării tetraciclinei sau doar dorise să o facă.

— Analizele culturilor au fost toate negative. De ce nu scrii un ordin să nu i se mai dea tetraciclină? Fă o altă analiză dacă dorești.

David era gata să răspundă când observă o analiză în josul unei liste scoase din calculator care conținea toate rezultatele pacientului în funcție de dată. Citi 9/24, ANAL. SCAUNULUI, CREȘTERE MODERATĂ, S. AUREUS, URMEAȘĂ SENSIBILITĂȚI. Stafilococul aureus, cea mai virulentă bacterie. David închise ochii sperând că în momentul în care-i va deschide iar,

cuvintele nu vor mai fi pe pagină. Îi luă mai multe secunde să se decidă să nu spună nimic despre ce descoperise și să rezolve problema mai târziu. Ezitarea a durat prea mult.

— Ce e, David? întrebă Huttner. Ai găsit ceva?

— Fir-ar să fie, se blestemă singur David.

Mai multe răspunsuri îi trecură prin mine, fură evaluate și respinse. Nu era nicio cale confortabilă pentru el. Niciun loc în care să se ascundă. Cu colțul ochiului le văzu pe cele două asistente stând nemișcate la capătul patului. Știa că în următoarele secunde succesul serii și a carierei lui David ar putea să dispară?

Întreaga scenă devenea ca un vis straniu pentru el. Îi întinse încet foaia de observație a lui Merchado, cu degetul arătându-i înregistrarea care era a altcuiva, nu a lui. Privirea pe care David o văzuse în sala de operație îndreptată spre asistenta care scăpase foarfeca o văzu acum îndreptată spre cele două asistente. Vârî foaia în mâinile asistentei de serviciu.

— Domnișoară Baird, mormăi, vreau să aflî cine e responsabil că nu mi-a atras atenția asupra acestor analize. Oricine ar fi, asistentă sau secretară, vreau să fie prima persoană pe care o văd în biroul meu luni dimineată. E clar?

Asistenta, o veterană energică, implicată cu tot sufletul în viața spitalului se uită la foaie, apoi oftă și aprobă din cap. David se întrebă dacă Huttner va continua de fapt cu ceea ce era evident găsirea unui țap ispășitor.

— Vino, doctore Shelton, spuse Huttner tăios. Se face târziu și mai avem de văzut câțiva pacienți.

Era aproape 10 când au ajuns în aripa Patru Sud pentru a vedea ultima pacientă a lui Huttner, Charlotte Thomas. Pentru prima dată în timpul întregii serii Huttner nu a respectat rutina pe care o stabilise. Luând foaia de observație de la asistenta de serviciu spuse:

— Vino să stăm puțin în camera asistentelor, David. Această ultimă pacientă este de departe cel mai complicat caz. Vreau să trec în revistă împreună cu tine anumite detalii înainte de a o vedea. Probabil că cineva ne poate aduce o cană de cafea.

Ultima remarcă era transparent adresată asistentei care zâmbi în semn că a înțeles.

— Slabă, fără zahăr pentru mine și pentru doctor Shelton...?

— Neagră, răspunse David.

— Uite, doctore, spuse Huttner, întinzându-i fișa de observație. Răsfoiește-o până așteptăm cafeaua.

Înainte să citească vreun cuvânt, David putea spune că Charlotte Thomas are probleme. Fișa de observație era voluminoasă. Își aminti de rezidențiat și de un tânăr firav și înalt din New York, Gerald Fox, cu un an mai mare decât el. Fox își dobândise renumele, cel puțin la Spitalul White Memorial, prin xeroxarea unei liste de trei pagini de maxime și definiții cinice, intitulate

„Regulile de aur ale lui Fox despre medicină”. Printre axiomele lui era definiția cazurilor complicate (când diametrul combinat al tuturor tuburilor care intră în corpul pacientului este mai mare decât greutatea lui), a ginecologului (dispozitiv de lărgire al bătrânelor neveste) și a bolilor fatale (foaia de observație mai groasă de un inch¹).

Cafeaua a sosit exact când David începuse să studieze istoricul internării și al examinărilor. Îl auzi pe Huttner spunând:

— Ah, domnișoară Beall, mulțumesc. Ești un înger al milei.

Ridică privirea. Nu era asistenta care plecase după cafea, ci una mult mai tânără, pe care David n-o mai văzuse, sau cel puțin n-o observase înainte. Câteva momente întreaga lui lume s-a concentrat în cei doi ochi mari, ovali, închiși la culoare. Și-a simțit corpul încălzindu-se. Ochii i-au întâlnit pe ai lui și femeia i-a zâmbit.

— Deci ești din nou cu lady Charlotte a noastră? întrebă Huttner, nedându-și seama de întâlnirea tăcută care avea loc.

— Ce? Oh, da, rupse Christine legătura și se întoarse către Huttner. Nu arată prea bine. Am cerut să vă aduc eu cafeaua pentru că am dorit să stăm de vorbă despre...

— Ce nepoliticos din partea mea, o întrerupse Huttner. Domnișoară Beall, acesta este doctorul David Shelton. V-ați mai întâlnit?

— Nu, spuse Christine cu răceală.

Știa că pe Huttner nu-l interesează sugestiile asistentelor. De-a lungul anilor a renunțat la orice încercare de a i le împărtăși. Dar situația Charlottei era destul de jalnică pentru a o face să încerce. Dacă Huttner ar fi de acord să o lase mai moale cu tratamentul lui agresiv, să anuleze ordinul de resuscitare, ea nu ar interveni chiar dacă Comitetul de Evaluare ar aproba propunerea ei. Așa că încercase, dar, după cum se așteptase, bărbatul o întrerupse cu stupidități. Totuși, încă era hotărâtă să-și spună părerea. Tubul lui intra în nasul Charlottei. Era ordinul *lui* să-i prelungească suferința oricât de mult. Putea să se joace de-a păpușarul cu ceilalți pacienți ai lui, dar nu cu Charlotte. Va asculta sau... sau va fi la fel de vinovat ca ea. Christine își înghiți nodul din gât. Huttner nu băgă în seamă răceala din voce.

— Doctorul Shelton va avea grijă de pacienții mei, inclusiv de doamna Thomas câteva zile.

Christine dădu din cap în direcția lui David și se întrebă dacă el ar putea avea autoritatea să tempereze abordarea prea zeloasă a lui Huttner în cazul Charlottei, apoi realizează că nu era nicio șansă ca șeful chirurgiei să permită asta.

— Doctore Huttner, spuse hotărâtă, aș dori să vorbim câteva minute despre Charlotte.

Huttner o privi cu niște ochi de gheață.

¹ Un inch=25.4 mm.

— Va fi bine, domnișoară Beall, spuse el. Lasă-ne să trecem în revistă cazul Charlottei și să o examinăm. Apoi poți discuta cu doctorul Shelton. Știe exact ceea ce vreau pentru această femeie.

Huttner se uită în altă parte înainte ca pumnalul din privirea ei să-l atingă. David se simți jenat, dar Christine deja se întorsese și ieșise din cameră.

Huttner luă o înghițitură din cafea, apoi începu să vorbească fără a face nicio referire la asistenta care tocmai plecase.

— Doamna Thomas este asistentă medicală. Are aproape 60 de ani, cred.

David se uită la data de naștere de pe fișă. Avea 61 de ani.

— Soțul ei, Peter, este profesor la Harvard. De economie. A fost trimisă la mine de un internist care suspecta că are cancer rectal. Cu câteva săptămâni în urmă i-am făcut o rezecție Miles. Tumoarea era un adenocarcinom extins pe pereții intestinului. Oricum, toți nodulii pe care i-am scos au ieșit negativi la analize. Am simțit că există o șansă foarte mare ca prin operația de curățare să fi extirpat totul.

David ridică privirea. Probabilitatea de supraviețuire de cinci ani după extirparea unei tumori de asemenea extindere era de sub 20%. O șansă? Desigur. *O șansă foarte mare?* Se lăsă pe spate și se întrebă dacă merită să-i ceară lui Huttner să clarifice motivele pentru care este așa de optimist. Decise că nu, că trebuie să fie înțelept cu întrebările despre orice. Simțindu-se bine înconjurat de propriile cuvinte, Huttner își continuă prezentarea.

— Cum pare să se întâmple întotdeauna în munca asistentelor sau a medicilor, tot ce putea să meargă prost după operație s-a întâmplat. Întâi, un abces pelvian care a necesitat o altă operație pentru a fi drenat. Apoi, pneumonie. Apoi o rană urâtă datorată statului în pat deasupra osului sacru. Ieri a descoperit semne de obstrucție intestinală și a trebuit să introduc un tub. Acesta pare a fi rezolvat problema și simt că a trecut peste ce a fost mai greu.

Huttner își puse mâinile pe masă indicând că a finalizat prezentarea. Un tic imperceptibil apăruse la colțul ochiului stâng. Probabil că era total extenuat, gândi David. Simțindu-se inconfortabil să nu facă nimic altceva decât să se uite, David se întoarse la fișă.

— Dacă trebuie să fie operată din cauza obstrucției? întrebă, deja rugându-se să nu se întâmple așa ceva.

— Atunci mergi înainte și operează-o dacă așa crezi. Îți las totul pe mâină, spuse Huttner cu un ton parcă iritat.

Gata cu întrebările, gândi David. Orice vrei să știi, descoperă singur. Doar să treci peste noaptea asta. Dar deja o altă problemă devenea evidentă. Încercă să o rezolve singur, dar realiză repede că numai Huttner îi putea oferi răspunsul.

— Dacă va ceda? întrebă el încet.

— La naiba, omule, nu ne așteptăm să cedeze, răspunse Huttner cu vehemență.

Apoi dându-și seama că a reacționat prea dur, a inspirat adânc, a expirat încet și a adăugat:

— Cel puțin, sper că nu va ceda. Dacă se va întâmpla vreau un cod 99 complet pentru ea, inclusiv intubare traheală și respiratorie dacă va fi nevoie. Clar?

— Clar, spuse David.

Se uită din nou pe fișă. Orice critici i se puteau aduce lui Huttner, dar faptul că nu o tratase suficient pe Charlotte Thomas nu făcea parte dintre ele. Mii de dolari fuseseră cheltuiți cu analize de laborator, îngrijire în spital și studii radiologice. Totuși, cel puțin din hârtii, femeia era departe de a fi trecut peste ce a fost mai greu.

— Mergem să vedem pacienta?

Tonul lui Huttner era mai mult un ordin decât o solicitare. David era gata să se conformeze când observă analiza de la ficat. Cuvintele izbucneau de pe hârtie „multiple tumori”. Îl cuprinsese stupefacția în timp ce se holba la ceea ce citea. Rar auzise de pacienți care supraviețuiseră unui cancer rectal întins la ficat. Cu siguranță, cu o asemenea răspândire a bolii, nu era justificat un tratament atât de agresiv ca cel pe care-l primea Charlotte Thomas. Dacă, ca și în cazul lui Merchado, această analiză a fost cumva scăpată din vedere, ceea ce mai rămăsese din relația lui cu Huttner va dispărea ca după o explozie nucleară.

— Ce mai e de data asta, doctore? întrebă cu ironie Huttner.

— Oh... probabil nimic, răspunse David dorindu-și să se afle oriunde altundeva. Eu... ah... tocmai am citit aceste analize ale ficatului.

— Ah, îl întrerupse repede Huttner. Multiple tumori, nu?

Păru dintr-o dată mai fericit decât fusese toată seara.

— Uită-te la numele radiologului care a făcut analiza. Doctorul G. Rybicki, gluma poloneză în viață a radiologiei. A scris același lucru la razele pe care i le-am făcut înainte de operație, așa că în timpul operației i-am verificat cu grijă ficatul. Am cerut și o biopsie. Sunt chisturi, David. Multiple, congenitale, total benigne. Chiar i-am trimis lui Rybicki o copie a analizelor patologice. Probabil nu le-a citit din moment ce a scris din nou același lucru. Poate ar fi mai bine să scoatem acele analize din dosar.

Mototoli hârtia și o aruncă la coș.

— Acum, dacă nu mai ai întrebări, mergem să vedem pacienta?

— Nu mai am întrebări, Onorată Instanță.

David dădu din cap și zâmbi, recunoscător că a scăpat. Era ceva în privirea lui Huttner care îl făcu să treacă peste ce descoperise despre el. Umăr la umăr meraseră pe holul din aripa Patru Sud către camera 412.

Capitolul 4

Singura lumină din camera 412 venea de la o lampă de tratament care bătea exact pe fundul expus al Charlottei Thomas. Huttner se duse în partea aceea a patului, cu David urmându-l și mută lampa. Înțepeni, apoi se forță să se relaxeze. Dezorientat și oarecum amuzat, David zâmbi la această reacție și se uită să vadă ce a provocat-o. Escara pe care Huttner o descrisese ca „urâtă” era mult mai rea. Era o gaură de șase inchi. Pereții cavității ajunseseră la mușchi, albi datorită compreselor. O bucată din os se vedea clar în centrul răni.

Huttner ridică din umeri și spuse:

— Nimic mai rău decât altele cu care avem de-a face, nu?

David încercă să răspundă dar nu putu decât să dea din cap. Văzuse escare și răni de nenumărate ori, provenite din orice sursă posibilă. Dar asta...

— Sunt doctorul Huttner, Charlotte, anunță Huttner în timp ce stingea lampa și aprindea o altă lumină de la un colț al patului.

Dădu la o parte cearșaful care o acoperea și păși de cealaltă parte a patului. David îl urmă, uitându-se la pernele care o țineau pe o parte, la tuburile urinare care se vedeau de sub așternuturi, la tuburile de oxigen și de aspirație. Erau atât de multe instrumente de parcă erau în sala de operații.

Oricum, în primele secunde, ceea ce observă fu goliciunea din ochii doamnei Thomas, care îl privea prin lumina slabă. Chiar și sunetul respirației – ușor, ritmic – părea gol.

Charlotte Thomas avea Privirea, cum o numise David. Își pierduse dorința de a trăi, acel pic de energie esențial pentru a supraviețui unei boli. Sclipirea care făcea diferența între un miracol medical și o moarte dispăruse.

David se întreba dacă Huttner vedea același lucru ca și el, dacă simțea goliciunea. Apoi, ca un răspuns la întrebările lui, înaltul chirurg îngenunche lângă pat, luă capul Charlottei în mâini și îl întoarse astfel încât ea să-l poată privi direct în față. Pentru aproape un minut au stat așa, doctor și pacient, înghețați într-un tablou tăcut. David stătea la o parte, încercând să-și înghită nodul din gât. Tandrețea lui Huttner era autentică – altă față a acestui bărbat straniu.

— Nu te simți chiar în vârful lumii, nu? spuse în final Huttner.

Charlotte își forță buzele – o încercare nereușită de zâmbet – și clătină din cap. Huttner îi dădu la o parte părul de pe frunte și îi mângâie obrazul.

— Temperatura a coborât aproape la normal astăzi, pentru prima dată de mult timp. Cred că am învins infecția din pieptul tău.

Continuă, amestecând cu grijă știrile încurajatoare cu întrebările la care bănuia că răspunsul ar putea fi negativ.

— Durerea din spate s-a mai diminuat?

Altă negare din cap.

— Dacă lucrurile merg așa cum mă aștept vom putea să-ți scoatem acele tuburi din nas într-o zi sau două. Știu cât de deranjant poate fi. Te voi

întoarce puțin să-ți ascult pieptul, apoi te voi așeza pe spate să văd dacă sunt noi zgomote la inimă.

O examină rapid, apoi se uită la nivelul fluidului care se scurgea în venele ei și la cilindrul de drenaj, înainte să îngenuncheze din nou lângă patul ei.

— Vei reuși, Charlotte. Trebuie să crezi asta, spuse el cu o voce intensă.

De această dată Charlotte reuși să zâmbească cu amărăciune în timp ce nega din cap.

— Te rog să ai răbdare, încredere și să mai rezisti puțin, imploră Huttner. Știu prin ce dureri treci. În multe feluri e la fel de groaznic pentru mine ca și pentru tine. Dar știu și că, pas cu pas, vei trece peste asta. Înainte să-ți dai seama te vei machia și vei merge să-ți vezi nepoții frumoși despre care mi-ai tot povestit.

Făcu o pauză. În liniște, David îi studie fața. Sprâncenele erau încruntate, fălcile întinse ca un arc. Părea că încearcă din răspuțuri să transmită energie și speranță prin cuvintele lui. Femeia nu reacționa.

— O Doamne, aproape am uitat, spuse într-un final Huttner. Charlotte, ești de mult la tratament. Îmi dau seama cât de sătulă ești să vezi mutra mea zâmbitoare în fiecare zi. Vei avea o pauză. Plec la o conferință la Cape câteva zile. Acest doctor tânăr și frumos mă va înlocui. Cu câțiva ani în urmă a fost șeful rezidenților de la spitalul White Memorial. Eu nici nu am fost acceptat pentru rezidențiat acolo. Numele lui e David Shelton.

Huttner îi făcu semn din cap lui David.

David îi luă locul, punându-și mâinile pe pieptul Charlottei și aplecându-se să fie cât mai aproape de fața ei. Ei îi luă câteva secunde să se poată concentra asupra lui.

— Sunt David, doamnă Thomas. Cum vă simțiți? spuse el, realizând instantaneu că de fapt ea răspunsese deja de câteva ori la întrebarea lui.

— Aveți nevoie acum de ceva? Este ceva ce aș putea face pentru dumneavoastră?

Așteptă până când simți că nu va avea niciun răspuns și apoi dădu să se ridice. Dintr-o dată, Charlotte Thomas întinse o mână vânătă și îl prinse cu o forță surprinzătoare.

— Doctore Shelton, te rog, ascultă-mă, spuse cu o voce răgușită, ridicată, care dovedea și ea o putere neașteptată. Doctorul Huttner este un om minunat și un doctor minunat. Dorește atât de mult să mă ajute. Trebuie să-l faci să înțeleagă. Nu mai vreau să fiu ajutată. Tot ce-mi doresc este să scoateți tuburile astea din mine și să fiu așezată confortabil până adorm pentru totdeauna. Trebuie să-l faci să înțeleagă asta. Te rog. E o tortură pentru mine. Un coșmar. Fă-l să înțeleagă.

Clipi din ochi apoi îi închise. Respiră adânc de câteva ori și se așază cu greutate înapoi pe pernă. Respirația îi încetini. Lui David i se părea că s-ar putea opri de tot, dar în mai puțin de un minut își reveni. Tot ce reuși să facă David, fu să șoptească:

— Te vei face bine, doamnă Thomas, în timp ce Huttner îl luă de braț și îl scoase din cameră.

În hol, cei doi bărbați se uitară unul la altul. Huttner fu primul care sparse tăcerea.

— Ce noapte am avut! spuse cu un zâmbet înțelegător.

— Da, răspunse David.

Păși cu un picior înainte. Ar fi spus mai multe dar simțea că este desfăcut în bucăți în fața celui alt bărbat. Huttner îi studie fața, apoi spuse:

— David, să nu uiți niciodată că de multe ori pacienți cu boli serioase își exprimă dorința de a muri când au slăbiciuni și dureri mari. Sunt aici de mult timp. Am văzut mulți pacienți la fel de bolnavi sau mai bolnavi decât Charlotte Thomas care și-au revenit. Și femeia aceasta o va face. Trebuie să facă tot tratamentul acesta agresiv și, dacă e cazul, un Cod 99 de resuscitare completă. Ai înțeles?

— Da, sir... adică, da, Wally, spuse David mecanic, deși încerca să-și amintească dacă văzuse vreun pacient de 60 de ani revenindu-și după o boală atât de severă și atât de extinsă.

— Atunci ne-am înțeles, spuse Huttner, radiind de plăcere că își impusese punctul de vedere. Să mergem să scriem ceva pe fișa acestei femei și apoi putem spune că am terminat.

În timp ce se apropiau de camera asistentelor David parie cu el pe o chitară și șase luni de lecții de cântat la ea că ultimul moment critic al acestei serii agitate trecuse. Un moment mai târziu, un bărbat corpulent îmbrăcat cu o helancă și o jachetă de tweed intră din sala de primire a vizitatorilor de la celălalt capăt al holului și se îndreptă direct către ei. Era cam la 30 de picioare distanță când David știu cu siguranță că a mai pierdut un pariu. Supărarea se vedea clar pe fața roșie și pe buzele strânse, lipsite de sânge. Pumnii îi erau strânși amenințător și brațele rigide. David se uită la Huttner, pe fața căruia se vedea că-l recunoaște, dar nu arăta nicio altă emoție.

— Profesorul Thomas? șopti David.

Huttner aprobă din cap, apoi o luă înainte. David încetini și îi privi pe cei doi bărbați cum se apropie unul de celălalt ca doi combatanți dintr-un turneu medieval. Loja pentru confruntarea lor era camera asistentelor, unde câteva asistente, o infirmieră și secretara de serviciu așteptau tăcute și fascinate confruntarea.

— Doctore Huttner, ce naiba se întâmplă aici? țipă cu furie Thomas. Mi-ai spus că nu vor fi mai multe tuburi și vin aici și găsesc un nou tub roșu ieșind din nasul soției mele, atașat la o altă mașină blestemată. Din cauza a ceea ce tu numești *tratament*, ea moare încet, fără nicio urmă de demnitate. Vreau să dispară toate acele tuburi.

În spatele recepției, o asistentă îi șoptea ceva unei femei de lângă ea. Huttner le-a făcut să tacă, aruncându-le o privire care ar fi înghețat un vulcan.

Cu o schimbare instantanee, aproape teatrală, în expresie, Huttner se întoarce către Peter Thomas, zâmbind calm.

— Professore, te rog să mă crezi că știu ce simți, chiar știu. Dar trebuie să-mi înțelegi poziția și responsabilitățile în toate aceste lucruri. Am discutat despre asta când ai adus-o pe Charlotte prima dată în biroul meu și ai fost de acord să am mână liberă. M-am oferit să aranjez să mai primești o părere, dar atunci ai considerat că nu e necesar. Acum vii aici și-mi pui la îndoială judecata. Să-ți spun ceva. Putem cere o altă părere chiar acum.

Huttner arată spre David.

— Acesta este doctorul Shelton. E un chirurg tânăr excelent care a fost șeful rezidenților în chirurgie de la White Memorial. Tocmai am examinat-o împreună pe Charlotte în detaliu pentru că doctorul Shelton mă va înlocui în următoarele câteva zile. David, acesta este Peter Thomas. Spune-i ce crezi despre Charlotte.

David întinse mâna pe care Thomas o scutură nesigur. În cele câteva secunde în care s-au studiat reciproc, Thomas s-a calmat vizibil.

— Bun, doctore Shelton, spuse el în final, ce crezi despre soția mea?

Un moment, David lăsă ochii în jos și îi închise. Undeva, într-un colț al minții, o voce îi spunea că dacă mai trăgea de timp câteva minute, radioul lui cu ceas va porni, trezindu-l. Cu mare efort ridică privirea până o întâlnește din nou pe cea a lui Thomas.

— Domnule Thomas, tocmai am trecut în revistă fișa medicală a soției dumneavoastră și m-am întâlnit cu ea pentru prima dată, spuse el fără grabă. Este imposibil pentru mine în acest moment să evaluez întreaga ei situație cu exactitate.

Thomas deschise gura să obiecteze la ceea ce el considera un răspuns nepotrivit, dar David îl opri cu o mână ridicată.

— Oricum, continuă el sperând că din ton nu se simte că nu are nicio dorință de a continua, vă voi spune că am văzut-o ca pe o femeie în stare critică a cărei șansă de a supraviețui bolii se datorează nu numai primirii celei mai bune îngrijiri medicale, pe care deja o primește, ci și dorinței de a se face bine. Aceasta este partea pe care nu am evaluat-o încă. Această putere nu vine numai din adâncul ei, ci și de la dumneavoastră, de la doctorul Huttner și de la toți cei care o iubesc și au grijă de ea. Știu că v-ar fi plăcut o evaluare medicală a perspectivelor ei, dar chiar acum nu sunt în măsură să fac asta.

Cu colțul ochilor îl văzu pe Huttner aprobându-l și nu putu gândi decât: *la naiba, am trecut și peste asta*. Apoi, chiar înainte ca Thomas să răspundă, simți că se înfurie pe el însuși. Nu-i dăduse nici cel mai mic indiciu despre ceea ce credea cu adevărat, despre tristețea lui în privința șanselor Charlottei. Apoi Thomas vorbi.

— Voi chiar nu vedeți, nu-i așa? spuse Thomas uitându-se de jur împrejur. Niciunul dintre voi. Charlotte și cu mine suntem căsătoriți de peste 30 de ani. 30 de ani plini și fericiți. Nu credeți că ar trebui să avem ceva de spus despre

torturile la care este supusă pentru a prelungi agonia a ceea ce până acum a fost o viață bogată și împlinită?

De această dată David nu întoarce privirea. Câteva secunde se lăsă o tăcere dureroasă. În sfârșit vorbi. Se simțea chinul din vocea lui, dar și puterea de convingere.

— La naiba, și eu simt la fel. Exact ca dumneavoastră, domnule Thomas. Foarte tare simt asta.

Din nou se lăsă o tăcere agonizantă. David simți ochii lui Huttner și păru că lumea se prăbușește peste el. Tonul îi fu mai moale.

— Dar trebuie să înțelegeți, spuse, că nu eu sunt medicul principal al soției dumneavoastră, ci doctorul Huttner. Și este mai experimentat decât mine în toate aspectele medicinei și chirurgiei. El are cuvântul final asupra tratamentului pe care-l va primi sau nu soția dumneavoastră. Am intenția să respect această terapie cât pot eu mai bine.

Thomas se uită lung la Huttner, apoi rosti scurt.

— Înțeleg, bine. Înțeleg perfect.

Întorcându-se cu așa o viteză că aproape își pierdu echilibrul, se duse pe coridor spre camera soției lui. Ieșirea lui a fost ultima picătură pentru Huttner. Fusese o zi lungă și obositoare. Se dădu înapoi astfel încât să-l cuprindă cu privirea atât pe David cât și pe toată lumea care era în camera asistentelor.

— Voi spune asta o singură dată și nu voi mai repeta.

Vocea îi era de gheață.

— Charlotte Thomas va fi tratată atât de agresiv cât e necesar pentru a-i salva viața. E clar? Bun. Acum toată lumea înapoi la treabă. Doctore Shelton, poate că ar fi mai bine să mergi acasă și să te odihnești. Să-mi urmărești munca se poate dovedi o experiență extenuantă pentru tine.

Cu asta, o porni pe hol și îl urmă pe Peter Thomas în camera 412.

David rămase singur în centrul holului. Grupul din fața camerei asistentelor era înghețat și tăcut. Se uita la ele cu înfățișarea unui om de serviciu care face curățenie pe o scenă în timp ce cortina se ridică în fața unei săli pline. Pentru un moment avu impulsul să se întoarcă și să fugă. Apoi, cu un colț al ochiului, o văzu pe Christine Beall îndreptându-se spre el. Nu era chiar momentul pe care l-ar fi ales pentru a doua întâlnire cu această femeie.

În timp ce ea se apropia, el privi în altă parte, studiindu-și pantofii. Îi simți ochii măsurându-l. Când s-au întâlnit prima dată a fost captivat de puterea și hotărârea lor. Acum, în fața privirii lor fixe simțea un vag disconfort.

Câteva momente înainte ca femeia să vorbească îi simți parfumul – o sugestie tăcută a primăverii.

— Doctore Shelton, toți suntem foarte mândri de felul în care v-ați apărat ideile în care credeți, spuse ea încet. Nu vă faceți griji. Lucrurile se vor aranja cumva.

Vorbele ei. Felul în care le-a spus. Nimic din ceea ce se aștepta David. Și le repetă în minte, dar simțea că nu putea pătrunde sentimentul din spatele lor.

— Mulțumesc... mulțumesc mult, reuși el să spună, pregătindu-se pentru privirea ei în timp ce își ridica ochii. Până a făcut-o, Christine nu mai era.

Activitatea se reîntorsese la normal, dar ea nu era acolo. David merse să scrie ceva pe fișa lui Anton Merchado înainte să încerce să uite seara asta groaznică. Dimineață va fi de capul lui. În timp ce o luă din loc, gândul la ziua care va veni, la recâștigarea controlului asupra vieții lui îi mai îndulci gustul amar lăsat de evenimentele din ultimele cinci ore.

— Lucrurile se vor aranja cumva, spuse și el cu voce tare cuvintele Christinei în timp ce împingea ușile către scări.

Va urma....

ARIPI

Acei oameni minunați și mașinile lor zburătoare

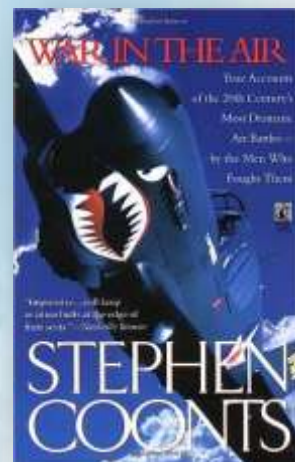

RĂZBOI AERIAN

Întâmplări adevărate din cele mai
dramatice confruntări aeriene ale sec. XX
povestite de cei ce au participat direct
la aceste lupte

Culegere de texte
Stephen Coonts

versiunea în limba română
uncris

Stephen Coonts – fost pilot de vânătoare, multiplu decorat, a zburat în misiuni de luptă de pe portavionul USS *Enterprise* în timpul Războiului din Vietnam – cel mai bun scriitor american de ficțiune-aviație, a compilat cele mai dramatice povestiri adevărate care s-au spus vreodată despre oamenii ce s-au înfruntat în lupte aeriene („*cele mai bune povestiri despre luptele aeriene pe care le poate găsi cineva*”).

De la Primul Război Mondial până la Vietnam, iată cele mai trepidante (maneta de gaze *în plin!*) povești de război și cei mai buni oameni implicați.

Americani, britanici, germani, japonezi – alăturați-vă acestor ași ce străpung norii în biplane din lemn-și-pânză; zburăți la vârful copacilor cu elicopterele în bătălii ce vă ridică adrenalina; și catapultați-vă de pe puntea portavionului în mijlocul bătăliilor duse la viteza sunetului.

Veți cunoaște experiența celor mai dramatice legende aeriene.

Aceste nu sunt povestiri despre avioane, ci mai degrabă despre oamenii care le-au zburat – cu mâini ferme, inimi brave și nervi de oțel, necesare pentru a supraviețui bătăliilor aeriene.

Plin de curaj special – bravură – care i-a ajutat pe acei oameni să se întoarcă și să-și spună poveștile, *Război aerian* este o epopee a tragediei și curajului, desfășurată în nemărginirea cerului.

RĂZBOI AERIAN

Prefață

Într-una dintre zile, careva m-a întrebat în legătură cu această carte: „*E despre avioane, da?*”

NU! Acest volum este o colecție de povestiri adevărate despre *oamenii* care zboară pe avioane în bătălii. În această carte nu este vorba despre avioane mai mult decât este vorba despre cai în *Atacul Cavaleriei Ușoare* a lui Tennyson.

Deoarece aeroplanul este o creație a omului secolului XX, povestirile compilate în această antologie sunt legate de faptul că în războaiele acestui secol zburătorii sunt bărbați. În timp ce este scrisă această Prefață, femeile își câștigă accesul în cockpit-ul avioanelor de luptă ale Statelor Unite. Este de presupus că și alte națiuni deschid calea către statutul de pilot-combatant acelor femei care sunt voluntare și dovedesc că au calitățile necesare. La bine sau la rău, femeile se vor afla în mijlocul acțiunii în următoarele războaie ce vor avea loc.

Prin urmare, de ce este nevoie?

Ce calități trebuie să aibă un bărbat sau o femeie pentru a ieși victorios dintr-o luptă aeriană?

Mai întâi trebuie definim noțiunea de victorie.

Pentru mine înseamnă abilitatea de a-ți birui inamicul, de a-l doborî sau de a-l bombarda, și de a supraviețui confruntării. Spus altfel, pentru a fi victorios trebuie să fii capabil să zbori avionul, să-l folosești ca pe o armă, să dobori ceea ce ochești, și apoi să te întorci acasă pentru a zbura din nou.

Așa cum va reieși foarte clar din povestirile din această carte, victoria este mult mai ușor de definit decât de obținut.

Dar chiar și după o citire foarte atentă a acestor fragmente, tot va rămâne neclar ce calități și abilități fizice, de caracter, inteligență și aptitudini sunt necesare unui războinic aerian. Sănătatea excelentă și acuitatea vizuală perfectă păreau a fi o necesitate, până ce Mick Mannock, care, fiind practic orb de un ochi, tot a doborât 73 avioane germane, sau Hans Rudel din *Luftwaffe*, care a zburat timp de câteva luni înainte de sfârșitul WW II doar cu un singur picior, sau Douglas Bader, care și-a pierdut ambele picioare într-un accident înainte de război și care, totuși, a devenit unul dintre cei mai buni ași în *Bătălia Angliei*.

Curaj? Mda, dar ce-o fi asta? Dacă îl definești ca fiind capacitatea de a continua să te urci în cockpit zi după zi știind că inamicul va face tot ce-i stă în putere ca să te ucidă, iar tu tot vei zbura și vei face tot ce poți împotriva lui, atunci sunt de acord.

Totuși, doar curajul nu este suficient. Zborul este un meșteșug, iar zborul de luptă este o meserie periculoasă, dar victoria în lupta aeriană este obținută numai de cei care renunță la conveniențele civilizației și sunt doritori să lupte, dispuși să ucidă. Această cale către luptă nu este de natură intelectuală, o reacție dobândită, nici o plăcere brutală pentru o cafeală spontană. Această disponibilitate de a te manifesta ofensiv și a ucide pentru ceva ce tu crezi că este drept trebuie să fie adânc înrădăcinată în psihicul tău. Nu jocurile electronice au inventat asta. Pentru a fi victorios ca pilot de vânătoare sau de atac trebuie să ai *băta sălbaticului primitiv* sau tu vei fi unul dintre cei ce dau greș.

Progresul tehnologic din aviație nu va schimba această realitate. Poate că, în sfârșit, ar trebui să acordăm mai multă atenție veteranilor încărunțiți care spun *la mișto*: „Eh, puștanilor, mai ușurel cu toate chestiile astea, butoane și alte alea. Pe vremuri nu erau decât manșa, palonierul și colimatorul.”

Nu, nu mai e ca pe vremuri. În zilele noastre, lupta aeriană cere mai multe aptitudini, un nivel înalt de antrenament, abilitatea de a stăpâni echipamentul extrem de complex, abilitatea de a gândi foarte, foarte rapid deoarece războiul modern de la altitudine se desfășoară la viteze amețitoare, uneori la multipli ai vitezei sunetului. La asemenea viteze, un pilot neîndemânatec sau panicat, poate efectiv să-și spulbere singur avionul de pe cer. Avionul devine tot mai complex și mai dificil de pilotat – sunt necesari câțiva ani pentru a stăpâni meseria. Dar adevărul fundamental, această imperativă lipsă de milă, rămâne: trebuie să-și caute în mod agresiv inamicul, să-l angajeze în luptă, să-l ucidă și să ajungă acasă înainte ca să se epuizeze combustibilul.

Uimitor, tacticile de luptă nu s-au schimbat prea mult între WW I și Războiul din Golf din 1991 – când scriu aceste cuvinte. Eh, tacticile au fost modificate pentru a se potrivi performanțelor îmbunătățite ale avioanelor și armelor, dar elementele de bază rămân aceleași. Un pilot din WW I care ascultă și privește un pilot de avion reactiv de luptă ce explică cu gesturi ale mâinilor, va înțelege intuitiv.

Acest adevăr scapă multor birocrați zburători-de-birou, care consideră că ei știu mai bine.

După fiecare război al sec. XX – WW I, WW II, Coreea, Vietnam, Golf – câte vreun general declara că *dogfight*¹-ul este depășit. US Navy a înghițit

¹ Dogfight – literar: luptă între câini. Luptă aeriană.

această imbecilitate atât de complet în anii '50, încât F-4 Phantom a fost proiectat fără tunuri de bord.

Totul se schimbă, totul rămâne la fel.

De când au fost folosite prima oară în lupte, aeroplanele și oamenii care luptau în ele au atras atenția publicului. Este dificil să ascunzi un avion. Avionul se află acolo sus, în centrul scenei în fața lui Dumnezeu și a tuturor. Precum aterizările sale, victoriile și eșecurile unui pilot sunt evenimente publice. Îndemânarea, curajul, dorința de a lupta, sunt totdeauna evidente pentru camarazii săi aviatori, dar și inamicului.

Propagandiștii europeni din timpul WW I și-au dat seama că publicitatea făcută piloților victorioși ridica moralul civililor de acasă. Într-adevăr, așii acelor zile păreau reprezentarea idealului militar: ei erau încarnarea victoriei, și printr-o fericită coincidență, precum zeița, purtau aripi. Așa că, în Europa și apoi în America au fost aduși în centrul atenției de către presa populară și transformați în ceva mai important decât însăși viața (în prezent, presa aplică aceeași metamorfoză starurilor rock și cinema). Într-un fel, era ceva rușinos pentru că adevărul era el singur suficient de flamboiant.

Unii dintre ei au acceptat faima de eroi ca pe o datorie și și-au interpretat rolul. Poate că pentru ei admirația arătată eroului constituia o parte din motivația necesară pentru a continua să urce în cockpit, deși carnea și nervii strigau „destul”.

Pentru alții publicitatea și elogiile erau grotești și stânjenitoare. Ei se considerau niște meseriași, soldați profesioniști, și făceau o muncă sângeroasă exact așa cum trebuia făcută de niște soldați profesioniști. Unii dintre ei aveau rețineri serioase când era vorba să ucidă. Alții acceptau măcelul unor ființe umane ca fiind o datorie patriotică necesară câștigării războiului pentru țara lor. Iar alții pur și simplu refuzau să se gândească la acest fapt.

Dar uciderea i-a afectat pe toți. Să scoți în evidență doar un singur om ca pe un erou care merită osanalele națiunii, ignorându-i pe alții ce au dovedit același curaj, unii care au murit în chinuri groaznice pentru țară, pare a fi ceva oarecum obscen.

În ceea ce privește reclama, a zbura în luptă a însemna mai mult decât sânge, mai mult decât să ucizi sau să fii ucis. Riscurile dădeau vieții o asemenea importanță, încât tot ceea ce se întâmplase înainte părea doar un prolog, iar tot ceea ce putea urma după era doar o plictiseală totală. Să zbori, să ucizi și totuși seara să mai fii viu însemna să trăiești la limită, viață cu maneta de gaze *în plin*, viață picantă, puternică, misterioasă și infinit de valoroasă.

Asul american Raoul Lufbery a spus ceva profund: «*Pentru un pilot de luptă nu există „după război.”*»

Într-adevăr, oare care dintre bucuriile sau triumfurile vieții se pot compara cu întoarcerea dintr-o luptă aeriană cu bucuria victoriei pe chip, să simți din nou pământul sub picioare, adierea brizei văratice, mirosul ierbii proaspăt cosite, să fii întâmpinat de bunii prieteni și de camarazi bravi, iar seara să bei vinul și să mănânci pâinea celor ce sunt în viață? Ce altceva ar mai putea oferi viața? Faimă? Succes în politică? Bani? Dragostea unei femei? *Bleah!* Nimic nu se poate compara cu bucuria copleșitoare de a-ți asuma riscuri enorme și să supraviețuiești prin puterea propriilor aptitudini și a curajului tău.

Nimic!

Până a doua zi dimineța când îți vei vomita micul dejun pentru că trebuie să iei totul de la început.

Până ce nervii îți vor arde ca în alcool pur, iar mâinile îți tremură atât de rău, încât nu poți ține o țigară sau să-ți amintești lucruri simple sau să te concentrezi asupra oricărei sarcini mai mult de câteva secunde.

Până ce coșmarurile încep de fiecare dată când îți închizi ochii.

Până ce te părăsește norocul.

Dar, până atunci...

După Primul Război Mondial, publicațiile ieftine de tip magazin și-au dat seama că povestirile despre luptele aeriene se vând bine. Scriitori care niciodată nu s-au aflat mai aproape de frontul de vest decât de Lower East Side¹ au *penițat* povești cu aventuri aeriene care au fost citite și recitite de fiecare puștan care putea pune mâna pe ele. Piloții și echipajele din Al Doilea Război Mondial au crescut cu așii primului război și ale lor frații imaginare, bărbați cu ochi de vultur și gheață în vene, bărbați ce puteau zbura prin mijlocul furtunii legați la ochi, sau puteau bombarda stații de cale ferată lovind orice în întunericul ca de iad, bărbați care puteau dansa noaptea cu fata contelui, iar în zori zburau și doborau orice hun² cu avion, bărbați care – pentru numele lui Dumnezeu! – erau adevărați BĂRBAȚI.

Al doilea Război Mondial a fost dur pentru aviatori. Avioanele erau mai rapide, mai complexe, moartea venea mai rapid, la întâmplare, iar civilii erau acum ținte. Londra, Dresda, Berlin, Tokyo, Hiroshima... litania marilor orașe bombardate fără cruțare de oameni nemiloși au *stins* strălucirea poveștilor despre zburători.

Dar ei au supraviețuit. Pentru că de fapt, adevărul a fost mai bun decât ficțiunea. Gloria a fost fabricată de propagandiști și scriitorii de magazine

¹ Lower East Side – un cartier al New York-ului.

² Hun – german (porecla nu are sens peiorativ).

ieftine, dar felul în care viața se distilează în cockpit până la adevărata esență nu a fost scos în evidență. Viața este menită să fie trăită, nu doar adunată.

În anii '50 și chiar '60 o altă generație de tineri s-a ridicat cu poveștile despre piloții de luptă. Acești flăcăi au devenit piloții din Războiul din Vietnam – obscenitatea absolută – unde valorii și curajului le-au fost date adevărata greutate de publicul pe care acești oameni era de presupus că-i servesc... Aproape nimic.

Așa era întotdeauna. Războiul nu a fost nicicând ceva glorios, ceva măreț – războiul este și a fost întotdeauna o treabă murdară, sângeroasă, începută de politicieni cu șoriciul gros care urmăresc obiective politice pline de ipocrizie, mândrie și lăcomie. Și totuși, chiar și în vremurile când oamenii le făceau altora tot ce se putea mai rău, erau momente când ieșea la suprafață ceea ce este mai bun în om. În acest creuzet, virtuțile au fost rafinate, purificate, până ce s-a ivit chiar și cea mai mică. În adâncurile infernului cei mai mulți oameni erau într-un fel induși să dea ceea ce era mai bun din ei, chiar și cu ultima suflare.

Nicăieri, acest fapt curios nu este mai evident decât în povestirile despre echipajele bombardierelor din Al Doilea Război Mondial care, zi de zi și noapte de noapte au atacat mașina de război germană. Cei aproximativ zece oameni ce formau un echipaj pe bombardier zburau împreună și adesea sângerau și mureau împreună. Legătura dintre ei era mai sacră decât jurămintele unei căsătorii. Războiul lor era purtat în interiorul înghețat, înghesuit, al unui avion lent, din tablă subțire. Războiul lor era împotriva *flak*¹-ului, obuzelor, gloanțelor de mitralieră, focului, condițiilor meteo, defectiunilor mecanice, a Destinului însuși. Războiul lor era împotriva demonului fricii și a lucrurilor oribile ce puteau fi făcute oamenilor bravi, buni, care i-au văzut teribilul chip de prea multe ori. Precum frăția piloților de luptă despre care citiseră, ei toți erau voluntari. Veți citi despre ei în acest volum de selecții de texte.

În prim-planul acestui volum sunt povestirile despre bărbații ce zboară singuri, piloții de luptă, despre triumfurile și dezastrele lor din înalturi. Este axiomatic că un pilot de luptă trebuie să doboare inamicul și să evite să fie el însuși doborât. Uimitor, abilitatea de a face acest lucru cu un randament sporit este o calitate rară. Studiile de statistică ale victoriilor, efectuate în rândul forțelor aeriene au demonstrat că circa 40% dintre avioanele inamice doborâte intră în palmaresul a numai 5% dintre piloți.

Experiența și instinctele excepționale sunt factori majori, dar mai este implicat și ceva intangibil, extrem de dificil de pus în evidență sau de măsurat în timpul antrenamentelor din timp de pace. Acest pilot zboară pentru a găsi și doborî inamicul, sau zboară pentru a evita să fie doborât? Altfel spus, este acest pilot un *vânător* sau un *vânat*?

¹ Flak (Triple A) – artileria antiaeriană.

Un pilot american de avioane de luptă cu reacție s-a caracterizat pe sine însuși ca fiind un *vânător* prin acest comentariu: „*Un MiG la șasele¹ tău este mai bun decât nici un MiG!*”

A caracteriza această calitate drept agresivitate este o mare simplificare. Esențialul intangibil al succesului este un amestec de încredere în sine, dorință de a ucide, sete de bătaie, totul manifestându-se ca o voință arzătoare de a lupta. Desigur acest spirit de luptător trebuie să fie temperat de o prudență, o acută cunoștință a situației tactice, dar și prea multă precauție îl face inefficient pe pilot ca războinic al aerului. Spiritul de luptător trebuie să fie natural, înnăscut. Celelalte aptitudini necesare pentru zbor pot fi dezvoltate printr-un antrenament adecvat.

Piloții de vânătoare pe care îi veți întâlni în textele selectate în această carte au fără îndoială acest spirit de luptători bine conturat, bine controlat, șlefuit până la limita care-i permite să devină un învingător, iar și iar și iar. Piloții de atac îl au și ei – n-ar ajunge la obiectivele lor fără acest spirit.

Fiecare text selectat și inclus în această antologie este doar un extras dintr-o carte teribil de bună. Fiecare text a fost ales deoarece l-am considerat foarte bine scris și că pune în lumină – părerea mea – unele fațete ale fenomenului de combat aerian.

Nu e vorba de povestioare delicate, de dragoste cu o întreagă lume cuprinsă într-un singur gest sau o privire, nici eseuri exhaustive asupra binelui și răului dispuse precum foile de ceapă. Nici nu sunt despre avioane. Aceste povestiri sunt despre viața dură, adevărată, povești adevărate despre oameni curajoși implicați în lupte desperate, aflați singuri în aer. Unele sunt scrise chiar de cei ce au trăit aventura. Toate sunt scrise în stilul vremurilor din care vin. Ele întruchipează esența umană, credința, curajul, perseverența, loialitatea, încrederea...

Sper că, după ce le veți citi, veți ridica privirea spre înalțuri ori de câte ori veți auzi un avion pe cer.

Stephen Coonts

¹ Poziția relativă a unui avion față de altul (cum sunt trecute orele pe cadranul ceasului).

CRĂCIUNUL UNUI PILOT DE VÂNĂTOARE

fragment din

Baa Baa Black Sheep

de

Gregory „Pappy” Boyington

versiunea în limba română
uncris

Noua generație de americani au aflat despre Gregory „Pappy” Boyington când după autobiografia sa, *Baa Baa Black Sheep*, s-a turnat un serial TV. Cartea a fost mai bună.

Pappy a fost un personaj unic, un alcoolic încă din tinerețea sa marcată de probleme, care, mai devreme sau mai târziu, ar fi primit a treia cizmă din armata aflată în timp de pace. Într-adevăr, este imposibil să ți-l imaginezi printre militarii care pilotează azi avioanele cu reacție – n-ar fi absolvit nici cursurile de la sol.

Al Doilea Război Mondial a însemnat salvarea pentru Boyington. A învățat zborul de luptă în Burma și China în *American Volunteer Group – Flying Tigers* – unde a doborât șase avioane japoneze. În aprilie 1942 a hotărât să se întoarcă în State și să se realăture pușcașilor marini. Fiind fermecător și plin de tact diplomatic, Boyington și-a aranjat plecarea într-o asemenea manieră încât generalul Claire Chennault s-a înfuriat și l-a cadorisit cu o trecere în rezervă disciplinară și a mai tras și sfori pentru a se asigura că nu va primi facilitatea transportului militar în India. De asemenea, a încercat să determine *Army Air Corps* din India să-l degradeze pe Boyington la gradul de *second lieutenant*¹. Aceasta fost insulta supremă pentru un pilot din US Marine Corps. Într-un fel sau altul, eroul nostru a evitat tentaculele Armatei și și-a plătit din propriul buzunar călătoria cu nava.

Întors în State, Marines l-au primit cu brațele deschise pe fiul rătăcitor. Deși prea bătrân pentru avioanele de vânătoare, Boyington tot s-a descurcat ca să piloteze unul, iar în final a fost creditat cu douăzeci și opt de victorii, cu

¹ Second lieutenant – grad militar în US Air Force (cod NATO -OF-1); echivalent *sublocotenent*.

două mai multe decât Rickenbacker¹. Dar, pe 3 ianuarie 1944, în misiunea în care a înregistrat a douăzeci și șaptea și a douăzeci și opta victorie, a fost doborât, dar a supraviețuit miraculos parașutării de la joasă înălțime. Restul războiului a fost prizonier la japonezi.

Următoarea poveste din ziua de Crăciun 1943, este o mică bijuterie care ne permite să cunoaștem omul care a zburat avionul. Și vom descoperi că Pappy ne place – chiar mult de tot – o revelație ce nu va fi o surpriză pentru cei ce l-au cunoscut ca pe un camarad.

Stephen Coonts

Nu mă întrebați de ce a trebuit să se întâmple în ziua de Crăciun, pentru că cel ce poate răspunde la o asemenea întrebare, poate să răspundă și de ce trebuie să existe războaie și cine le-a început, iar dacă ar fi posibil să scriu o altfel de poveste de Crăciun aș prefera să o fac, sau cel puțin să se fi întâmplat într-o altă zi.

Reflectând asupra întâmplărilor, fără îndoială că exista o motivație foarte veche a sentimentelor mele în legătură cu această zi. Încă din copilărie, a fost întotdeauna la fel. Mereu aceleași rude venind la noi acasă, pupându-ne pe mine și fratele meu, acele *ventuze* ude care le displac atât de mult copiilor, făcând nenumărate urări de bine în care nici unul părea să creadă.

Iar apoi, după ce toată lumea lua la bord destulă *apă-de-foc*, începeau disputele și-și dădeau pe față adevăratele gânduri. Toate Crăciunurile erau la fel, fratele meu Bill și cu mine ducându-ne până la urmă la un film. Și chiar și după ce m-am făcut destul de mare ca să am singur grijă de mine, am făcut la fel, plecând de acasă și sărbătorind evenimentul în vreun bar, cu oameni necunoscuți.

Comandam o patrulă de vânătoare ce avea misiunea de a intercepta orice avion de vânătoare inamic care se lua după bombardierele noastre și care zburau în fața noastră spre Rabaul. Le-am văzut de departe reîntorcându-se din misiunea lor de bombardament și am înțeles că escadrila maiorului Marion Carl putea ține piept celor câteva *Zero*²-uri. Înainte de a ajunge în raza de acțiune trei s-au prăbușit

¹ Edward Vernon Rickenbacker (1890 – 1973) – pilot de vânătoare american în WW I decorat cu *Medal of Honor*. Creditat cu 26 victorii aeriene, a fost asul așilor americani în acel război.

² Mitsubishi A6M Zero – cel mai cunoscut avion de vânătoare al japonezilor în WW II. În prima parte a războiului a surclasat avioanele aliaților cu un *kill ratio* of 12:1.

în flăcări sub focul executat de mitralierele de calibrul .50 ale băieților lui Carl.

Am interceptat o duzină dintre acești vânători care se luaseră de bombardierele noastre B-24. Gălbejiții au degajat și s-au îndreptat spre casă, la Rabaul, pentru că erau în criză de combustibil. Au luptat la oarece distanță de baza lor, fără să aibă combustibil suplimentar pentru că avioanele lor nu erau dotate cu rezervoare externe. Nu s-au așteptat să-i urmărim, dar noi nu escortam avioane și nu eram nevoiți să stăm cu bombardierele.

Luându-mă după unul dintre acești gălbejiți fugaci spre casă, am micșorat treptat distanța dintre noi, menținându-mă drept în spatele cozii lui, inițial la o mie e metri, apoi la cinci sute, și în sfârșit, drept în spatele lui la cincizeci de picioare. Știind că micul maimuțoi nu avea nici cea mai mică idee că era urmărit, voiam să mă asigur că nu va scăpa. Niciodată nu am mai fost atât de conștient și cu sânge rece față de ceea ce urma să fac. El se afla pe drumul spre casă, dar eu știam deja că nu va ajunge acolo.

Calm, am reglat direcția și stabilizatorul.

Calm, am verificat încărcătura mitralierelor.

Atât timp cât nu mă putea vedea, atât timp cât nici nu știa că-l urmăream, nu aveam de ce să mă grăbesc. Știam că tirul meu va fi fără corecție și am fixat colimatorul direct pe crucea formată de direcția verticală a cozii și aripile orizontale. Micul gălbejit era condamnat chiar și înainte de a trage. O știam, o putem simți și eu eram cel ce-l condamna să nu mai ajungă niciodată acasă – și era Crăciunul.

Nu a fost nevoie decât de o rafală scurtă. Imediat, flăcări au izbucnit din cockpit, o parașută galbenă s-a deschis și pilotul a plutit până în apele Pacificului. Am văzut locul unde a căzut în apă.

Folosindu-mă de sporul de viteză din picaj și plusul de putere, am cabrat și în timpul manevrei am putut vedea în dreapta mea alte două avioane inamice care se îndreptau spre Rabaul. Unul lăsa fum în urmă. M-am apropiat de avionul avariat, iar acesta a intrat în picaj. Coechipierul său a degajat în lateral pentru a manevra împotriva mea, dar eu m-am ocupat de cel ce scotea fum – o rafală care a aprins avionul în flăcări – și din nou pilotul a sărit cu parașuta.

Coechipierul său a picat din înalturi și din lateral asupra cozii mele ca să mă doboare, dar a fost simplu să intru și eu în picaj și să mă îndepărtez temporar de el. Din noua poziție l-am urmărit pe pilotul ce a sărit din avionul incendiat cum coboară ușor, spre apă, la fel cum o făcuse și celălalt. În acest timp coechipierul său se rotea în jurul său, în coborâre, probabil pentru a-l proteja inutil.

Îmi amintesc toată scena cu o mare claritate – doar era Crăciunul – un japonez plutea în jos, iar celălalt se rotea în jurul său. Apoi, după ce pilotul a căzut în apă, m-am dus după amicul ce se rotea. M-am apropiat de el din partea dinspre soare și l-am executat cam la o sută de picioare deasupra apei. Zero-ul său a făcut o juma' de tonou și a ieșit din peisaj, scufundându-se în

ocean. Fără nicio îndoială camaradul său din apă m-a văzut venind dar n-a putut decât să privească.

Cu siguranță, nu era locul meu la această altitudine joasă în teritoriul inamic, așa că am cabrat, dar după ce am cercetat o jumătate de oră nu am mai văzut prin vecinătate nici un camarad al celor trei.

Atunci m-am hotărât – fiind atât de aproape – să mă rotesc în jurul portului Rabaul ca să pot întocmi un raport al recentelor noastre bombardamente de acolo. De la două nave se înălța fum. Alteia îi mai ieșea doar prova din apă și peste tot erau cratere circulare create de exploziile bombelor.

În timp ce cercetam toate acestea și-mi notam amănuntele în minte, am văzut întâmplător mult dedesubt o patrulă japoneză de nouă avioane apropiindu-se în secțiuni de câte trei. Iar am manevrat avionul în așa fel încât să mă pot năpusti asupra lor dinspre soare. M-am apropiat dinspre spatele lor și am tras către ultimul Charlie¹ din al treilea V. Tirul a smuls bucăți din el și la prima vedere surpriza a fost atât de mare printre ceilalți din patrulă încât cele opt avioane au părut că se împrăștie pe tot cerul. Din întâmplare, erau niște Tony², singurele avioane japoneze care le puteau depăși pe ale noastre în picaj. Unul dintre ele s-a îndreptat spre coada mea și a început să se apropie încet, dar după câteva minute a renunțat la vânătoare. Ceilalți își refăcuseră formația, deci pentru mine era timpul să plec spre casă.

Pe drumul de întoarcere am văzut ceva la suprafața apei care m-a făcut curios. Inițial m-am gândit că era o navă ce remorca o alta, dar nu era așa. Era un submarin japonez navigând la suprafață. Mi-am pus Corsair³-ul într-un picaj la verticală, am executat o trecere asupra submarinului și i-am trimis o rafală lungă în turnul de navigație. Aproape imediat a dispărut, dar n-am văzut urme de ulei sau orice altceva ar fi trebuit să apară când e distrus unul, așa că am știut că nu l-am scufundat.

Singurul meu gând atunci a fost *ce lucru cumplit poate face un flăcău altuia în ziua de Crăciun.*

¹ Charlie – numerle generic dat inamicului japonez.

² Kawasaki Ki-61 Hien (飛燕, "flying swallow") – avion de vânătoare japonez în WW II, cod "Tony" dat de US War Department.

³ Chance Vought F4U Corsair – avion de vânătoare american în WW II și în războiul din Coreea.

Keith DOUGLASS

ATAAC DIRECT

Keith DOUGLASS

Atac direct

Versiunea în limba română

Cristian Uncris

Episodul XIII

46

Sâmbătă, 11 noiembrie**Ora 1952****Munții din Centrul Libanului de Nord**

Murdock a căzut cu fața în jos peste pietre. Știa că este rănit; simțea că niște ace fierbinți i s-au înfipt peste tot în picioare. Dar uneori frica oarbă era de ajutor, nu un handicap. Murdock s-a forțat să se ridice de la pământ. Dacă picioarele-i funcționau, va continua să se miște.

Picioarele funcționau. Era în picioare, dar urechile îi răsunau și era dezorientat; nu știa în ce direcție să alerge. Atunci a văzut *focul-de-la-gura-țevii* lui Razor. Câteva grenade

au explodat în jurul său. Ele l-au determinat să alerge șchiopătând peste pietre către Razor.

— Razor! i se adresă Murdock prin radio.

Dar nu primi nici un răspuns. Continuă să alerge, dar nu i se părea că se deplasează prea mult.

Deodată, gloanțele au început să zboare pe deasupra sa. Probabil că unii sirieni au reușit, în sfârșit, să ocolească domul.

Murdock s-a aruncat peste stânci, aproape direct în brațele lui Razor Roselli. După expresia feței acestuia, Murdock și-a dat seama că nu era în cea mai bună formă. Razor striga în microfonul său, dar Murdock nu auzea nimic în cască, iar țârâitul din urechi nu-l lăsa să audă ce spune Razor. În acest gen de situații, un SEAL putea face doar un singur lucru. Murdock s-a întins pe pietre și și-a fixat arma în umăr. NVG-ul era zdrobit, așa că l-a dat jos de pe față. Rușii au proiectat AKM-ul cu puncte luminoase pe dispozitivele mecanice de ochire (cătare și înălțător). A aliniat punctele unul deasupra altuia și a început să tragă asupra *flash*-urilor armelor sirienilor din fața sa.

Razor Roselli a trebuit să strige în microfon pentru a se face auzit peste zgomotul focurilor de arme.

— Jaybird, vine careva de-acolo, de jos?

— Negativ, *Chief*.

— Atunci, tu și cu Magic, aduceți-vă fizicu' aici. *Lieutenant* este lovit și avem nevoie de ajutor.

— Venim.

— Aveți nevoie de mine? a intervenit Doc Ellsworth.

— Negativ, *lieutenant* poate executa foc, a spus Razor cu mândrie. Te vreau la stația radio. Acum, tu ești operatorul principal. Stai pe fază și adu aici *păsăricile* alea.

— *Roger*, a replicat Doc.

A urmat o explozie între sirienii aflați în fața domului. Razor a știut că e vorba de PDM-ul său. Tirul sirienilor s-a rărit, așa încât Razor l-a intensificat pe al său. Printre împușcături, arunca priviri scurte spre Murdock. *Lieutenant* avea fața plină de sânge; se părea că sângerează și pe partea din spate a picioarelor, dar afurisitul trăgea rafale de gloanțe de parcă se afla în poligonul de la Chocolate Mountain.

Razor se adresă ca un *Chief* către Dumnezeuul său SEAL – fără smiorcăială: „*Nu mă lăsa să-l pierd, Sir, e un om deosebit!*”

— Razor! se auzi un strigăt venit din spate.

— Aici! a urlat Razor. Veniți!

Jaybird și Magic s-a târât pe burtă. Tirul sirienilor s-a intensificat.

— Trage câteva rafale! a strigat Razor.

Jaybird și Magic au ezitat doar o fracțiune de secundă cât să-i arunce o privire lui Murdock, care schimba hotărât încărcătorul. Au început să tragă și ei.

Razor mai avea o singură grenadă. S-a târât până la Jaybird și i-a scotocit în buzunare. A mai găsit două fragmentare și, sfinte..., o grenadă fumigenă! Exact ce a recomandat doctoru'.

— Ți-aș da un pupic, băi găoază, i-a răcnit în ureche lui Jaybird.

Acesta i-a aruncat o privire șmecheră și a continuat să tragă.

Razor a mai luat o fragmentară și de la Magic.

— Am să arunc două grenade. Jaybird, tu faci salt înapoi cu *lieutenant*. Apoi alte două fragmentare și Magic și cu mine venim și noi.

Toți au confirmat dând din cap. Razor a aruncat grenadele spre dom.

Jaybird a vrut să-l ia pe Murdock militărește, pe umeri, dar a fost surprins să audă:

— Nu mai trage de mine. Pot umbla și singur, fir-ar să fie!

— *Sorry, sir!* doar atât i-a venit în minte să răspundă.

Grenadele au explodat, iar tirul sirienilor s-a diminuat din nou. Jaybird și Murdock s-au retras. Întâi s-au târât, pentru că încă mai erau expuși focului sirian. Apoi au ajuns într-o adâncitură a terenului, care le oferea acoperire. Șchiopătatul ofițerului era și mai accentuat.

Au alergat până au ajuns iar la o ridicătură a terenului unde puteau avea un câmp de tragere bun. Un dâmb mare de pietre. Odată ajunși în spatele său, în siguranță, au început să execute foc de acoperire pentru Razor și Magic.

Razor a mai aruncat două grenade cu defragmentare, apoi și fumigena, în zona din fața sa.

Grenadele au explodat, fumul alb a început să se ridice, iar Razor și Magic s-au retras în fugă.

În timp ce alerga, Razor auzea gloanțele șuierându-i pe deasupra capului. Apoi, chiar înainte de a ajunge la dâmbul de pietre, un șir de trasoare verzi a trecut prin spațiul dintre el și Magic.

Unul l-a lovit pe acesta în șold, dându-l peste cap. A căzut înainte, peste dâmb.

Instantaneu, Jaybird a fost lângă el.

— Unde sunt lovit? a întrebat Magic.

Nici o rană. Asta e bine.

— Un glonț te-a lovit în buzunarul cu încărcătoare de la șold, băi, băftosule! a strigat Jaybird.

— Aș fi dorit să mi se întâmple și mie la fel, s-a făcut auzit Murdock de pe partea cealaltă a dâmbului.

Asta i-a reamintit lui Razor Roselli că *lieutenant* este și el rănit, iar acum pentru că aveau puțină acoperire în teren și distanță față de sirieni, ar trebui să fie verificat.

— Magic, dacă nu ești rănit, mișcă-ți curu', a ordonat Razor. Tu și Jaybird susține-ți focul ca să-i împiedicăm să atace.

Se grăbi să ajungă la Murdock.

— Șezi blând, o clipă, *Boss*, vreau să te verific.

Acestuia aproape că-i revenise auzul. Își simțea picioarele țepe, dar arsurile erau suportabile când nu se mișca. Durerea nu era chiar mare, dar avea o durere de cap și o senzație de greață de la stomac.

— Sunt OK, *Chief*, nu-ți fă griji cu mine.

— Nici o problemă, *Boss*, dar întoarce-te pe burtă.

Radioul din spatele ofițerului arăta ca un șvaițer. Razor i-a tăiat bretelele de pe umeri. Nu era nici o gaură în spatele *lieutenant*-ului. Răni provocate de mici fragmente de grenadă erau presărate pe fund și pe toată zona dorsală a picioarelor, până jos la bocanci. Leziunile sângerau, dar nu exista nici o hemoragie serioasă.

— Întoarce-te înapoi pe spate, *Boss*.

În față, Murdock nu avea nici o rană. Avea oarece zgârieturi de șrapnel pe față și frunte, dar nimic la ochi.

— *Boss*, ai cam un milion de găuri în cur și picioare. Aș vrea să le pansez, dar nu avem destule pansamente.

— Dă-le-n mă-sa! Lasă-le să sângereze.

Razor a arătat spre aparatul radio.

— Țsta a încasat aproape toată explozia.

— Las' că te știi eu, spuse Murdock. Vrei doar să mă convingi să car numai eu radioul de acum înainte. Ai terminat?

— Vrei o doză de morfină?

— Dă-o dracu'. Nu doare chiar atât de rău și nu vreau să mă încetinească și mai mult.

— Atunci, am terminat, a hotărât Razor.

Murdock și-a pipăit buzunarul de la piept al vestei.

— Îți vine să crezi că am picat peste nenorocitul meu de Motorola? Chiar mă întrebam de ce nu funcționează.

— Te țin eu la curent cu ce se-ntâmplă, l-a liniștit Razor.

Sâmbătă, 11 noiembrie

Ora 2002

Munții din Centrul Libanului de Nord

Sirienii continuau să tragă susținut, dar nu dădeau semne că avansează. Cei patru SEAL erau adăpostiți printre pietroaiele de pe dâmb și se întrebau de ce nu sunt tratați cu

un clasic asalt de infanterie. Sirienii știau cu certitudine că acolo sunt doar patru arme care trag asupra lor. Sigur, terenul nu era destul de lat încât să permită desfășurarea a mai mult de zece-cincisprezece oameni în linie de atac, dar era mai mult decât suficient ca să-și facă treaba.

Murdock credea că răspunsul ar putea fi că într-un spațiu atât de îngust lui îi venea mai ușor să manevreze patru oameni, decât comandantului sirian o unitate mai mare. Sau poate că grenadele pe care le aruncaseră ei peste dom uciseseră pe unii dintre cei aflați la comandă.

Apoi *flash-uri* și *bang-uri* au reînceput jos în vale. Murdock și Razor au ajuns la aceeași concluzie în exact aceeași clipă.

— Fuga! au răcnit.

De fiecare dată când se opreau, picioarele lui Murdock deveneau și mai țepe. Iar de câte ori se mișcau, acele încinse îl înțepau din nou. A încercat să rămână aplecat, în ideea de a-și mișca mai ușor picioarele. Razor l-a înhățat de un braț, Jaybird de celălalt, ca să-l ajute să alerge mai repede. Murdock și-a dat seama că a uitat să numere. Fir-ar...

Obuzele de mortiere au căzut, iar SEAL s-au pitit între stânci.

Sirienii trăseseră fără a executa mai întâi o lovitură de reglaj, în ideea de a-și surprinde inamicii. Bună idee. Barajul de proiectile de 120 mm au măturat zona unde fuseseră SEAL. Dar aceștia beneficiaseră de cel puțin cincizeci de secunde ca să iasă din zona de impact. Reușiseră, dar „la mustață”.

Exploziile erau suficient de apropiate ca să-i salte de la sol ca pe niște mingi de cauciuc. Undele de șoc îi zguduiau, iar șrapnelele șuierau pe deasupra capetelor și loveau stâncile.

— Nimeni să nu tragă nici un foc! a răcnit Razor. Ne-ar dezvălui poziția exactă!

Nici un SEAL nu a tras, deși probabil nici nu-l auziseră prin vacarmul exploziilor.

Din radio s-a auzit vocea lui Doc Ellsworth.

— Mai sunteți toți?

Doar Razor l-a auzit pentru că îi rămăsese casca fixată la ureche iar mâinile și le ținea peste urechi.

— Încă suntem aici, Doc, a strigat.

— Bine. Ave *păsăricile* la aparat.

Elicopterele se anunțaseră singure. Așa era eticheta, pentru ca SEAL să nu fie nevoiți să apeleze prin radio și să riște compromiterea când helo erau încă prea departe.

Doc Ellsworth stătea cu spatele lipit de stâncă cu căștile aparatului PRC-117 la urechi, ascultând doar zgomotul static, când o voce umană s-a făcut auzită cu claritate:

— *Echo Seven Oscar*, aici *Hammer-One* pe curs de apropiere, *over*?

Transmisia era criptată, așa că Doc nu trebuia să-și facă griji că ar putea fi interceptați de sirieni.

— *Hammer-One*, aici *Echo-Seven-Oscar*, *over*.

— *Roger, Seven-Oscar*, suntem la zece minute depărtare, așteptăm informare despre zonă, *over*.

Nu exista nici o afurisită de zonă de aterizare, dar dacă tipul avea simțul umorului, Doc era gata să-l servească.

— *Hammer-One*. LZ este creasta montană, douăzeci de metri de poziția noastră. Este acoperită cu bolovani, necesită scara. Vântul bate dinspre vest cu douăzeci de noduri. Recomand să vă apropiați dinspre sud-est de-a lungul crestei, retragerea pe aceeași direcție. Poziții inamice în estul văii, pe creasta dinspre nord-est la cinci sute metri. Momentan LZ nu se află sub foc inamic. Șapte PAX pentru recuperare. O urgență medevac, una ambulatorie. Marcăm LZ cu strobo IR.

— *Roger, Seven-Oscar*.

Pilotul de pe *Blackhawk* a repetat cele spuse de Doc ca să se asigure că nu sunt erori. Apoi:

— Avem o targă la trolu pentru urgența voastră, *over*.

— *Roger*, a replicat Doc. Anunțați-mă când vreți să activez strobo. *Seven-Oscar out*.

Apoi a spus în microfonul stației MX-300.

— *Păsăricile* sunt la zece minute distanță, ați auzit?

— Repetă! veni răspunsul.

Doc auzea clar exploziile de pe creastă. Erau și mai puternice auzite din radio. De data asta pronunță răspicat fiecare cuvânt.

— *Păsăricile* sunt la zece minute distanță, *over*.

Razor Roselli continua să fie bruiat de exploziile proiectilelor de mortier.

— Priceput! a răcnit.

Sâmbătă, 11 noiembrie

Ora 2005

Munții din Centrul Libanului de Nord

În BUD/S, *Hell Week* începea la ora 2100 duminică seara și continua aproape non-stop până vineri seara. Cea mai mare parte a zilei de joi este alocată poligonului pentru explozii. Acesta avea treizeci de metri lungime și opt metri adâncime, înconjurat cu sârmă ghimpată și plin cu noroi. Două funii groase erau întinse peste groapă. Complet epuizați de efortul fizic continuu și de lipsa de somn, recruții SEAL își petreceau ziua târându-se pe sub sârmele ghimpate, agățați de funii și prin noroiul vâscos, în timp ce peste tot în jurul lor erau detonați explozibili. Oricine era înclinat să cedeze sub tensiunea

neîntreruptă a zgomotului puternic și a șocurilor provocate de explozii o făcea în poligon, nu mai târziu, în timpul operațiunilor reale de luptă.

Focul de mortiere a încetat. Lansatoarele din vale au tăcut. După mai puțin de un minut, ultimele proiectile au căzut asupra crestei.

Lui Razor Roselli i-au trebuit câteva secunde ca să se obișnuiască cu liniștea. Încă îi mai răsunau exploziile în urechi.

— Apelu', șopti în microfon.

— Jaybird.

— Magic.

Lieutenant Murdock se afla lângă el fără radio.

— Rămâneți pitiți, a ordonat Razor.

Cea mai veche șmecherie a artileriștilor era ca după un foc de baraj să facă o pauză, după care, chiar când tocmai îți scuturai uniforma de praf și te auto-felicitați că ai supraviețuit, reluau tragerea.

De data asta nu s-a întâmplat.

Murdock s-a întins și i-a șoptit la ureche lui Razor.

— Hai să plecăm de aici înainte ca fumul să se împrăștie și să apară sirienii să ne facă inventarul.

— De acord, a șoptit ca răspuns Razor. OK, o luăm din loc. Magic, asigură spatele. Jaybird, treci în frunte. Eu îl ajut pe *lieutenant*. Doc?

— Ascult, a confirmat Doc Ellsworth prin radio.

— Venim către tine. Încearcă să nu tragi în noi.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, l-a asigurat Doc. Cel puțin, nu atât timp cât Jaybird îmi datorează bani.

Jaybird a preluat rapid poziția din frunte. Murdock și-a trecut un braț peste umerii lui Razor și a înaintat șchiopătând. De fiecare dată când punea piciorul pe pământ, durerea era ca un șoc electric. Sângele fusese absorbit de pantaloni. Acum erau lipiți de piele și de răni și de câte ori se mișca, durea. Rău. Mai ales când se cățara peste stânci. Chiar regreta decizia de a refuza morfina. Va vorbi cu Doc imediat ce vor ajunge la LZ.

În urma sa, un mare număr de arme automate au deschis un foc susținut.

— În fine, au trecut la asalt, i-a șoptit Murdock lui Razor.

— Găinații ăștia fricoși au avut nevoie de un baraj de mortiere înainte ca să vină după patru flăcăi.

— Ia-o ca pe un compliment pentru noi, spuse Murdock.

SEAL se aflau cu mult mai departe de locul pe care-l asaltau sirienii, dar asta nu însemna că se aflau în afara pericolului. Era ca și cum s-ar fi aflat în spatele liniei cu ținte într-un poligon. Puteai să fii împușcat deși nu te oceau pe tine.

Trasoare verzi ricoșau de stânci și lăsau dâre luminoase pe cerul nopții. Gloanțele trase de departe loveau solul peste tot în jurul SEAL. Nu se puteau opri. Tot ce puteau face erau să se grăbească înainte și să lase soarta să rostogolească zarurile.

Dar asta nu-i oprea să se facă mici ori de câte ori un glonț trecea prea aproape de ei.

— Nu-mi place treaba asta, a mormăit Razor. Cel puțin, atunci când ripostezi ai altceva la care să te gândești. Cu rahatul ăsta trebuie doar să mergi înainte și să aștepti să încasezi un glonte.

Murdock era demult în acea stare pe care orice SEAL o experimentase personal în timpul *Hell Week*. În mod normal, când corpul este rănit, creierul reacționează la durere. Dar oricine se antrenează pentru a deveni un SEAL descoperă faptul că poți „deconecta” creierul de la corp și să continui să acționezi. Asta-i tot ce trebuie să faci – să continui să acționezi. În cele din urmă creierul va obosi să i se ignore toate semnalele pentru a o lăsa mai moale și a te opri. După o vreme renunță și se alătură și el efortului.

Jaybird îi aștepta printre stânci.

— Doc e chiar acolo, spuse, arătând locul.

Murdock și Razor au trecut pe lângă el. Jaybird rămase să-l aștepte pe Magic. Întotdeauna îți numeri camarazii atunci când ocupi o poziție. Unul sau doi dintre inamici s-ar putea lipi de spatele șirului și să încerce să pătrundă alături de ai tăi. Se știa prea bine că SEAL le aplică altora această tactică, deci erau foarte atenți să n-o încaseze ei înșiși.

Razor i-a poziționat pe toți într-un perimetru circular. Dar a orientat cea mai mare putere de foc către nord-est, de unde se aștepta să vină sirienii curând. Ed DeWitt și Doc acopereau axul sudic al crestei, pentru cazul în care niște sirieni au urcat pe tăcute în timpul schimbului de focuri. DeWitt era în acea poziție pentru că putea trage doar cu o singură mână, iar Doc pentru a proteja singurul PRC-117 rămas funcțional.

Razor i-a instruit pe fiecare referitor la modul cum a organizat evacuarea din LZ. SEAL acționau întotdeauna sistematic; nu se năpusteau doar la grămadă către elicoptere. Fiecare își cunoștea sectorul de tragere și ordinea de retragere.

— *Echo-Seven-Oscar*, aici *Hammer-One*, *over*? spuse vocea din căștile lui Doc.

— Aici *Seven-Oscar*, ascult, confirmă Doc.

— *Hammer-One* la două minute distanță, *out*.

— *Roger*.

Și el, ca și ceilalți SEAL îi putea auzi pe sirieni înaintând pe creastă.

— LZ nu e „fierbinte” acum, dar va fi când veți ajunge aici. Așa că grăbiți-vă dacă e posibil... și atenție mare. *Over*.

— *Roger*, a confirmat pilotul cu o voce calmă – nici nu erau multe de spus după asta. *Hammer-One*, *out*.

Doc a vorbit în microfonul de la MX-300.

— Două minute.

— Jos benzile, a ordonat Razor prin radio.

SEAL aveau cusute pe uniforme siriene de camuflaj niște benzi termale – în față, spate, pe mâneci. Acestea erau bine văzute de mitraliorii de la ușile laterale ale elicopterelor, ce erau dotați cu NVG-uri, și puteau distinge ușor prietenii de dușmani dacă extracția ar fi devenit dezordonată. Benzile termale au fost acoperite cu bandă adezivă verde pe care acum SEAL a dat-o jos.

— Eu am să deschid focul, i-a informat Razor. Vreau să-i țin cât mai la distanță este posibil. Trageți cu calm și nu risipiți cartușele, nu ne-au mai rămas prea multe. Nu vreau să încep să arunc cu pietre înainte ca să vină *păsările*.

49

Sâmbătă, 11 noiembrie

Ora 2013

Munții din Centrul Libanului de Nord

Blake Murdock își petrecuse întreaga carieră așteptându-se ca la un moment dat să se afle în situația prezentă. Dar în acest moment, toate scenariile pe care le elaborase îi zburaseră din minte; presupusese că va avea suport de avioane F/A-18, elicoptere puternic armate, avioane cu artilerie la bord AC-130, sau tir de artilerie de pe navele din larg asupra inamicului în timp ce elicopterele se grăbeau să-i evacueze.

Acum, când situația era reală, n-avea nimic din toate acestea. Ceea ce avea erau șapte

SEAL, doar cinci și jumătate capabili să tragă și cu toții aflați la capătul puterilor, cu AKM-uri cu doar câte un singur încărcător cu cartușe, sau nici atât, și poate două grenade. Murdock știa că Doc ar fi supărat pe el pentru că nu gândea pozitiv, dar situația nu arăta prea bine. La dracu, uitase de morfină. Eh, acu' era prea târziu.

Lipsit de un NVG funcțional, Murdock s-a hotărât să nu deschidă focul până nu vedea clar pe cineva. Poate că gloanțele sale vor fi de ajutor atunci când se vor ambarca în elicoptere. Acum știa cum se simte Ed DeWitt. Ca dracu'!

Razor îi putea vedea prin NVG pe sirienii ce se strecurau printre stâncile din depărtare. Era o decizie dificilă. Trebuia să-i lase să se apropie suficient de mult încât să nu mai poată cere sprijin mortierelor riscând să fie loviți ei înșiși, dar să-i țină destul de

departe ca să nu poată ocupa LZ. Părea să fi sosit momentul potrivit. A fixat punctul roșu al laserului pe sirianul din frunte și a tras.

Ceilalți SEAL au urmat semnalul și au deschis și ei focul. Rar, cu grijă, câte un singur foc doar când aveau o țintă clară.

Sirienii au trebuit să se regrupeze de la o formație în mișcare la o linie de ripostă în timp ce se aflau sub foc. Le-a luat ceva timp, iar SEAL vedeau acest fapt. Sirienii executau doar foc automat din AKM-uri. La început au fost doar doi care trăgeau, apoi șase. Apoi opt. În final erau cam zece-doisprezece, probabil toți cei ce reușiseră să treacă peste creastă.

Contra a doar patru SEAL ce trăgeau calm *foc-cu-foc*, era de mirare că sirienii nu au câștigat rapid superioritatea. Dar dacă gloanțele nu loveau și nici măcar nu treceau suficient de aproape ca să te facă să te adăpostești, nu conta cât de susținut era focul. Sirienii erau ceea ce SEAL numeau cu dispreț „stropitori”, novici care trăgeau un număr mare de cartușe bazându-se mai mult pe noroc decât pe precizie. Nu era ceva eficient.

De fiecare dată când un sirian se ridica și încerca să înainteze, un SEAL îl pune la pământ. Dar sirienii au învățat rapid lecția. Câțiva au început să se târască înainte folosindu-se de acoperirea stâncilor. Așa ceva putea avea succes, dar necesita timp. Întrebarea era care dintre cele două tabere era în criză de timp.

Jaybird se afla în flancul drept. Încărcătorul armei sale s-a golit și l-a înlocuit cu ultimul pe care-l mai avea. Treizeci de cartușe doar. Sirienii stăteau mai bine. De fiecare dată când trăgea el, doi dintre ei își concentrau focul automat pe *flash*-ul de la gura țevii lui. Situația devenea fierbinte. Trebuia să-și schimbe locul în permanență, în spatele pietrelor.

Un BG-15 a tras, iar grenada a explodat într-o ploaie de scântei printre stânci chiar în fața sa. Jaybird s-ar fi scăpat în pantaloni dacă n-ar fi fost atât de deshidratat.

Trebuia ceva de făcut în legătură cu lansatorul de grenade. Jaybird nu-i putea permite sirianului să ajungă în raza sa de acțiune. El mai avea doar două fragmentare M-75. A tras inelul uneia și a ținut-o în palmă așteptând. BG-15 a scos iar un *flash*, iar grenada lui Jaybird a fost aer. A sirianului a explodat lateral de el. A lui a zburat aiurea. Așteptă, dar BG-15 nu a mai tras. Se părea că sirienii se apropiaseră. Acum chiar că se împuțise treaba. Unde, mă-sa, era elicopterul?

Magic Brown simțea frustrarea lunetistului de elită. Nu se putea spune că având un AKM-ul în mâinile sale era precum un chirurg obligat să opereze cu un cutter de tăiat linoleum. Era faptul că deși doboră câte unul, situația nu se schimba cu nimic. Doboră câte unul doar pentru ca un alt sirian să-i ia locul în linia trăgătorilor. Numărându-și conștiincios cartușele, știa că mai avea cel mult o treime în ultimul său încărcător.

Sirienii au lansat o rachetă luminoasă. Parașuta acesteia s-a deschis deasupra capetelor SEAL, iar lumina sa de un galben neîndurător s-a revărsat peste ei. Dar vârtejurile de vânt montan au împins-o rapid înapoi către creastă, peste sirieni. SEAL și-

au luat NVG-urile de la ochi și timp de câteva secunde au avut condiții bune de tragere până ce flacăra s-a stins. Sirienii n-au mai tras altă rachetă. SEAL au trebuit să-și repună NVG-urile.

Racheta luminoasă i-a dat lui Murdock oportunitatea de a trage și el câteva cartușe. Acum putea doar să urmărească efectele. Nu mai cădeau multe BG-15; de astea îi fusese cea mai mare teamă. Probabil că sirienii folosiseră cea mai mare parte a acestui tip de muniție la dom. Murdock a simțit că sirienii măreau ușor rata focului în vederea unui asalt. Își aminti că niște ofițeri din Marine Corps i-au spus odată că o apărare ușoară de infanterie – o serie continuă de ambuscade și retrageri – era cel mai dificil și enervant lucru împotriva căruia trebuia să lupți. Sirienii trebuie să fi avut o grămadă de pierderi în ambuscadele anterioare. Dacă ar fi prins ideea că adversarii erau, în sfârșit, blocați, nu s-ar mai fi lăsat.

Doc Ellsworth vorbi în microfonul stației PRC-117.

— *Hammer*, aici *Seven-Oscar*. LZ se află acum sub foc. Inamici la cincizeci de metri nord-est, în lungul crestei, *over*.

— *Roger*, confirmă calm pilotul de pe Blackhawk. Marcați zona.

Doc a apăsă butonul de cauciuc aflat la baza stroboscopului. Auzi sunetul *zing, zing*, când lumina a început să clipească. Strobo avea un filtru IR peste lentilă și un manșon de plastic care direcționa lumina drept. Doc a auzit bătaia palelor rotorului și a orientat strobo în direcția sunetului.

Ora 2015

Elicopterul MH-60K

Hammer-One

Miguel Fernandez și Red Nicholson și-au pus încărcătoarele la armele lor automate și au introdus cartuș pe țeavă. Ce doi mitraliori erau ghemuiți în spatele armelor lor.

— Am să zbor în lungul crestei, a informat pilotul prin intercom. Altfel nu vom putea vedea strobo. Când ajungem la LZ am să virez cu fața spre est. În acest caz troliul va fi pe partea opusă inamicului. Jimmy – i se adresa unuia dintre mitraliori – partea ta va fi liberă, tu vei manevra troliul. Stan, inamicul va fi pe partea ta, deci tu vei deschide focul. Voi SEAL manevrați scara.

Pilotul a apăsă butonul microfonului aflat pe manșă.

— *Hammer-Two*, *Hammer-One*, *over*.

— *Hammer-Two*, a confirmat al doilea Blackhawk.

— *Hammer-Two*, când ne apropiem vreau să rămâi în urmă la jumătate de kilometru dincolo de creastă. Te chem dacă am nevoie de tine. Când vom pleca din zonă am să rămân în spatele tău și am să te urmez, *over*.

— Afirmativ, confirmă al doilea pilot. *Hammer-Two*, *out*.

Blackhawk lider a urcat pe laterala crestei apoi a executat un viraj strâns pe stânga. Acum zbura la joasă înălțime peste vârful crestei urmându-i direcția.

Fernandez și Nicholson au deschis ușile glisante ale cabinei. Vântul înghețat a pătruns înăuntru.

Copilotul manevra turela anterioară cu aparatura în infraroșu.

— Văd trasoare în aer, sus în față, a raportat. Acolo este o luptă.

Pilotul zbura cu NVG-ul la ochi.

— Văd. OK, strobo între stânci.

— Îl văd și eu, a confirmat copilotul.

Pilotul a acționat butonul microfonului.

— *Seven-Oscar, Hammer-One*. Vă văd strobo.

— *Roger*. Grăbiți-vă, suntem la ultimele cartușe, i-a informat Doc.

Blackhawk s-a smucit de lângă creastă. Cu FLIR copilotul depista cu ușurință corpurile umane calde printre pietrele reci. I-a identificat pe SEAL în micul lor perimetru din jurul stroboscopului după benzile termice de pe uniforme.

— *Jesus Christ!* a exclamat copilotul. Băieții răi sunt chiar peste ei.

Pilotul s-a ridicat chiar peste strobo și a întors elicopterul. Imediat ce a avut câmp de tragere degajat, mitraliorul a lansat o rafală lungă din Gatling-ul cu șase țevi ce trăgea două mii de cartușe pe minut. Atâtea gloanțe de 7,62 mm lovind cu mare viteză transformau bolovanii în pietriș. Orice se afla în calea jetului de gloanțe al mitralierei era terminat. Mitraliorul și-a orientat focul de-a latul liniei sirienilor.

Celălalt mitralior, de pe partea opusă, a împins afară targa și a coborât-o cu troliul.

Fernandez și Nicholson au aruncat scara de funie prin ușa cealaltă.

Sunete ascuțite au reverberat în interiorul elicopterului.

— Am încasat gloanțe, răcni copilotul.

Fernandez și Nicholson s-au ghemuit pe podeaua cabinei și au deschis și ei focul cu SAW.

Ora 2015

Munții din Centrul Libanului de Nord

Când Blackhawk a ajuns în zonă, SEAL de la sol aruncaseră ultima lor grenadă pentru a-i determina pe sirieni să se adăpostească.

Blackhawk a virat și a plonjat până a ajuns la circa 2 m de sol. Roțile aproape că atingeau stâncile. Asta era o manevră de zbor cu adevărat deosebită.

Când cadrul de metal al tărgii Stokes a fost coborât de troliu, Doc Ellsworth a înhățat un capăt al tărgii pe care era Higgins și Ed DeWitt pe celălalt, cu mâna sănătoasă. L-au pus pe Higgins în Stokes, iar Doc a legat strâns chingile. Apoi a semnalizat cu mâna și targa a început să se totească pe măsură ce era ridicată. Mitraliorul din ușa laterală a prins-o, a slăbit cablul pentru a o putea manevra și a tras-o în cabină.

DeWitt a sprintat în partea cealaltă a elicopterului unde scara de funie flutura în vârtejul de aer provocat de rotor. A făcut un salt încercând să se prindă de o treaptă aflată cât mai sus. Se cățără ajutându-se doar cu o mână, aproape căzând când elicopterul s-a scuturat, dar ajunsese destul de sus pentru ca Fernandez și Nicholson să-l înhațe și să-l tragă în cabină, fără mari menajamente, ceea ce l-a făcut să răcnească de durere din cauza brațului rupt. Însă odată ajuns înăuntru, s-a ridicat în genunchi și și-a golit prin ușă ultimul încărcător de AKM.

După ce DeWitt a urcat, toți ceilalți SEAL s-au retras spre scară.

Un sirian cu o pușcă-mitralieră PKM s-a ridicat în fața lui Jaybird Sterling și a tras asupra elicopterului. Jaybird l-a doborât cu ultima sa rafală. Când încărcătorul s-a golit, a scos pistolul Makarov și a sprintat spre elicopter.

Murdock a văzut scara de frânghie fluturând în gol. Știa că dacă ajungea să lovească palele rotorului, elicopterul s-ar fi prăbușit. A făcut un plonjon peste scară și a ridicat AKM-ul la umăr. Mitraliera Gatling urla chiar deasupra capului său. Jaybird sosi alergând.

— Go! Go! Go! a strigat Murdock.

Jaybird a ezitat doar o fracțiune de secundă, apoi s-a avântat în sus, pe scară.

Ora 2015

Blackhawk Hammer-One

Banda de cartușe de la SAW a lui Miguel Fernandez s-a terminat chiar când a văzut un sirian ridicându-se dintre stânci cu un lansator RPG-7 pe umăr.

Fernandez a strigat către Red, dar nu putu fi auzit datorită zgomotului infernal din jur. Se forță să-și mute privirea de la ostașul cu RPG la centura de unde luă o

altă cutie cu banda de cartușe și o introduse în locașul din armă. Prea încet, prea încet. Capacul închizătorului era deschis – introdu-se noua bandă și a armat.

Racheta a fost lansată din RPG cu o flacără enormă. Fernandez o vedea venind direct spre el. Racheta a trecut chiar pe deasupra rotorului. Fernandez a ridicat SAW. Sirianul stătea holbându-se la elicopter ca și cum nu-i venea să creadă că a ratat. Fernandez a tras o rafală de cincizeci de cartușe care a făcut țeava SAW să fumege. Sirianul a căzut pe spate printre stânci. Spre deosebire de Jaybird, Fernandez nu era deshidratat și chiar și-a udat pantalonii.

Luminile de avarii clipeau în cockpit. Pilotul menținea Blackhawk nemișcat. Nu plecau nicăieri.

Ora 2015

Munții din Centrul Libanului de Nord

În timp ce se retrăgea spre elicopter, Magic Brown doborî încă un soldat sirian dintre cei ce năvăleau înainte. Magic tocmai a ajuns la scară când doi sirieni au apărut lângă coada elicopterului. Magic l-a doborât pe unul dintre ei, apoi percutorul armei a lovit în sec în timp ce al doilea sirian se pregătea să arunce o grenadă. Gloanțele au şuierat peste umerii lui Magic, sirianul a căzut, scăpând grenada din mână. Magic s-a trântit la pământ. Grenada a explodat lângă sirian.

Murdock trăsesese de la baza scării. Gesticula frenetic îndemnându-l pe Magic să urce. Acesta s-a conformat.

Razor Roselli a ucis un alt sirian care a ocolit întreg perimetrul, doar pentru a ezita în mod fatal când s-a confruntat cu cineva care purta aceeași uniformă. Razor a fost gata să urce în elicopter... ...un glonț l-a lovit în gleznă și l-a trântit la pământ. Încercă să se ridice, dar fără să reușească. Murdock a dat drumul la scară și a încălecat peste Razor, lăsându-se în genunchi. Acesta și-a trecut mâinile în jurul gâtului lui Murdock. Cu Razor în spate și cu o durere năucitoare, s-a apropiat din nou de scară. Și-a aruncat AKM-ul și s-a prins zdravăn de trepte. Prin forța brațelor s-a ridicat puțin, în timp ce în spatele ochilor păreau să-i pâlpâie lumini.

Șase proiectile luminoase de mortier au explodat în aer deasupra elicopterului. Efectul era precum cel de pe un teren de fotbal cu instalația de nocturnă aprinsă.

Murdock s-a mai ridicat o treaptă, apoi nu și-a mai putut mișca picioarele.

Deodată, greutatea lui Razor i-a dispărut de pe umeri.

Ora 2016

MH-60K Blackhawk, *Hammer-One*

Când proiectilele luminoase s-au aprins în aer, echipajul Blackhawk și-au scos NVG-urile – inutile acum. Era incredibil de periculos să faci așa ceva în timpul zborului.

Când l-au văzut pe lieutenant că nu mai urcă pe scară, Jaybird și Magic au sărit jos. L-au smuls pe Razor din spatele lui Murdock și l-au dat celor din cabină. Apoi l-au săltat și pe *lieutenant* înăuntru. Jaybird și Magic s-au cățărat și ei pe scară.

— GO! au răcnit SEAL din cabină. GO! GO! GO!

Pilotul a răsucit elicopterul în josul crestei, iar SEAL au continuat să tragă înăuntru scara de funie. După câteva secunde creasta a mascat focul tras de sirieni. Apoi Blackhawk a ieșit din raza proiectilelor luminoase, iar echipajul a trecut înapoi pe NVG.

Nu s-au auzit nici urale, nici alte manifestări de bucurie în cabina Blackhawk. Erau SEAL răniți care aveau nevoie de ajutor. Fernandez și Nicholson au închis ușile glisante.

Podeaua metalică era alunecoasă din cauza sângelui, iar cartușele trase se rostogoleau printre picioare precum bilele de rulment. Doc Ellsworth a alunecat de două ori încercând să traverseze cabina. Unul dintre mitraliori i-a dat lanterna sa în infraroșu.

Magic tăia deja cracul pantalonului lui Razor la glezna rănită. Osul era rupt, iar Doc i-a pus o atelă, i-a administrat o doză de morfină și o perfuzie IV din kit-ul medical adus de Fernandez.

Murdock stătea sprijinit de peretele din spate al cabinei. Doc era ocupat, dar ce-i destul era destul. A luat una dintre propriile *syrette* cu morfină, și-a înfipt acul în coapsă și a strâns tubul între degete. *Ce era senzația asta?* Nu putea fi efectul morfinei atât de rapid. *Ah, asta era...* Era cald în cabină. Nu se mai simțise așa de multă vreme...

Blackhawk zbura prin vale, mai jos de creasta muntelui. Echipajule vedea benzile termale de pe palele rotorului celui alt elicopter aflat ceva mai în spate. Prea multe leduri roșii de avertizare continuau să fie aprinse pe tabloul de bord. Copilotul a făcut o verificare completă.

— FLIR nefuncțional. La fel și radarul.

Fără aparatura de vedere noaptea și fără radarul de urmărire a terenului, pilotul trebuia să zboare la foarte joasă înălțime bazându-se doar pe „aparatura” originală – ochii personali – și NVG. Eh, la urma urmei, așa zburau primii *Nightstalkers*. Deci, putea și el să o facă. Manșa se simțea dură. Nu voia să facă manevre bruște cu Blackhawk. S-ar fi putut rupe ceva.

— Sistemul de navigație funcționează? l-a întrebat pe copilot.

— Doar GPS, dar și acesta intermitent. Detectorul de radiații radar e și el terminat.

Pilotul se gândi că cel puțin au scăpat de grija că vor aștepta să fie loviți de rachete. Nu vor ști decât în momentul când vor fi doborâți. Acționă butonul microfonului.

— *Hammer-Two, Hammer-One, over?*

— *Hammer-Two.*

Măcar radioul funcțional!

— *Hammer-Two*, avem o grămadă de sisteme avariate. O să te urmăim pe tot parcursul. Ține un ochi pe noi în caz că pică și radioul, *over*.

— *Roger*.

Cele două elicoptere au trecut peste creastă, apoi s-au îndreptat spre vest urmând panta. Acum urmau o rută diferită față de cea de la venire.

Dacă Blackhawk avariat nu s-ar mai putea ține în aer, va trebui executată o aterizare de urgență – preferabil fără prăbușire – și toți cei din el se vor transfera în celălalt. Nimeni nu dorea să facă asemenea manevră noaptea, în mijlocul Libanului. Dacă se întâmpla ceva unui elicopter aflat la asemenea altitudine, nu prea era mult timp de reacție.

Turbinele funcționau teribil de zgomotos ca să se poată face o conversație pe un ton normal. Jaybird atrase atenția mitraliorilor de la uși și făcu o pantomimă ca și cum ar bea. Unul dintre ei își dădu o palmă peste frunte în semn de „*sorry*”. Apoi le-au dat tuturor bidoane cu apă.

Murdock a refuzat să primească până ce toți oamenii săi au băut. Apoi a acceptat una, iar apa plată și călie a fost delicioasă. Morfina îl făcea să simtă o căldură liniștitoare.

Motorul turbină din stânga a început să dea o serie de rateuri. Jaybird a fluturat mâna ca și cum ar fi chemat chelnerul, ca să le atragă din nou atenția mitraliorilor de la uși.

Ed DeWitt era așezat în partea din față a cabinei. Îl bătu pe picior pe mitralior și-i făcu semn să privească în spate. Jaybird îi arătă cu degetul către motor. Mitraliorul și-a croit drum prin cabina aglomerată până când a ajuns direct sub motor. Și-și scoase casca pentru a putea auzi clar zgomotele. Apoi a raportat rapid în microfon.

— Dacă continuă, o să-l oprim, a replicat pilotul, încă netulburat. Dar, deocamdată, avem greutate prea mare și altitudine prea mică pentru a-l opri acum și să mai și continuăm zborul.

Rateurile au continuat. Cel puțin erau ritmice, se gândea Murdock. Habar n-avea să piloteze un elicopter și se străduia să nu se agite în legătură cu lucrurile asupra cărora nu avea control.

Cele două Blackhawk au traversat țărnul între Byblos și BatroOn.

— *Feet wet*¹, a raportat pilotul.

Murdock le-a făcut semn lui Fernandez și Nicholson să deschidă ușile elicopterului. Dacă acesta „murea”, acum nu mai avea nici o posibilitate să aterizeze, doar să se prăbușească în apă. Iar când elicopterele cad în apă, chiar și într-o amerizare oarecum controlată, se scufundă. Asta deoarece grelele motoare și rotorul fiind deasupra cabinei, elicopterele se răstoarnă cu susul în jos și se duc la fund. Când se întâmplă așa ceva, toți cei din înăuntru trebuie să iasă rapid afară.

¹ *Feet wet* – picioare ude – termen-cod ce indică survolarea de către un aparat de zbor a liniei țărului dinspre uscat spre apă; *feet dry* – picioare uscate – trecerea dinspre apă spre uscat.

— Dă-o-n mă-sa, a hotărât pilotul. Suntem dincolo de limita apelor teritoriale. Am să iau ceva altitudine.

Trase ușor de maneta pasului ciclic și a început o foarte ușoară urcare.

Rateurile din motor au devenit mai rapide. Murdock putea vedea reflexia lunii în apa de dedesubt. Chiar nu simțea nici o plăcere la gândul de a-și încheia seara cu o partidă de înot. Era genul de situație în care Razor probabil că ar fi spus: „*Nu-ți face griji, Boss, oricum, probabil că nu vom supraviețui impactului inițial.*” Dar Razor nu putea spune prea multe acum, fiind sub influența morfinei.

Unul dintre mitraliori a arătat ceva în fața elicopterului. Acei SEAL care s-au putut ridica singuri de pe podea l-au văzut pe *USS George Washington* strălucind sub razele lunii.

Blackhawk din frunte a degajat lateral pentru a permite celui avariat să aterizeze² primul. Portavionul naviga cu vântul în față, așa cum se proceda la aterizarea aeronavelor.

Pe măsură ce elicopterul cobora, Murdock a văzut prin cabina deschisă cum valurile întunecate ale oceanului sunt înlocuite cu negrul mat al suprafeței antiderapante a punții de zbor.

Imediat ce roțile au atins-o, copilotul a oprit instantaneu motoarele. În această seară terminaseră cu trasul norocului de mustăți.

Pe puntea de zbor se afla un echipaj minimal, care fusese instruit să uite orice au văzut. Altfel...

Veste albe și sanitari așteptau cu tărgile pregătite. SEAL l-au coborât întâi pe Higgins, apoi pe Razor. DeWitt a mers singur la infirmerie, așa cum a făcut și Murdock ajutat de morfină.

SEAL n-au sărutat puntea de zbor. Dar acum, după ce ofițerul și *chief*-ul său plecaseră, Jaybird Sterling s-a aplecat printre scaunele din cockpit și i-a aplicat un pupat ca o ventuză udă pe obrazul pilotului.

Warrant officer mai să sară de pe scaun, s-a holbat uimit, apoi a zâmbit larg. Îi știa pe SEAL și probabil era fericit că nu primise un sărut franțuzesc. Apoi Jaybird i-a adus din inimă mulțumirea tradițională, dar neoficială, a celor din Forțele Speciale:

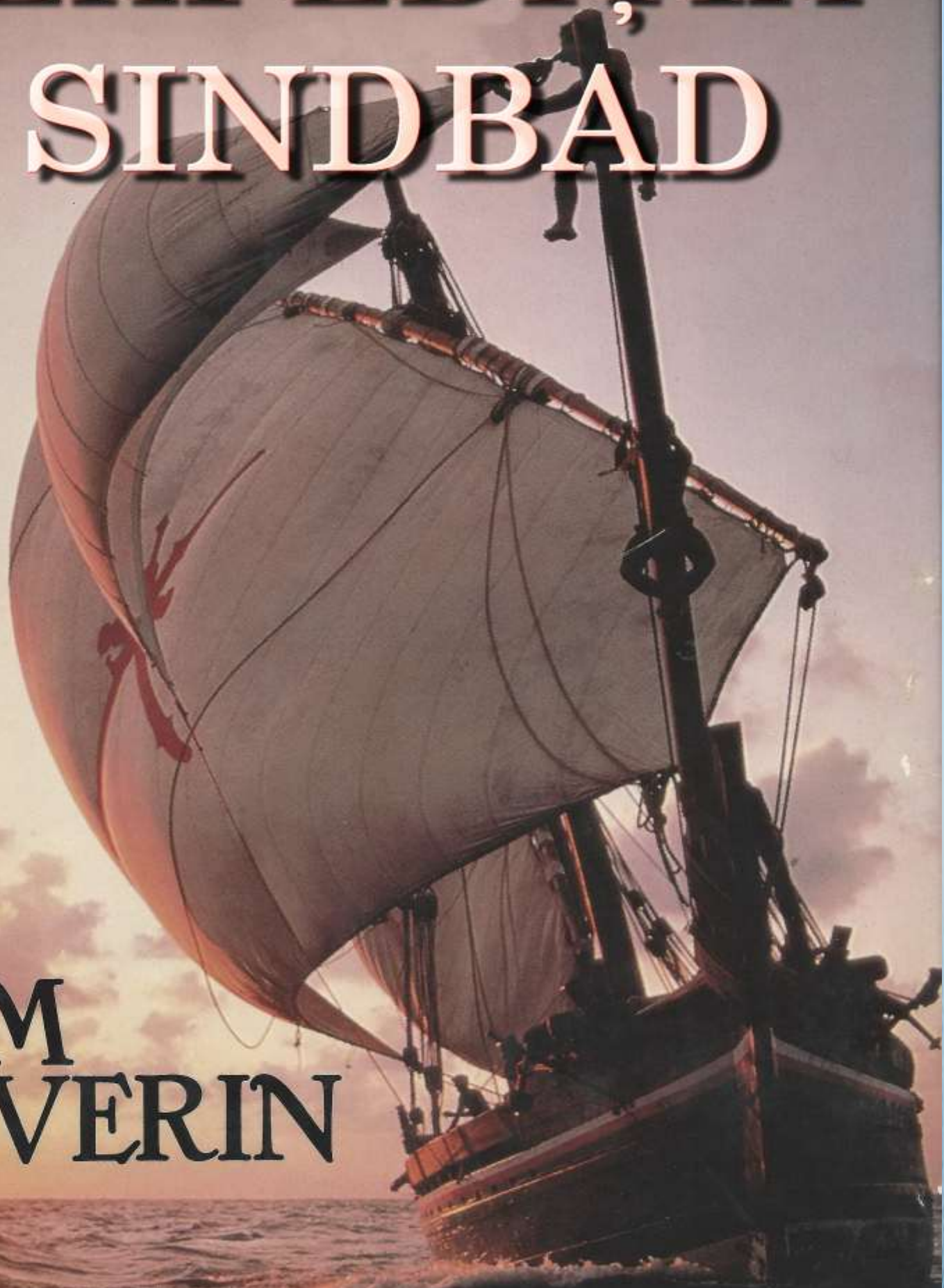
— *You sweet motherfucker, don't you never die!*³

CARRY ON !

² Din punct de vedere tehnic, aterizarea pe punte este, de fapt, o apunțizare.

³ Urare de viață lungă în stil american. Băi, gagiule, să aibă grijă Doamne-Doamne de tine în veci!

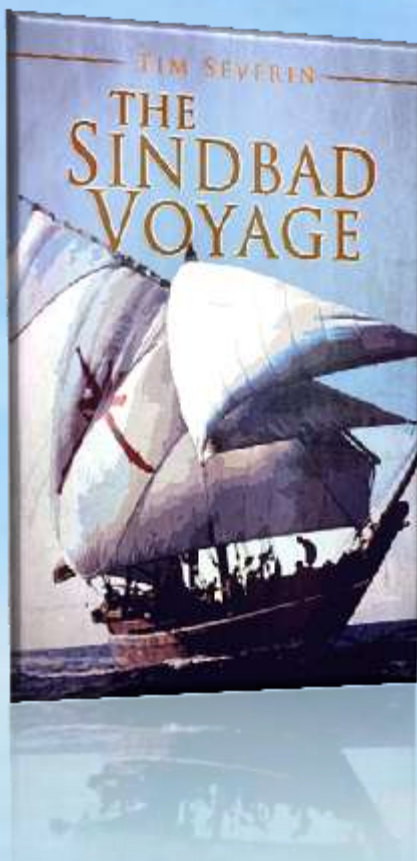
EXPEDITIA , SINDBAD

TIM
SEVERIN

EXPEDIȚII ȘI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

EXPEDIȚIA
SINDBAD

Traducere de ADINA ARSENEȘCU
EDITURA MERIDIANE BUCUREȘTI, 1987,
Tim Severin, The Sindbad Voyage
CCJ Hutchinson & Co Ltd., 1982

**Capitolul VIII
REGATUL SERENDEEB**

Fiica mea Ida a intrat în orchestra celor din Oman cântând la talgere. Omanii își cumpăraseră la Calicut două tobe și acum apăreau pe puntea de la prova în fiecare seară pentru a da un concert improvizat vesel, producându-se la tobe, bătând din palme, cântând și dansând. Ida se încadra în ritm și făcea să sune voios o mică pereche de talgere indiene din alamă. Întreaga atmosferă a corăbiei se schimbase. *Sohar* era o ambarcație mai relaxată, mai plină de încredere, ca și cum cei de la bord scăpaseră de îngrijorările traversării noastre de ucenicie de la Mascat pe Marea Arabiei. Totul părea acum mai ușor și plin de viață. Aerul era mai curat, marea mai albastră și siajul navei mai consistent. Noile vele purtau corabia mai repede pe ape și, având o velatură mai mare, nava era mai bine echilibrată la cârmă, fiind totodată mai ușoară și mai rapidă. Dealurile verzi ale Malabarului dispăreau în partea dinspre babord, iar mâncarea pregătită de Ibrahim era o încântare după coșmarul celei a lui Shanby. Marinarii din Oman nu păreau deloc întristați pentru fapul că părăsiseră Calicut-ul, lăsându-și nevestele acolo, ba din contră, erau foarte bine dispuși și se tachinau unii pe alții, așteptând, evident cu plăcere, partea următoare a călătoriei.

Ida s-a acomodat foarte ușor și bine. A avut la început o întâmplare

neplăcută, când a căzut prin bocaportul de la pupa și s-a rostogolit pe o distanță de vreo doi metri și ceva, drept în cabina pe care o împărțea cu mine. Și-a înăbușit suspinele, iar splendidele vânătăi pe care le căpătase aveau să pălească curând acoperite de o nouă bronzare. Se uita cu jind la apă, tânjind să înoate. Când nava se mișca încet, am legat un scaun de catarg cu un cablu la partea superioară a vergii arborelui artimon și am coborât-o peste bord. O atașasem de scaun cu o centură de siguranță și am lăsat-o astfel pe apă, în timp ce un membru al echipajului veghea să nu se apropie vreun rechin. Când apărea vreo umbră amenințătoare, Ida era trasă cu repeziciune în aer de doi bărbați puternici și lăsată la bord ca un pachet.

Cercetătorii științifici i-au trezit interesul. Stătea cu Andrew pe copastie, indicându-i ținte pentru plasa pe care el o cufunda în apă, repezindu-se să vadă ce scotea. Examina speciemenle de plancton care erau trase cu traulul sus, iar noaptea mișca gălețile cu mostre de apă de mare pentru a face ca violetăle fosforescente să strălucească și se extazia în fața lor. Găsise și un locșor vacant pe punte, pe care l-a revendicat ca propriul ei teritoriu, fiind prea mic pentru altcineva, o palmă de loc sub cârmă. Acolo și-a făcut cuibul, cu o pernă, ferită de alergăturile picioarelor goale pe punte și zgomotul cablurilor grele, atunci când echipajul alerga pentru a acționa nava. Numai ploaia torențială din timpul nopții o mâna în cabina noastră. "Tăticule, plouă prin acoperiș", anunța ea uimită, în timp ce apa curgea prin cusăturile uscate de soare ale punții și cădea pe cușetă. O înveleam cu o bucată de prelată și adormea mulțumită.

Vremea era destul de blândă. În fiecare zi, la prânz aveam de obicei o briză de la nord-est, care împingea corabia cu o viteză de vreo 4-5 noduri. Adesea vântul ținea și după căderea nopții, când uneori se potolea, lăsând să domnească calmul, iar alteori se schimba în rafale. De câte ori rafalele se năpusteau asupra noastră, la bord era o activitate tumultoasă. Cel care se afla de cart cerea ajutor și băieții din Oman veneau repede jos, punându-și hainele de ploaie și grăbindu-se spre parâme. Cartul deja ridicase vela artimon pentru a nu fi stricată și eliberase puntea pentru a se putea trece la acțiune. De regulă, Abdullah, cârmaciul nostru cel mai bun, lua echea. El se uita pieziș în întuneric, în direcția vântului, căutând să identifice capătul de atac al vijeliei, o umbră neagră sinistră sub norii agitați, cu creste înspumate, albe, tremurătoare, acolo unde vântul spulbera suprafața mării. Trei sau patru bărbați alergau la școta veleii mari, parâma care controla vela mare, o dezlegau în jurul cartierului de vergă, așa încât parâma groasă de 15 cm să nu se încurce, și stăteau gata să o fileze sau să o tragă la bord, cu toată energia de care erau capabili. Pe puntea de la prova, alți doi oameni stăteau lângă vela triunghiulară, în cazul când prova ar fi fost prea presată de vânt. Se pornea apoi vijelia. Prima rafală din prova făcea să scârțâie întreaga velatură când solicitarea exercitată asupra veleii se schimba, iar apoi urma o lovitură mai grea, atunci când forța principală a rafalei cădea asupra navei. Abdullah regla cârma în timp ce nava se înclina din cauza presiunii și începea să-și lege prova în contra vântului. Un semn făcut oamenilor de la vele și aceștia slăbeau o parâmă de 60 cm. Grandeea se mișca încet în jurul cartierului de vergă, cu un scârțâit

puternic, strângându-și atât de tare spiralele, încât apa era stoarsă din fibre, ajungând la suprafață ca picături de transpirație.

"Lesim shwai. Lesim shwai. Slăbește puțin, slăbește puțin", și vela mare aluneca încă vreo 30 cm. *"Bus! Destul!"* Nava era stabilizată acum, urmându-și drumul cu mare viteză în bezna nopții.

A venit apoi o ploaie care se revărsa cu o furie tropicală, căzând în perdele peste punte, făcând cărbunii din mașina de gătit să sfârâie și formând o băltoacă în mijlocul părții centrale a navei, pe puntea superioară, unde apa se aduna lângă ramele bocaporturilor, ieșind pe urmă prin găurile de scurgere. Fulgerele luminau impermeabilele roșii-portocalii și fețele negre și albe încordate de efort. Câțiva stăteau sub glugile protectoare ale hainelor de ploaie, dar cei mai mulți erau descoperiți, cu părul ud lipit de cap. Dintr-o dată vântul a scăzut. *"Trageți! Trageți!"* Sosise momentul să se recupereze cei 60 de centimetri din grandee luați de furtună împotriva voinței noastre, Doisprezece oameni au alergat la locurile lor, cu picioarele goale, alunecând și poticnindu-se pe puntea udă, au apucat parâma, s-au lăsat pe spate aproape orizontal față de punte, cu picioarele proptite de ramele de bocaporturi. Abdullah a redus din cârmă, școta velei mari a fost puțin eliberată de presiune, *"Aeeaeh! Yaah - Allah!"* Oamenii au virat, parâmele din jurul cartierului de vergă au alunecat, ajutate de unul dintre marinari care stătea acolo pentru a avea grijă ca parâma să se lase ușor.. *Yaaah... Allah* și treaba era aproape făcută. *"Mawal! Voltă"*. O sigură comandă precisă și școta velei mari a fost voltată. Vijelia trecuse.

Uneori direcția vântului se schimba, după cum venea vreo rafală, așa că *Sohar* începea să fie împinsă în mod periculos spre coastă. Atunci trăgeam clopotul de bronz care aduna toți marinarii pe punte și ei veneau sus, frecându-se la ochi somnoroși, împleticindu-se spre posturile lor. *"Khai-or! Voltă în vânt!"* Manevra de a se schimba bordul din care nava primește vântul înseamnă trecea velei mari cu imensa ei vergă dintr-o parte a catargului în cealaltă, punând în mișcare întreaga cantitate de pânză și lemn, mai mult de o tonă, în jurul catargului prova. Dacă parâmele și pânza s-ar fi încurcat, ar fi împiedicat girația înceată a vergii, iar vela s-ar fi sfâșiat sau verga principală ar fi putut plesni. Era o operație greu de îndeplinit ziua, iar noaptea necesita o adevărată grijă. Fiecare om își avea locul lui bine stabilit la bord, așa că știa exact unde să pună mâna pe parâma bună, chiar și în beznă și când să se dea în lături din calea unei lovituri mortale a capătului vergii principale, pe când trecea de-a curmezișul navei. Când fiecare se afla la locul său, timonierul întorcea nava în direcția vântului. Cei de pe puntea de la prova trăgeau cu efort capătul de jos al vergii principale, așa încât vârful lua o poziție verticală și atârna deasupra punții ca o lance enormă, bălângănindu-se la capătul catargului, la vreo 24 metri deasupra punții.

Apoi Saleh pășea iute pe copastie în jurul punții de la prova și înapoi pe partea opusă a navei. El ducea parâma grea care guvernează vela mare și pe care trebuia să o treacă dintr-o poziție a navei în cealaltă. De îndată ce aceasta era pusă în poziție și fixată, timonierul începea să îndrepte nava pe noua linie. Verifica cu ajutorul unei torțe dacă parâmele și velatura nu sunt încurcate și

echipajul de pe puntea superioară se apuca să slăbească parâmele care guvernează unghiul vergii principale, așa încât aceasta să înceapă să se lase în jos, de data aceasta pe partea opusă a catargului principal. Când verga ajungeai' la unghiul corect, jumătate din echipaj apuca vela mare și vira parâma, iar vela se așeza corect. Ceilalți umblau pe punte, aranjând din nou velatura, strângind parâmele de legare, virând vela artimon, ridicând iarăși vela triunghiulară și, în fine, totul era dus la bun sfârșit. De obicei era necesară o jumătate de oră de muncă grea mai înainte ca cei care își terminau cartul să poată coborî să-și dobândească somnul pierdut... până când vântul nestatornic își schimba direcția, iar vocea îngrijorată a omului de veghe mi se adresa blând: "Căpitane... voltă?"

Navigarea unei nave tradiționale arabe putea fi foarte periculoasă. Greementul lui *Sohar* era foarte masiv și ar fi putut cu ușurință răni pe cineva. Cei doi scripeți, de exemplu, cântăreau fiecare câte 45 kg și erau suspendați de arborele principal și dacă s-ar fi desprins din întâmplare ar fi lovit pe cineva, trântindu-l ca pe popice. Și de câte ori schimbam direcția navei, când verga mare atârna vertical capătul ei se legăna înainte și înapoi peste punte ca o seceră a morții. Dacă în momentul acela cineva ar fi alunecat pe puntea nesigură sau, și mai rău, ar fi fost prins între capătul vergii și copastie, când verga se balansa, nu încăpea îndoială că ar fi fost rănit. Obligația echipajului de la bord era de a controla balansarea capătului vergii. Era necesară o sincronizare perfectă și-ți mai trebuia și curajul de a te repezi în zona periculoasă pentru a face ceea ce se cerea. Însemna ca respectivul să aibă deplină încredere în acțiunea tovarășilor săi de lucru. Dacă aceștia ar fi făcut vreo greșală el ar fi putut fi rănit. În asemenea împrejurări nu era deloc surprinzător că echipajul de pe *Sohar* forma un colectiv perfect sudat și coordonat. Cu excepția timpului când aveam calm plat, nu exista niciun moment în care puterea ascunsă a navei nu ar fi putut să se dezlanțuie și să lovească pe cel neatent. Chiar și o parâmă subțire putea dovedi o forță surprinzătoare. Și vela triunghiulară a lui *Sohar* părea mică, comparativ cu vela mare pentru vreme bună. De câte ori prova lui *Sohar* ajungea prea mult în vânt, iar vela triunghiulară flutura ușurel, dând astfel un semnal de avertizare, această mică fluturare producea o curbă în zigzag de-a lungul velei triunghiulare care lovea în copastie cu un zgomot asemănător unei împușcături de armă de mare viteză. Odată, când vela triunghiulară a fost lăsată desfăcută, s-a rupt foarte ușor de tachet, s-a sfâșiat în piroanele de 3,8 cm de lemn de Mangroove tare ca fierul ca și cum ar fi fost niște bețe de chibrituri și a aruncat tachetul lung de 40 cm și gros de 10 cm pe punte.

Din fericire nu am avut decât un singur accident din cauza mânuirii velelor. Într-o zi piciorul stâng al lui Jumail a fost prins între capătul vergii principale și copastie, iar coapsa i-a fost contuzionată. A căzut pe punte cu fața crispată de durere. După ce am terminat de pus la punct vela mare, ceilalți oameni s-au ocupat de el. Au zdrobit curmale, le-au amestecat cu sare, le-au încălzit, iar pasta aceea fierbinte au pus-o într-o pânză și i-au masat cu ea mușchiul, apoi i-au pus-o asemenea unei cataplasme pe coapsă. Dar aproape o săptămână

Jumail a tot șchiopătat.

Când vântul se întetește, la o navă arabă nu se reduce suprafața velică, pliind velele așa cum fac europenii. Arabii înlocuisc vela mare cu una mai mică. A schimba vela mare când suflă vântul din plin și nava este supusă tangajului și ruliului reprezintă o manevră spectaculoasă. Am făcut-o la bordul lui *Sohar* pentru prima oară când eram aproape de Capul Comorin, extremitatea de sud a Indiei. Vântul avea forța 6 și simțeam mișcarea navei de la un bord la altul sub acțiunea velei mari. *Sohar* nu-și mai urma drumul în liniște, ci se înclinase mult datorită vântului. Prova începuse să se afunde în valuri. Când am trecut peste bancul Wedge, valuri scurte și abrupte au izbit puternic nava, aruncând perdele de apă peste partea centrală. Ida avea rău de mare. Știam că era prudent să reduc suprafața velică și să nu solicit nava prea mult ca să nu se rupă pânzele. Nu era greu să coborâm verga mare. Greutatea ei proprie a tras-o în jos și au fost necesari doar doi oameni pentru a ține fixă fungia principală și a împiedica vela și lemnul să cadă asemenea unei ghilotine. Când echipajul a încercat să aibă sub control imensa velă principală pentru ca să nu fie suflată de vânt în mare sau să se prefacă în zdrențe, toată lumea a început să se agite. Fiecare membru al echipajului a fost chemat să ajute. Toți s-au înșiruit de-a lungul balustradei, în partea ferită de vânt și în timp ce marea velă era coborâtă, curbându-se deasupra capetelor lor ca un tunel din prelată, băieții au apucat-o și au ținut-o foarte strâns ca într-un clește, trăgând-o în jos metru cu metru, aruncându-se apoi cu violență cu tot corpul peste pânza aspră și fixând-o de punte. Din când în când vela se umfla puternic și cei 12 oameni voinici erau sălțați de pe bord de către forța vântului. Când vela a ajuns destul de jos, cei care o mânuiau au ridicat-o cam un centimetru. Apoi vela a fost dezlegată de pe vergă și pusă sub punte, iar o velă similară mai mică a fost legată în locul ei. Oamenii s-au îndreptat acum către posturile lor de unde trebuiau să vireze parâma. Bărbații cei mai solizi și mai puternici stăteau pe punte cu picioarele fixate ca vâslașii într-un schif de opt. Ei trebuiau să ridice înapoi pe arborele principal, cu ajutorul fungii, verga pe care se afla vela. Pe puntea de la prova, Jumah, cel mai experimentat dintre marinari, avea să controleze mișcările puternice, periculoase ale vârfului vergii principale pe măsură ce aceasta se ridica. Eid a început să bată din palme și să intoneze primele versuri ale cântecului lor marinăresc și atunci ceilalți s-au apucat să tragă ritmic fungia. Abdullah și Khamees Poliție se aflau pe scripetele mare, cel mai de jos. Ei au sărit să prindă fungia care se mișca, și au tras-o cu toată greutatea lor. O bună coordonare și ruliul navei au făcut munca mai ușoară. Verga se ridica lin în sus, tot mai sus, iar vela mică prinsă pe ea se îndrepta în partea de sub vânt, în siguranță, deasupra creștelor valurilor. Verga s-a apropiat de arbore și cu un ultim strigăt puternic cei care o trăgeau au adus-o la locul respectiv. Jumail și Eid au legat strâns fungia cu funie de nucă de cocos și vela a fost reglată la unghiul corect al vântului. *Sohar* își tăia drum înainte în tihnă mai ușor acum, iar oamenii, cu excepția cartului, s-au dus la culcare morți de oboseală, dar mulțumiți.

Prin tradiție viața unui marinar arab este foarte aspră. Jumătate din

marinarii din Oman de pe nava mea naufragiaseră și într-un fel acest gând mă liniștea. Jumah a fost pe mai multe nave care s-au scufundat, iar Saleh s-a aflat la bordul unei *dhow* care s-a dus la fund, el rămânând agățat de o epavă două zile, până ce a fost salvat de un alt vas. Khamees Poliție era gata să se înece, când un vas de pescuit pe care se imbarcase s-a scufundat. El a fost salvat, dar și-a pierdut fratele. Khamees Marină a avut experiența cea mai grozavă dintre toți. Se găsea pe o ambarcație *dhow*, ca mic copil, când vasul a fost surprins de o furtună și a ancorat în apropierea unei plaje expuse. Furtuna a devenit foarte puternică, iar cei de la bord au hotărât să trimită copiii pe uscat. Khamees Marină și fratele lui au fost duși pe plajă și așezați în niște gropi făcute în nisip deasupra liniei mareei. Îngropați pe jumătate în nisip pentru a fi protejați împotriva vântului, copiii au așteptat până când furtuna s-a domolit. În cele din urmă i-a găsit un beduin, care i-a dus la familia lor. Nava a fost pierdută.

Vârful lui Adam din Sri Lanka era punctul de acostare pe care navigatorii arabi îl căutau după ce părăseau Coasta Malabar. Muntele constituia o trăsătură specifică a insulei Serendeeb, cea mai mare și mai minunată dintre toate insulele din jurul Indiei. Se spune că denumirea vârfului se datorește faptului că acesta a fost primul loc pe care a pus piciorul Adam după izgonirea din Paradis, iar urma se mai păstrează încă. Pasul următor s-a pierdut, ajungând în mare. "Marinarii noștri pot vedea de la depărtare vârful unde a căzut Adam și își îndreaptă corăbiile spre el", scria un cronicar arab din secolul al IX-lea. Acest munte era și ținta lui *Sohar*, iar în dimineața zilei de 21 ianuarie scrutam zările pentru a-l zări conturându-se în razele soarelui. Plecasem de la Capul Comorin de două zile și ne îndreptam spre est, făcând un ocol către sud. Porțiunea de mare pe care o străbăteam era neobișnuit de poluată. Sania de colectare a lui Andrew s-a umplut numai după câteva minute în apă de pelicule de ulei. Era clar că multe ambarcații își curățiseră tancurile în apele din sudul Indiei, aruncând gunoaiile peste bord. Speram acum să vedem muntele sacru asupra căruia se spune că o lumină fantomatică clipește ca un semn al sfințeniei locului. Aerul era însă încărcat de praf și de o ceață ușoară, vizibilitatea fiind redusă, și numai când *Sohar* a fost foarte aproape de țărm am putut vedea uscatul și recunoaște dealul cunoscut de marinari sub denumirea de Căpița. *Sohar* își urma calea drept și numai o foarte ușoară modificare a drumului a dus-o în vechiul port arab de escală Gelle, unde în ziua următoare am și aruncat ancora.

Serendeeb, numele pe care arabii îl dau Ceylonului sau insulei Sri Lanka, a îmbogățit vocabularul englezesc cu un nou cuvânt, *serendipity*, însemnând arta unei descoperiri fericite. Pentru Expediția Sindbad Sri Lanka era într-adevăr o descoperire fericită. Urmam să petrecem acolo aproape o lună, iar locul avea să fie unul dintre interludiile cele mai fericite ale călătoriei noastre.

Biologii doreau în primul rând să vadă câți dugongi mai rămăseseră în apele din jurul coastei de nord-est din Sri Lanka. Dugongul, sau vaca de mare, este un mamifer de mari dimensiuni care altădată era răspândit în toate mările lumii. Cu treizeci de ani în urmă, mari cârduri de dugongi trăiau în strâmtorile dintre India și Sri Lanka. Pentru profan dugongul este un ierbivor asemănător

unei foci durdulii fără colți, care trăiește pe straturile de iarbă marină aflată în această regiune pe mari distanțe. Cercetătorii au aflat că specia este în mod dureros redusă. Ei au văzut doar două specimene care s-au cufundat repede în apă, căci aceste animale sunt foarte sperioase în fața oamenilor. Motivul major al dispariției era evident. Straturile de iarbă de mare unde aceste ierbivore pasc sunt acum străbătute de zeci de năvoade care constituie o capcană inevitabilă a morții. Ele respiră în aer și când se încurcă în plasele pescarilor se îneacă. Atunci corpul animalului este tăiat în bucățele și vândut în piață. Pescarii din Sri Lanka nu sunt de blamat, ei au prins dugongii din întâmplare, și animalele au stricat plasele prețioase în chinurile morții lor. Cercetătorii de pe *Sohar* au apreciat că dugongii erau altădată în număr de câteva mii, acum fiind reduși la mai puțin de o sută sau două de specimene.

Peter Hunnam, specialistul de pe *Sohar* în conservarea mediului marin, a găsit o mulțime de alte dovezi ale secătuirii mereu crescânde a resurselor costale din Sri Lanka. Broaștele țestoase de mare erau prinse și ucise atât pentru carne cât și pentru ornamentele făcute din carapacea lor, deși vietatea era oficial protejată printr-un decret guvernamental. Negustorii de carapace de broască țestoasă aveau o porțiță de scăpare convenabilă. În insulele Maldive nu exista nicio lege care să interzică uciderea acestor animale, iar negustorii din Sri Lanka pretindeau că importau carapacele de acolo. Peștii tropicali frumoși din apropierea coastei Sri Lanka erau de asemenea vânați în mod regulat. Scafandrii localnici, unii echipați chiar cu aparate de respirat sub apă, prindeau și vindeau acești pești negustorilor, care la rândul lor îi trimiteau cu avioanele, cu miile, în pungi din plastic cu apă, la acvarii și colecționarilor de pești deosebiți din Europa și America de Nord. Aceiași negustori de pești comercializau și scoici rare de mare, care erau culese din adâncurile mării de către scafandri. Atât scafandrii, cât și exportatorii recunoșteau că peștii rari și cele mai frumoase scoici deveneau din ce în ce mai greu de găsit. Coralii din Sri Lanka erau de asemenea amenințați. Cei frumoși, delicați, erau culeși pentru ornamente. Coralii mari care formau recifele principale din jurul coastei erau spărți cu răngi. Bucățile erau duse pe țărm și stivuite între straturi de coji de nuci de cocos în cuptoare de ars cărămizi și apoi arse pentru a produce var pentru construcții. Pierderea recifelor de coral a despuiat coasta de digurile naturale de care se spărgeau valurile: acolo unde altădată recifele zăgăzuiau forța principală a valurilor, acum marea mănâncă nisipul, iar coasta se retrage. Trunchiurile răsturnate și zimțate de cocotieri pătrund în ochiurile de apă de pe coastă, acolo unde odinioară era pământ uscat.

În timp ce Peter Hunnam își aduna datele pentru a încerca să înțeleagă factorii complecși sociali și economici din spatele exploatării resurselor costale din Sri Lanka, eu aveam o întrebare mai simplă de pus despre animalele sălbatice din Sri Lanka. Vroiam să știu ce se întâmpla cu elefanții sălbatici din Sri Lanka când mureau. Rațiunea curiozității mele putea fi găsită în a șaptea călătorie a lui Sindbad. O versiune a călătoriei a șaptea povestește cum Sindbad a fost capturat de pirați și apoi vândut ca sclav, după câte s-ar părea în Sri Lanka. Acolo, noul lui stăpân l-a făcut vânător de fildeș. Sarcina lui Sindbad era

să se ducă în pădure în fiecare zi, să se ascundă în vârful unui copac și să aștepte o turmă de elefanți sălbatici care trecea pe acolo. În fiecare zi Sindbad omora un animal. Apoi lua colții și-i ducea săpânului său. Acest măcel a continuat câțva timp, până când într-o bună zi, spre groaza lui Sindbad, turma de elefanți a înconjurat copacul unde se ascundea și l-a dezrădăcinat, pentru a prinde vânătorul. Așteptându-se să fie zdrobit de elefanții furioși, Sindbad a rămas înmărmurit când conducătorul turmei de elefanți l-a luat cu blândețe în trompa sa și l-a dus prin pădure până într-un loc unde erau împrăștiate pe jos oasele multor elefanți morți. Acolo era locul unde elefanții se duceau să moară, iar elefanții vroiau să-i arate lui Sindbad doar unde putea găsi fildeș, fără a omori turma. Întorcându-se la stăpânul său, Sindbad a dezvăluit locul cimitirului elefanților și a fost răsplătit cu libertatea.

A șaptea aventură a lui Sindbad cu elefanții în Sri Lanka s-ar putea prea bine să fi fost adăugată mai târziu la *O mie și una de nopți*, deși un elefant din Serendeeb este menționat și în aventura a patra, când se spune că regele suprem din Serendeeb merge în procesiune pe spatele unui elefant uriaș, înalt de șapte coți. Povestea cimitirului elefanților este larg răspândită, apărând și în diferite povestiri din alte limbi, în afară de cea arabă. Deci exista oare vreo fărâmă de adevăr în aceasta, cel puțin în privința insulei Sri Lanka? Fiind cu *Sohar* în Sri Lanka, era bine de pus această întrebare celor care ar fi putut ști ce se întâmpla cu elefanții morți din turmele rămase pe insulă. Oamenii cei mai indicați pentru a li se pune această întrebare erau, evident, ultimii supraviețuitori ai locuitorilor din junglă, veddahii și, bineînțeles, custozii parcurilor de vânătoare.

Veddahii sunt băștinașii insulei. Nimeni nu știe când au poposit aici și se pare că reprezintă cea mai veche populație existentă. Se crede că sunt înrudiți cu neamul negrito din Andamane și până de curând mai dăinuiau grupuri de veddahi prin pădurile din Sri Lanka. Aceștia erau vânători și culegători, nu aveau case și trăiau prin peșteri sau în copaci. Mâncau carnea animalelor pe care le vâneau cu arcul și săgeata, fructe din junglă, plante comestibile, adunau miere de albine sălbatică și purtau veșminte din frunze de scoarță de copac. Cu excepția cuțitelor de fier și a tutunului pe care le obțineau din localitățile din jur, veddahii trăiau în epoca de piatră. Azi nu a mai rămas decât un singur trib, și acesta împrăștiat. Când se duc prin sate, poartă haine aruncate de alții. Unii s-au căsătorit și s-au stabilit în sate, dar cei mai mulți au rămas vânători, cutreierând pădurile virgine din Sri Lanka, unde mai pot fi încă găsiți și vreo câțiva elefanți sălbatici. Totuși veddahii nu știau mare lucru despre ceea ce se întâmpla cu elefanții morți. Spuneau că dădeau foarte rar peste stârvuri de elefanți. Într-adevăr, în ultimii zece ani nu au întâlnit decât unul sau două și nu știau unde au căzut ceilalți. Unul spunea că a văzut odată un elefant ducând oasele unui alt elefant mort pe o bună distanță prin pădure, dar nu a putut afla unde se ducea.

Misterul s-a adâncit și mai mult când întrebarea a fost pusă custozilor parcurilor de vânătoare. Rezervațiile de vânătoare din Sri Lanka au vreo 2000 de elefanți sălbatici, care intră și ies din parc după anotimp. Teoretic ar trebui

să moară în fiecare an 20-30 de animale. Totuși custozii spuneau că au găsit foarte puține schelete. Din nou scheletele elefanților erau foarte rare. Nu s-ar fi putut întâmpla ca să nu fie văzute. Într-adevăr, custozii declarau că adesea găseau oase ale unor animale mai mici, leopardzi de exemplu, care erau și mai puțin numeroși și puteau mult mai ușor să nu fie observați. Cele câteva oase de elefant găsite erau evidente și au rămas ca mărturii mulți ani. Există o singură explicație vagă pe care o puteau da. Custozii m-au dus la un bazin natural format sub o stâncă și înconjurat de copaci joși. La vremea înserării locul avea o atmosferă calmă. Lacul era lung și destul de îngust, de o formă neregulată, să fi avut vreo 4-7 în lățime și 36 în lungime. La un capăt un mic râuleț curgea încetșor, alimentându-l, și apa era foarte liniștită și opacă. Custozii mi-au spus că pereții lacului erau foarte abrupti, aproape drepți. Știau aceasta pentru că în anotimpul uscat nivelul scădea, descoperindu-i laturile, dar chiar și în perioadele de mare secetă, când izvoarele de pretutindeni secau, acest lac în stâncă avea apă, așa că devenise sursa principală de alimentare din regiune. Cu trei ani în urmă, profitând de o secetă care redusese cantitatea de apă din lac, administrația parcului a hotărât să-l curețe. Lucrătorii au coborât și au început să arunce afară mărul din fund. Spre uimirea lor au descoperit că nămolul alb-cenușiu era format din oase de animal descompuse. Săpând mai în adânc, au dat peste schelete de elefant, tone de oase încastrate în nămol. Le-au scos și așezat în stive și în cele din urmă cinci camioane pline cu oase de elefanți au fost transportate pentru a fi folosite ca îngrășămintă.

Dar de ce oare au murit atâția elefanți tocmai în acel bazin? Să fi căzut în mod accidental, în timpul secetei, când încercau să bea apă? Un pas lipsit de precauție și un animal putea foarte ușor să cadă și să-i fie apoi imposibil să mai iasă de acolo. Sau poate elefanții bătrâni și pe moarte veneau la marginea bazinului pentru a muri aici? Slăbănogi și neputincioși, ei trebuiau să stea lângă apă pentru a se hrăni. Dar atunci de ce s-au înecat și n-au rămas să moară pe marginea bazinului, unde scheletele lor ar fi fost găsite? Nimeni nu a putut să-mi dea niciun răspuns. Misterul mormintelor elefanților mai dăinuie încă.

O altă aventură de-a lui Sindbad și-a găsit totuși o explicație foarte plauzibilă în Sri Lanka. Poate că cea mai faimoasă dintre peripețiile sale este cea legată de Valea Diamantelor. Aventura începe în timpul celui de-al doilea voiaj al lui Sindbad, când a naufragiat pe o insulă pustie, unde a găsit un ou uriaș aparținând pasării gigantice pe care arabii o numesc Rukh. Când mama Rukh s-a întors la cuib, Sindbad s-a legat de piciorul pasării și a fost astfel purtat pe deasupra insulei, pasărea zburând spre valea îndepărtată unde se hrănea. Acolo pasărea a mâncat șerpi enormi care se aflau în mare număr pretutindeni. Dezlegându-se de piciorul pasării, Sindbad a descoperit că valea era bătută cu diamante, o masă de nestemate sclipitoare. Dar a fost atât de speriat de șerpilor mari care se târau în toate direcțiile, încât a încercat să-și găsească refugiu pentru noapte ascunzându-se într-o peșteră și închizând intrarea cu un bolovan mare. Spre groaza lui a descoperit că în aceeași peșteră se afla și o imensă șerpoaică care își clocea ouăle, așa că a petrecut noaptea într-o stare de

teroare. Ieșind a doua zi dimineată din peșteră clătinându-se, amețit de frică, foame și nesomn, a fost surprins când stârvul unui animal s-a rostogolit pe partea abruptă a văii, căzind la picioarele lui. Apoi și-a amintit cum în unele regiuni muntoase îndepărtate, negustorii de diamante aruncau animale moarte într-o vale bogată în nestemate, unde era prea periculos pentru ei să coboare. Unele dintre pietre se lipeau de carnea putredă, iar aceasta era luată de păsări și dusă la cuiburile lor, de unde negustorii puteau să culeagă mai ușor diamantele. Inventiv ca întotdeauna, Sindbad și-a umplut buzunarele și brâul cu nestemate și s-a legat cu turbanul sub un stârv. Un uliu mare a coborât, a înșfăcat în gheare carnea cu Sindbad și l-a dus sus pe creștetul muntelui. Acolo, negustorii, care erau musulmani, l-au felicitat pentru uimitoare lui scăpare și Sindbad a împărțit cu ei bogata lui recoltă.

Despre Valea Diamantelor și obținerea pietrelor prețioase cu ajutorul unor bucăți de carne se pomeneste în multe povestiri arabe. În secolul al X-lea scriitorul Al Kazvini, care a compilat o întreagă colecție de basme de călătorie, a situat această vale în Serendeeb. Și azi mari cantități de pietre prețioase sunt extrase în Sri Lanka, iar modul în care se obțin poate explica diferite aspecte din aventura lui Sinbad. În Sri Lanka nu există diamante adevărate, dar pot fi găsite aproape toate pietrele prețioase sau semi-prețioase, ca rubine, cornalină, ochi de tigru și bineînțeles faimoasele safire albastre. Timp de secole insula a fost o sursă majoră de nestemate, care se află prin adâncurile văilor și apar în aluviuni și în noroiul spălat de pe munți. Acest noroi cu pietriș este scos din minele aflate în văile inundate. Pentru a obține pietrișul, minerii localnici coboară pe peretele vertical al puțului pe scări naturale. La 6-9 metri sub suprafața văii ei scurmă mici galerii orizontale și își umplu coșurile cu noroi, pe care le ridică la suprafață cu frânghii. Coșurile sunt apoi duse la râuri sau lacuri, unde noroiul este spălat pentru a se căuta pietrele prețioase aproape în același fel în care se spală aurul din nisip. Situată minelor în vale, puțurile cu pereți drepecți, greutatea extracției, chiar și șerpia cărora le place să caute umezeala răcoroasă a minelor, toate acestea au putut oferi elemente care leagă producția bogată de pietre prețioase din Serendeeb de povestea lui Sindbad despre Valea Diamantelor. Iar primii negustori de pietre prețioase au încurajat asemenea basme, căci ele au sporit valoarea exotică a mărfurilor și au camuflat adevărata sursă a bogăției lor.

Azi negustorii de bijuterii din Sri Lanka sunt aproape toți musulmani, cei mai mulți dintre ei revendicând o origine arabă. Ei controlează în mod efectiv producția de nestemate și au făcut-o din timpuri imemorale. Nu se cunoaște o dată sigură de când au început negustorii arabi comerțul în Serendeeb, dar în secolul al XV-lea portughezii au găsit aici arabi bine stabiliți ca intermediari în comerț și se spune că primele locuri musulmane de pelerinaj din Sri Lanka ar data din secolul al VII-lea. Într-adevăr, cele mai vechi dintre acestea sunt situate în colțul de sud-est al insulei, exact în locul în care ar fi acostat navele venind din India, așa cum a sosit acum și *Sohar*. Și nava noastră a aruncat ancora tocmai acolo unde se află ruinele unei moschei islamice clădite, după cum se spune, pe locul unde fusese înmormântat unul din cei opt marinari

musulmani care au adus învățătura lui Mahomed în Serendeeb. Mormântul acestui sfânt se află sub brazda de iarbă, la umbra palmierilor care înconjoară moscheea în ruine. Un râu puțin adânc curge pe acolo, făcând o curbă blândă și vărsându-se apoi în portul Galle, la o depărtare nu mai mare de 400 metri. Este exact locul unde ar fi acostat oricare marinar venind pe aceste meleaguri pentru prima oară.

Omanii de pe *Sohar* au vizitat mormintele marinarilor arabi care aduseseră în Serendeeb credința lor și au înălțat rugăciuni în moschee. Apoi, în timp ce *Sohar* era realimentată, întregul echipaj a profitat de împrejurare pentru a se plimba pe insulă. Era un popas ideal în timpul lungii călătorii spre China. Pentru noi, Sri Lanka, cu căldura și coloritul său, poporul amabil și ritmul liniștit de viață reprezenta încă, în mod sigur, Insula Norocoasă. Îți dădeai ușor seama de ce cronicarii arabi au scris despre regele din Serendeeb ca fiind unul dintre cei mai bogați conducători de pe pământ. Ei povesteau că acesta trăia în cel mai mare lux. Țara lui producea tot felul de parfumuri, aloe, lemn aromatic, parfum de zibetă. Diamantele din pâraie erau folosite pentru a grava modele delicate pe pietrele de inele de tot felul. În râuri se găseau mari bucăți de cristal, iar în jurul coastei se întindeau minunate culturi de mărgăritare. În capitala sa exista un templu încrustat cu nestemate a cărui valoare era imposibil de evaluat. Acolo, Marele Rege domnea cu ajutorul a 16 miniștri: patru hinduși, patru creștini, patru musulmani și patru evrei. Până și califul din Bagdad abia putea să țină pasul cu splendoarea marelui rege. Așa cum se relatează în *O mie și una de nopți*, Sindbad Marinarul a adus lui Harun Al Rașid o scrisoare de la Marele Rege și împreună cu aceasta daruri scumpe: o ceașcă înaltă de o palmă, făcută dintr-un rubin și căptușită cu perle, un pat acoperit cu pielea unui șarpe care "înghițise elefantul", cu pete de mărimea unui dinar și având proprietatea magică pentru cine ar fi stat pe acest pat să nu se îmbolnăvească niciodată, apoi o sută de mii de *miskali* ¹ de lemn de aloe și "o sclavă strălucitoare ca luna". Sindbad a fost chemat în fața califului și a povestit în amănunt lui Harun Al Rașid cum regele din Serendeeb a apărut într-un alai extraordinar. Călare pe elefantul lui imens înalt de 11 coți, Marele Rege trecea cu alaiul său prin capitală, înconjurat de ofițeri și demnitari. În față mergea un lăncier cu o lance de aur, în spatele lui cel care purta sceptrul, un baston mare de aur care avea la capăt un smarald lung de o palmă și gros cât degetul cel mare al unui bărbat, iar în jurul regelui erau o mie de călăreți îmbrăcați în brocart și mătase.

Marile procesiuni din Serendeeb mai există încă într-o formă modernă. Azi tradiția este onorată de acele *pereherauri* lunare organizate de călugării budiști din Sri Lanka. Cu două zile mai înainte ca *Sohar* să părăsească Sri Lanka, echipajul a urmărit o asemenea procesiune treeând prin străzile întunecate. Efectul produs era uluitor. Dansatori de foc înnegriți de fum țopăiau și se învârteau cu torțele aprinse. Bărbați pocneau din bice lungi de 6 m pentru a-și croi drum, grup după grup de dansatori se învârteau și se răsuceau în bătăile stăruitoare ale tobelor și acompaniamentul fluierelor, executând sărituri

¹ Măsură de greutate din țările musulmane, egală cu Aproximativ 4,7 g.

surprinzătoare așa încât clopotele de la gleznele lor zăngăneau și platoșele lor de argint zornăiau. Mai erau și dansatori mascați în costume din fibre de nucă de cocos închipuind câini negri demoniaci, bărbați pe catalige îmbrăcați ca femei. Răspândiți în cuprinsul procesiunii veneau călugări budiști purtând robe galbene ca șofranul, cu scăfârlia tunsă chilug și cu un braț gol pentru a purta evantaiul tot galben. Erau și dansatori cu panglici roșii și albe, în pantaloni, goi însă până la brâu, cu pălării ascuțite sau turbane. O bandă întreagă de mimi, îmbrăcați asemenea prinților Rajput, își mișcau fețele albite cu făină și mâinile ca niște păpuși. Apoi veneau marii elefanți din Sri Lanka, cei despre care vorbiseră arabii, peste 80, mergând câte trei alături cu pași mari, greoi, balansându-se pe deasupra capetelor mulțimii. Împodobiți cu mătăsuri și brocarte, erau magnifici, iar pe gâturile lor, îmbrăcați în alb, imaculați, călătoreau conducătorii de elefanți. În mijlocul acestei desfășurări uimitoare de pete de culoare și lumină și muzică zgomotoasă, era ușor de imaginat priveliștea lumii arabe a Serendeebului de altădată.

Va urma...

ZMB

MILOȘ DUMBRACI

SF&F

MILOȘ DUMBRACI**ZMB**

Șenilele tanchetei clefăiau iarba umedă, lăsând în urmă o dâră de noroi. Iuri, cocoțat între capace, se bucura de soarele Germaniei de Vest, la fel de palid ca și în Moscova natală. Nu-l încălzea prea tare, dar îl înveselea nițel, căci după cât mersese cu trenul până în punctul terminus din Dresda Nouă, era sătul de interioare întunecate. Oricum, era în siguranță; pe câmpia plată ar fi văzut de la distanță dacă îl aștepta vreun zembî să sară la el.

Nu se gândea la nimic, doar privea în zare, spre gardurile de sârmă ghimpată ale Fortului Nr. 24, ținta lentei lor deplasări. Foloseau șenilate pentru că drumurile fostului RFG se erodaseră în cei 40 de ani de la Eveniment și oricum legau între ele foste localități, acum toate pustii și ruinate, infestate cu zembî. Îl surprindea albastrul strălucitor al cerului; aici, fără activitate umană, nu mai exista poluare, și natura se curățase și invadase deja cu un tsunami verde toate urmele foștilor ocupanți.

Își pipăi, instinctiv, pistolul de la piept. Știa că nu va fi primit cu simpatie de grăniceri, așa cum Inchizitorii nu erau primiți cu drag nicăieri, ci cu frică și fals servilism; și știa că situația pe care fusese trimis să o ancheteze, deși probabil simplu de rezolvat, nu era lipsită de riscuri.

În fond, era vorba despre dispariția misterioasă a unui comandant de fort. Poate că fusese pur și simplu mâncat de zembî în vreo patrulare prost calculată, cum sugera raportul trimis de comisarul politic, sau poate că fusese omorât de subordonații furioși, așa cum credeau cei de la Moscova. Ideea era că aici, în Zona De Interdicție, oamenii dispăreau cu ușurință...

Se foi nițel, căci înțepenise, și oricum se apropiau treptat de porți. Acum, cu gândurile brusc întunecate, parcă nu se mai bucura de soare. Dimpotrivă, era din nou apăsător de întrebarea ce îl rosesse încă de la plecarea din Rusia: de ce era trimis un Inchizitor să ancheteze o posibilă crimă? Asta era treaba KGB-ului, iar Inchizitorii aveau sarcini de eliminare a devianților

de la Canon; împărțirea era foarte clară încă din 1928, când Tovarășul-Părinte Stalin unificase Partidul Comunist cu Biserica Ortodoxă. De atunci trecuse aproape un secol, și Iuri nu cunoștea vreun caz de amestec al celor două servicii, nici măcar după Eveniment.

— Stați, mă, n-auziți?! striga înfuriat la ei un caporal mustăcios și roșcat, de după un copac. Că acuși urlă!

Iuri bătu în capac și șenilata se opri, apoi și bârâitul zgomotos ale motorului. Un cap se iți din trapă, întrebător.

— Păi de când strigă eu la voi, no!

Roșcatul avea accent destul de puternic; URSS înglobase toate statele comuniste imediat după Căderea Vestului, dar nu toți erau la fel de fluenți în rusă, nici măcar acum, cei mai îndărătnici fiind maghiarii și românii.

— Dă senzori, proștilor! Credeți că degeaba e cercul de copaci împrejurul bazei? Cum se apropie vreun zembî, cum urlă senzorii ascunși în frunze. Acu' din moment ce șofați e clar că zembî nu sunteți, dar vai de urechile miele dacă pornește alarma! Pfff....

— Bă, caporale, strigă amuzat șoferul, ia dracu' poziție de drepți și prezintă-te, că altfel o să vezi patrula suplimentare în Zona Bolnavă până nu mai apuci să povestești la nepoți!

— Care, mă, ție?

— Nu, lu' tovarășu' căpitan Marilov de colea!

Intimidat, mustăciosul înțepeni și strigă:

— Caporal Feher! Tovarășe căpitan, rapo...

— Ei, hai, nici chiar așa! Iuri sări lângă tanchetă, în iarba umedă, zâmbind. E doar grad onorific, de fapt corect sunt Inchizitor de gradul II Marilov.

Privirea roșcatului îl surprinse. Era în ea ura, teama și reticența obișnuită. Era în ea și surpriza pe care mizase pentru a-i studia reacția. Dar nu numai că nu cuprindea ascunzișurile unei priviri de complice la crimă, ci, uluitor, avusese o scăpare fugară de ceva neașteptat, o lumină parcă de...speranță?

— Tovarășe Inchizitor! Caporalul se redresă și se ascunse imediat în spatele milităriei. Stați să sun la Fort, să oprească senzorii pe bucata asta și se rezolvă.

Se îndreptă spre un radio-emițător de după copac, moșmondi ceva și apoi strigă, aparent jenat:

— Puteți veni puțin? Nu știu ce cod aveți dumneavoastră, prost uituc ce

sunt!

Iuri se îndreptă spre el, urmărit de privirile blazate ale șoferului. După copac, roșcatul îi arătă fugar palma, în care mângălise două cuvinte: „Petrov” și „Solia”, apoi exclamă:

— Așa, deci Verde 244! Gata, puteți merge la poartă....și îi făcu, aproape indistinct, un semn cu capul. Inchizitorul îl privi cu semnificație, fără a face vreun gest, căci pe el îl vedeau tanchiștii, și se întoarse fără o vorbă, aparent enervat de zăpăceala maghiarului.

La poartă, câteva minute mai târziu, îl aștepta un adevărat alai: Cerițin, comandantul adjunct, înalt, șaten și zâmbăreț, temporar la comandă; Zedevici, preotul, un bărbos sârb, negru la păr și tăcut; Ukov, comisarul politic, slab, blond cu ochi albaștri, încrâncenat ca un arc de oțel; și doi soldați bine-făcuți, cu priviri viclene, „care îl vor însoți peste tot ca protecție”, după cum îl informă Cerițin. Scopul primirii triumfale și aparent plină de amabilitate îi era clar: cei ce conduceau Fortul nu voiau să hălăduiască de capul lui. Ascundeau ceva.

— și la cină o să îl cunoașteți și pe tovarășul Zmeiev, atașatul din partea Partidului! Acum e prins cu niște treburi administrative....

Așa că, până la cină, Iuri făcu ceea ce putea, în condițiile date: se învârti prin bază, vorbind cu soldații și studiind, în mod discret, atmosfera. Militarii nu prea erau vorbăreți, mai ales că era însoțit de „garda” sa, dar din vorbele lor putu să își dea seama că fostul comandant, colonelul dispărut Golubin, nu fusese iubit și nu era regretat. Mai mulți îl descriseră ca „sever”, ceea ce știa prea bine că însemna de fapt „sadic, ticălos, agresiv”, poate chiar mai rău.

Convins că nu avea ce să afle mai mult în situația dată, se retrase în cămăruța ce i se pusese la dispoziție și trase un pui de somn până la cină. Iar înainte de a adormi, îi trecu prin minte un gând rebel: unde era Zmeiev? Ca civil nu avea voie să fie în afara bazei, iar în bază nu dăduse de el nicăieri...

*

Cina era organizată în sala de ședințe, folosită uzual pentru îndoctrinarea politică a cadrelor superioare. Acum se înlăturaseră băncile, iar în spațiul eliberat se întinsese o masă la care erau deja așezate 5 persoane: comandantul Cerițin și comisarul politic Ukov, cu un scaun liber între ei, iar pe cealaltă parte, preotul încruntat, un ofițer gras pe care îl cunoscuse mai devreme (se ocupa de aprovizionare) și un civil chel cu ochi porcini, îmbrăcat într-un costum de stofă evident foarte scumpă și imposibil de găsit, radiind de prietenie: Zmeiev. Masa, uluitor de încărcată cu diverse mezeluri de casă, fripturi de porc, tocanne grase și alte delicatese cu carne,

toate rarități greu de găsit în URSS și, cel puțin teoretic, imposibil de obținut aici, în inima sălbăticiei.

Cerițin îl apucă prietenos de braț și-l așează lângă el, apoi strigă către ordonanțele aliniate pe margine:

— Zuckner! Petrov! Ilie! Serviți vinul!

Iuri, zâmbitor, mulțumi pentru ospitalitate, timp în care, cu coada ochiului, îl studie pe Petrov: un băiețandru blonduț, frumușel, zvelt. Să fie el cel indicat de caporalul roșcat?

— ...deci cel mai probabil a ieșit noaptea din bază, beat, și l-au prins zembii! Cerițin se înclină ușor spre Ukov, care se grăbi să confirme:

— Da, zona asta e aproape complet purificată, dar în localități încă se ascund destui prin ruine și se poate întâmpla ca, mânați de proverbiala lor teritorialitate, să se aventureze încoace. Iar Golubin le cam bea și avea codurile de la porți și de la senzori, așa că cine știe ce idee o fi avut?

— Cadavrul l-ați găsit? întrebă, naiv parcă, Inchizitorul.

Ceilalți se uitară strâmb la el. Îi provoca? Erau suspecti și s-ar fi indicat ca vinovați dacă păreau că se disculpă? Ca orice sovietici, știau că tăcerea asigură supraviețuirea, și nu răspunseră. Zmeiev fu singurul care, râzând ca la o glumă, zise:

— Ei, tovarășe, nu le subestimați viclenia, și-au pierdut limbajul articulat, dar nu sunt complet tâmpiți, cum vedeți la televizor, sunt capabili de suficientă gândire să îl ascundă pentru a evita represalii. Gândiți-vă la ei ca la niște câini sălbaticiți, acesta le este nivelul. Sau mai degrabă tigri turbați, ținând cont că principalul efect al virusului este faptul că nu acceptă apropierea altui zembi decât în cazuri extreme, ca de exemplu când se împerechează sau când îi hăituim noi și îi înghesuim.

— Și când ne ucid, adăugă, rece, comisarul politic.

— Ei, da, când simt oameni neinfecțați o iau razna și ne atacă orice ar fi, iar atunci sunt atât de obsedați că nu se atacă și între ei, completă Cerițin, înnegrit la față de experiența sângeroasă pe care se baza în afirmație.

— Le-a luat Dumnezeu mințile! se băgă, din senin, și părintele Zedevici.

Zmeiev râse gros:

— Păi, na, doar d-aia le zicem ZMB, „Zapadnâi s Mozg Bolnoi” (vestic cu creier bolnav). Acum, dacă a fost sau nu mâna Domnului când americanilor le-a scăpat din laborator virusul și i-a nenorocit pe toți, asta nu știu, dar cert trebuie să fim recunoscători Partidului că era pregătit, cu granițele deja complet închise și păzite nemilos cu arma în mână, că altfel eram și noi acum, ca restul planetei, zembi.

— Glorie Partidului! Dumnezeu să-l apere! săriră toți în sus, conform ritualului.

— Ei, hai, hai, zise ofițerul gras, să lăsăm discuțiile astea neplăcute, se răcește mâncarea! Poftă bună!

Inchizitorul nu insistă și se prefăcu complet interesat de mâncare, ceea ce nu era greu, ținând cont de eterna insuficiență a cărnii din patrie. Nu întrebă de unde această misterioasă abundență, era convins că vor deturna discuția, așa cum făcuseră și cu subiectul Golubin. Profită însă de afundarea tuturor în farfuria pentru a bea tot vinul din pahar și a-i face un semn lui Petrov, care se grăbi spre el cu carafa.

— Bun vinul! exclamă către acesta. Apoi, când Petrov se aplecă să îi toarne, îi șopti: „Solia”.

Tânărul îi aruncă o privire întrebătoare, apoi dădu ușor din cap. Câteva minute mai târziu, când îi umplu din nou paharul, șopti la rândul lui „La noapte”.

Restul cinei trecu fără nimic deosebit. Preotul și ofițerul gras tăceau, unul gânditor, celălalt preocupat de tocană. Zmeiev vorbea nesfârșit, plin de el, râzând gălăgios la propriile glume. Ceilalți păreau să îl trateze cu exagerată reverență, de parcă i-ar fi fost îndatorați cu ceva. Cerițin, prietenos, insista să îl servească pe inchizitor cu vin și mâncare, dar evita orice subiect serios. Cât despre Ukov, tăcut, părea să emane doar ură rece și dispreț.

Așa că, după ceva timp, Iuri se scuză pentru oboseală și se retrase, spre evidenta ușurare a comensalilor.

*

În cameră, după ce se asigură că ușa e bine încuiată, că nu are microfoane și că pistolul este încărcat și armat, Iuri se întinse pe pat și citi din Biblia Roșie, Evanghelia adnotată de Stalin, până adormi cu lumina aprinsă.

Pe la 2 noaptea auzi pe hol șoapte și apoi râsete de la soldații ce îl păzeau. Unul dintre ei exclamă ceva de genul „...nu părea d-al vostru” și bătu în ușă. Cu pistolul ascuns la spate, dar zâmbitor, Iuri întredeschise, și Petrov se strecură înăuntru, frecându-se de el în trecere. Inchizitorul trânti ușa în fața rânjitelor gărzii și se întoarse spre tânărul ce se tolănise ostentativ pe pat:

— De-al vostru?

— Ei, da, pidosnic. De asta le-am zis ca mi-ai șoptit să vin, dar știm amândoi că ai avut alte motive. Cine ți-a zis de „Solie”?

— Feher.

Iuri nu lăsa să-i scape nici o expresie facială, deși era surprins. Știa că homosexualitatea, deși interzisă oficial, era tolerată și destul de răspândită în unitățile militare izolate, dar nu se aștepta ca asta să fie „Solia”. Oare totul se reducea la vreo crimă de gelozie între amanți?

— Deci tu și Golubin....?

— Aaa, nuuu! râse Petrov, suav ca o fetișcană și sincer amuzat. Golubin este un om rău și are multe păcate, dar nu e...de-al nostru. Nu, i-am fost ordonanță, iar Feher îi erau gardă personală. Ceea ce ne unește este faptul că știm de „Solie”. Dar nu am dreptul să îți spun de ea, asta doar Golubin însuși ți-o poate mărturisi.

Îl privi pe Inchizitor printre gene:

— Deci? O să mă arestezi? O ființă păcătoasă?

— Nu. Nu de asta sunt aici, nu am nimic personal cu voi și oricum degeaba te afectezi, știi că Inchiziția nu persecută homosexualii decât cu vorba, avem altele pe cap, destule...

— Dar crezi că Domnul mă poate iubi și pe mine?

— De ce nu? Cine sunt eu să știu ce poate Dumnezeu și ce nu?

Vizibil satisfăcut de această concluzie, Petrov se îndreptă, deveni brusc serios și zise:

— Golubin a ieșit acum o săptămână noaptea, pe ascuns. Era un ticălos, urla la noi și ne plesnea, și ieșea frecvent noaptea pe ascuns, doar el și cu Ukov. Cred că știi că rolul Zonei de Interdicție este să monitorizeze activitatea zembilor și să îi prindă și ucidă pe cei care ies din Zona Bolnavă și se îndreaptă spre teritorii populate. Dar Golubin și Ukov faceau mai mult de atât....

Petrov se înroșise la față de supărare. Respiră adânc și continuă:

— Zembii sunt oameni. Au înnebunit de la virus, atacă ca niște fiare, nu mai pot vorbi, nu se adună în comunități. Dar încă sunt oameni, încă simt și gândesc, chiar dacă la nivelul unor sălbatici. Înțeleg să îi ucid când se apropie de noi și ne pot infecta, știi că e genul de virus care se transmite prin sânge și mucozități, nu prin aer.

— Da, știu, dar nu sunt niște sălbatici oarecare, ci niște canibali.

— Sunt pe dracu'. Asta vă zic vouă acolo, la oraș, ca să vă simțiți mai bine. Au recurs la canibalism de foame, la început, dar acum se descurcă foarte bine culegând fructe și rădăcini sau vânând animale. Iar Golubin, Ukov și toții șefii de pe aici știu asta. Numai că Golubin și Ukov sunt

vânători. Vânători de zembi. Dincolo de ce e legal și oficial, ei se strecurau noaptea în Zona Bolnavă, îi căutau și îi împușcau. De plăcere cred, pentru scor. Mă rog, Ukov probabil încă face asta.

— Și Golubin? Unde e Golubin?

— Asta nu știu. Dar după o astfel de vânătoare, în care s-a dus singur că Ukov era de gardă, s-a întors șocat. A doua zi a bătuit prin unitate, mormăind, și în noaptea următoare a plecat. Fără pușcă.

— Păi de ce?

— Ți-am zis. Promise „Solia”. Nu pot să-ți spun mai mult. Eu știu ce este, căci mi-a zis. Și Feher știe. Restul nu știu, dar ascund și ei ceva, altceva. Nu știu exact ce și nici care dintre ei îți poate spune, dar știu de unde poți să începi.

Tăcu o clipă, apoi, cu îndoială, șopti:

— Cu părintele Zedevici. El este...de-al nostru. Eu și el...înțelegi. Știu că Inchiziția nu urmărește pidosnicii din armată, dar cu certitudine unui preot îi aduce cel puțin alungarea din Biserică. Așa că e șantajabil, și va vorbi.... Îmi pare rău să îl trădez, dar „Solia” este mai importantă...

Fără un alt cuvânt, tânărul puse mâna pe cărticica roșie, apoi oftă și plecă, urmărit de țâțâiturile cu subînțelese ale paznicilor.

*

Odată cu ivirea primelor raze de lumină, Iuri se îmbracă cu uniforma de inchizitor, își puse la gât o cruce mare, luă Biblia Roșie în mână și porni, calm, către capelă. Înăuntru, părintele Zedevici trebuia, nefiind zi de slujbă. Suprins, exclamă:

— Tovarășe Inchizitor? Ce...cu ce pot...

— Doamne-ajută, părinte. Am venit să mă spovedesc.

— Ăăă, sigur, poftiți....

Iuri privi scurt către soldații ce îl flancau. Aceștia, nedumeriți și oarecum jenați, rămaseră la intrare. Preotul și Inchizitorul se îndreptară spre o altă parte a capelei, unde nu puteau fi auziți.

Iuri îngenunche și mărturisi, lucruri uzuale: am mințit, nu am respectat un post, nu am ajuns la o slujbă. Zedevici, cu ochii plini de mirare, îl binecuvântă și dădu să se ridice din jilț. Inchizitorul rânji și spuse:

— Părinte, dacă tot sunt aici și sunt, evident, hirotonisit, hai să te spovedesc și eu, căci cine altcineva să-ți mai ierte păcatele?

Preotul tresări, îi aruncă o privire și înțelese că trebuie să se teamă.

Înghiți în sec și, ezitant, îngenunche.

— Am păcătuit și caut iertare. Am băut cam mult și am mâncat porc în post, dar nu aveam ce să gătesc de post, căci...

— Părinte, îl întrerupse Iuri cu blândețe, pe Petrov îl cunoști?

Zedevici amuți și începu să tremure și să lăcrimeze.

— Da, da, îl cunosc....

— Păcătosule, mărturisește în fața lui Dumnezeu, caci El și Inchiziția ce-i reprezintă voia pe Pământ știu deja, l-ai cunoscut trupește? Și înainte de a răspunde, gândește-te bine la cuvintele Iad și Siberia...

— da, da, recunosc.

Iuri îl mângâie pe cap.

— Fiul meu, la așa mărturisire am două opțiuni: am auzit-o ca Inchizitor, și te arestez, sau am auzit-o ca preot, și te iert de păcate și respect taina spovedaniei. Înainte să ne hotărâm ce sunt, am și eu doar o curiozitate, și nu minți...că nu e bine...

Făcu o pauză. Preotul, tresăltând de plâns, îl privi, jumătate terorizat, jumătate cu speranță:

— Da, da, tovarășe inchizitor, sigur că dacă vă pot lămuri...cu orice...

— Golubin, rosti Iuri sec, ca o sentință. Unde e Golubin?

— nu știu...

— Siberia, părinte?

— ...chiar nu știu, dar știu cine ar trebui să aibă un răspuns. Zmeiev! El cred că l-a omorât, ca să îl amuțească. În ultima lui zi Golubin tot repeta că trebuie să mărturisească, și spionii lui Zmeiev probabil l-au avertizat. Și nu putea lăsa să se afle de „Fermă”....deci l-a ucis!

— De... „Fermă”?

Zedevici izbucni în hohote de plâns:

— Jur că nu am nimic de a face cu „Ferma”, sunt un păcătos, da, dar doar în iubire, nu și așa ceva! Și dacă spun ceva mă omoară, Zmeiev e nepotul tovarășului Zolotov, secretarul general pe toată zona, e de neatins!

Inchizitorul se pricepea la interogări, știa că acum Zedevici se teme mai tare de Zmeiev decât de el și nu-i va spune alte detalii. Nu insistă, dar îl ridică pe preot de guler și îi șopti:

— Spune-mi doar unde e „Ferma”, și o găsesc singur din întâmplare...

Zedevici trase de nas și zise:

— În fostul cătun Gathausen....

*

Din nou călare pe șeniletă, Iuri privea cerul, în timp ce înaintau prin iarba înaltă. De data asta nu se bucura de soare, căci era înnorat și ploua mărunț, rece. În față, se întrezăreau niște clădiri: Gathausen. În spate, lăsase fortul și un Cerițin bosumflat și gânditor. Îi ceruse o tanchetă să îl ducă la o destinație pe care o va decide mai târziu, iar comandantul i-o dăduse cu evidentă îndoială. În ochi i se citiseră teamă și suspiciune: știa deci de „Fermă”, și se temea de Zmeiev. Dar se temea și de Inchiziție, și probabil decisese că nu merită să se bage la mijloc între doi balauri și mai bine îi lasă să se mănânce, pentru a pretinde apoi că a fost alături de cel câștigător.

În față, trei siluete blocau drumul. La mijoc, Zmeiev, zâmbind precum un crocodil, încadrat de doi haidamaci în haine civile. Cerițin probabil îl avertizase prin radio. Inchizitorul își pipăi pistolul, dar știa că nu are rost: nu avea vreo șansă împotriva a trei oameni, iar echipajul șenilatei avea să fie, în cel mai fericit caz, neutru. Asta era o bătălie pe care trebuia să o câștige prin vorbe și viclenie, nu cu arme, iar la viclenie și Zmeiev era clar un adversar redutabil.

— Ziua bună, strigă Zmeiev afabil. Nu prea e vreme de plimbare, eh?

— Bună să fie prin voia Domnului, ripostă Iuri. Apoi decise să atace frontal și, plictisit, aruncă din colțul gurii în timp ce sărea de pe tanchetă: Am venit să văd „Ferma”. Am înțeles că merită...

Zmeiev îl privi oblic:

— Eu știu? Asta tovarășul Zolotov, secretarul de partid de zonă, o poate decide.

Și râse mulțumit, acompaniat de haidamaci. Inchizitorul râse și el cu poftă, neatins parcă de arma protecției înalte.

— Nu v-ați făcut temele, tovarășe Zmeiev. Sunt Inchizitor de gradul II Marilov Iuri, Marilov fiind numele mamei mele, Oleksandra Nikolaevna. În meseria mea, nu e bine să atragi atenția, astfel că nu folosesc numele tatălui meu, Mikhail Korolev...

Haidamacii amuțiră, iar Zmeiev rămase cu gura căscată. Korolev? Acel Korolev...? Disparația fiului unui general cu asemenea greutate ar fi fost anchetată cu multă convingere, astfel că brusc nu mai părea o opțiune bună.

— Ei, tovarășe Inchizitor, ba știam, cum să nu știu? se reple Zmeiev. Chiar mă întrebam dacă nu cumva se cunosc, de-aia adusesem vorba de unchiul...Dar poftiți, să vedem „Ferma”. Vreți să vedem întâi „Ferma de porci” sau „Ferma de vaci”?

— De porci, replică plin de convingere Iuri, de parcă ar fi știut deja despre ce e vorba.

Așa că, 15 minute mai târziu, intrară în „Ferma de porci”. Care era exact ceea ce îi spunea numele, o bogăție de neimaginat în URSS-ul veșnic înfometat și cu rații de carne pe cartelă: câteva hale uriașe, împărțite fiecare în țarcuri, pline cu porci. Și în fiecare țarc, câte un îngrijitor. De unde atâția porcari? Doar în zonă nu existau civili, doar zembi și militari, iar la bază nu lipsea nici un soldat.

Inchizitorul dădu să intre în hală, dar Zmeiev îl opri brusc cu o mână în piept:

— Dar, tovarășe, vreți să vă pierdem atât de tânăr? Plus că stricăm țarcurile. Nu puteți intra fără costum de biohazard!

Nedumerit, Iuri privi pe geam și apoi înțelese: porcarii erau goi, scheletici și legați cu lanțuri, murdari de bălegar și cu o expresie semi-animalică. Erau sclavi zembi! Dar cum? Se întoarse spre Zmeiev, care îi zâmbi complice:

— Evident, agresivitatea zembilor e supraestimată. În condiții controlate, sunt relativ docili, atâta timp cât intri în costum steril. Nu costă nimic, nu comentează, și când mor de foame îi dau la porci, deci rentabili până la capăt.

— Păi și porcii? Cu ce îi hrăniți, că doar nu puteți cere furaje, din moment ce sunt ascunși ca să nu-i ia statul?

— Ei, porcii... Mănâncă și furaje, are grijă Zolotov să dispară o parte de la fermele oficiale. Pe care apoi le aducem aici cu tanchetele armatei, pe banii statului. Mănâncă și gunoiul de la forturile din jur, toți comandanții știu ce se întâmplă la „Ferma de porci” și sunt băgați. Și mai mănâncă ce găsim pe teren, iarbă, rădăcini, carne...

— Păi ce carne, că doar nu trăiesc decât animale mici pe aici?

— Ei, doar animale mici... E plin de animale mari, și mi le vânează cei cărora le face plăcere, precum era Golubin. Da, ai înțeles, exterminăm zembii și-i dăm la porci...

Iuri amuțise. Era o ticăloșie de contrabandiști, dar oare era destul pentru ca Zmeiev să vrea să îl omoare pe Golubin pentru a-l amuți? Nu credea, iar preotul era prea oripilat de „Fermă” ca să fie vorba doar de porci. Așa că, aparent calm și plictisit de lucruri pe care le știa deja, șuieră:

— Tovarășe, știm amândoi că tăcerea mea nu se poate cumpăra cu niște fleici de porc. Dar mai interesantă mi se pare „Ferma de vaci”...

— Ha, știam că sunteți un cunoscător, rânji Zmeiev pervers. Asta e pentru cerc restrâns, mult mai puțini știu de ea. Preferați vițeluși sau vițici?

— Vițeluși.

— Da, așa am auzit...Pe aici.

Îl conduse dincolo de hale, spre o clădire lungă, cu ferestre acoperite de gratii. Intrară pe un hol friguos, apoi Zmeiev merse câteva uși mai încolo, scoase o cheie, descuie și îl pofti înăuntru, cu un gest larg de portar. Iuri intră.

În cameră tot mobilierul era un pat, un scaun și un lavoar. Pe pat, înlănțuit cu fundul în sus, plângea un zembi adolescent. Evident, nu putea vorbi, dar scheuna deznădăduit ca un cățel. Lângă el, o cutie cu bice, lame și diverse alte obiecte.

Iuri stătu câteva minute și se gândi. Apoi ieși, dând nas în nas cu un Zmeiev radiant.

— Nu. Nu e de ajuns. Ca să fac un raport în care să nu existe nimic din toate astea, vreau să știu ce ai făcut cu cadavrul lui Golubin.

— Ha, ha, ha, râse Zmeiev. Ai fi uimit, dar chiar nu l-am omorât eu. De fapt, nu l-a omorât nimeni, dobitocul a ieșit într-o noapte la vânătoare de zembi, s-a întors bolborosind și, noaptea următoare, a fugit în Zona Bolnavă. A înnebunit!

Îl privi cu viclenie pe Inchizitor.

— Dar știu în ce sat i-ați putea găsi resturile. Ba sunt chiar dispus să vă dau o mașină și un costum biohazard ca să îl căutați, însă, fiind în Zona Bolnavă, nimeni nu va voi să vă însoțească. Și nu am auzit de careva care să meargă singur în Zonă și să se mai întoarcă, îi ucid zembii....

*

Roti ușor de volan și opri. Era singur într-un GAZ paradiț, aproape ajunsese în satul indicat, în mod uluitor fără a fi atacat de zembi, și auzea radioul bolborosind ceva. Îl reglă până se auzi clar glasul comandantului Cerițin:

— Negru 11 către toate bazele din zona 17-32, repet: inchizitorul Marilov a cedat psihic, a furat un vehicul și a fugit în Zonă, fiind în mod cert infectat. În caz de identificare, ordon să fie ucis imediat. Repet. Negru 11 către toate...

Opri radioul. Deci așa se explica ajutorul lui Zmeiev. Nu înțelegea de ce nu îl ucisese pur și simplu ca să-l dea la porci, dar acum nu mai avea cale de întoarcere. Trebuia să descopere ce s-a întâmplat cu Golubin și ce era „Solia”.

Intră în sat cu grijă, gata oricând să accelereze în caz că apărea vreun zembi. Dar nu apărea nimic. Rulă pe lângă ruine, clădire după clădire, și nimic. Traversă tot satul fără vreun rezultat și decise să mai încerce o dată.

Întoarse mașina și frână, încremenit de uimire. În fața lui, întoarcerea în sat era blocată de cea mai incredibilă scenă imaginabilă, imposibilă științific: un grup de zembi. Nu un zembi gata să să-l atace, nu doi zembi sfâșiindu-se pentru teritoriu, ci vreo 15-20 de zembi calmi, privindu-l. Iar în mijlocul lor, Golubin, doar în pantaloni de camuflaj, îi făcea semn să se apropie.

Șocat, Iuri coborî din mașină și șontăcăi spre ei, incomodat de costum. Golubin îi zâmbi și îi strigă:

— Renunță la costum, căci nu te vei infecta, și la arme, nu vei fi atacat.

Ascultător, inchizitorul ieși din costum și, aproape gol, tremurând în șort și maiou, luă mâna întinsă de Golubin și, încercuți de zembii tăcuți, pășiră într-o casă. Golubin aprinse o lumânare, o puse pe masa de lemn și îi făcu semn să se așeze pe un scaun, iar el își trase altul în fața lui. Zembii, docili, se așezară în cerc, direct pe podea.

— Ascultă, prietene. Dacă m-ai căutat până aici înseamnă că ai trecut de multe minciuni, de mulți oameni răi și că ai renunțat la tot pentru a afla adevărul. Și adevărul ți-l ofer, cât înțeleg și eu din el. Știi probabil că obișnuiam să vânez zembi. Eram un om rău...

Îi privi cu blândețe pe cei așezați în jurul lor, iar ei îl priviră înapoi, cu ochi omenеști, și nu de fiară.

— Și știi că după o vânătoare m-am întos schimbat.

Inchizitorul încuviință. Nu spuse nimic, ci ascultă.

— Acea vânătoare a fost aici, în acest sat. Eram singur, căci Ukov era de gardă. Mă strecuram printre ruine, în căutare de pradă, când am văzut că în această casă era o lumină puternică. Îți poți imagina? Lumină? De unde? Că doar zembii nu au electricitate! Curios, am intrat. Înăuntru, surprinzător, era beznă. M-am împiedicat și am căzut, și apoi am simțit o mână care mă ajuta să mă ridic.

— Te-a ajutat să te ridici! intonară zembii, spre șocul lui Iuri, care știa că au centrii nervoși ai vorbirii distruși de virus.

— Te miră că pot vorbi? râse Golubin. O să înțelegi. Deci, o mână m-a

ridicat, și m-am trezit în fața unei forme umanoide de lumină orbitoare. Nu mi-a vorbit, dar am știut, cumva, că am fost un om rău, dar din această clipă nu mai sunt, căci am primit o misiune. O misiune de vindecare, am înțeles imediat, de parcă era evident, că de acum am puterea de a vindeca zembii de virus, doar punând mâna pe ei.

— Mâna! exclamă și zembii, recunoscători.

— Da, zâmbi Golubin, e real, pe toți de aici i-am găsit prin sat, i-am atins și s-au vindecat. Nu au trecut de faza lor de dezvoltare mentală, sunt evident doar niște copii mari, dar pot vorbi și pot trăi în grup. Nu știu dacă se vor reintegra vreodată în civilizație sau o să se adune în noi triburi de culegători-vânători, noile piei-roșii, ca să zic așa, asta o să vedem....

— Păi și cum? Întrebă Iuri. Este un miracol? Era un înger?

— E, și tu acum, ca Feher și Petrov. Lor le-am spus că am fost vizitat de un Sol, un mesager, și gata, văd miracole biblice. Nu, părerea mea este că era un extraterestru telepat, care prin atingere m-a infectat cu un contravirus contagios, sau cu nanoroboți, nu știu, cu un antidot oricum, pe care eu îl transmit prin atingere, la fel cum ei transmiteau până acum virusul. Nu cred în chestii mistice....

— Ei, da, dar...

Iuri nu apucă însă să își termine fraza, asurzit brusc de un zgomot infernal. Fugi afară să vadă ce se întâmplă și se trezi nas în nas cu o creatură de coșmar, cu ochi de caracatiță și rât de porc. Apoi trecu peste surpriză și înțelese că se uita la o mască și drept în țeava unei arme și că respectiva creatură era doar un soldat dintr-un comando de vreo 12 care se revărsau dintr-un elicopter. Unul dintre ei gesticulă, și după privire și corpolență, inchizitorul îl recunoscuse pe Zmeiev. Ceilalți se supuseră semnului acestuia și se năpustiră în casă.

Se auzi răpăitul unor rafale de automat, apoi mascații ieșiră, însoțiți doar de Golubin, care îi urma fără să se opună, trist.

Un difuzor pârâi pe costumul lui Zmeiev și spuse:

— Mulțumesc de mii de ori, tovarășe Inchizitor! Nu reușeam să îl găsesc pe dobitoc, așa doar m-am ținut după semnalul tău și poc, l-am găsit! Înțeleg că era încercuit de niște zembii, probabil că soldații mei l-au salvat împușcându-i exact când să-l mănânce. O soartă care însă o s-o aveți dumneavoastră, tovarășe, când o să vă găsească!

Zmeiev făcu un semn și doi soldați îl înhățară pe Iuri și-l împinseră spre casă.

— Cât despre Golubin, dacă tot a înnebunit și se crede vreun profet, o să-și primească profeția imediat!

Soldații îl aruncară pe inchiizitor în casă și blocară ușa pe dinafară cu masa de lemn, în timp ce Zmeiev se auzea strigând și râzând:

— Zembii o să te găsească gustos când or da de tine, tovarășe inchiizitor!

Iuri se ridică, în beznă, de pe podeaua umedă de sânge. Pipăind, merse de-a lungul pereților, împiedicându-se din când în când de corpurile zembilor. Găsi fereastra, acoperită de scânduri bătute în cuie de decenii, și începu să tragă de ea. Și trase de ea minute în șir, în timp ce de afară se auzeau urlete de durere, bocănituri, râsul lui Zmeiev și uruitul de elice. Când în sfârșit reuși să desprindă o scândură, realizează că fereastra avea și gratii: nu putea ieși. Putea însă să vadă elicopterul îndepărtându-se gălăgios, iar în curte o cruce, pe care atârna moale un corp.

Apoi liniște. Epuizat și deznădăjduit, se lăsă să cadă.

*

Lumină. Căldură pe obraz. Iuri deschise ochii și văzu soarele dimineții intrând prin colțul ferestrei. La ușă, cineva trăgea de masă, apoi se auzi o bufnitură când aceasta căzu grea. Așteptă câteva momente, dar ușa nu o deschise nimeni, așa că se ridică și ieși. Spre sat se îndepărtau doi zembi ținându-se de mână, care îi zâmbiră și îi strigară:

— Mâna! A ajutat să se ridice!

Pe cruce, urme de sânge, dar nici un corp.

Îl luaseră zembii? Nu cărau nimic...

Venise după el Solul? Cine știe...

Sau poate că Golubin se înșela cu privire la credință și înviase, iar acum umbla prin Europa pustită și vindeca zembii, vestind o nouă eră...

Poate.

Notă de traducere (limba rusă) și referințe:

Golubin: golub = porumbel.

Zmeiev: zmei = șarpe, zmeu.

Cerițin: cerstvâi = stătut, băltit.

Ukov: ukol = înțepător, străpungător.

Zolotov: zoloto = aur.

Korolev: korol = rege.

Zembi: ZMB = zapadnâi s mozg bolnoi = vestic cu creier(ul) bolnav.

Feher: în maghiară, feher = alb.

*

Alte semnificații:

Marilov: aluzie la Marlow, personajul principal din "Heart of Darkness" de Joseph Conrad

Petrov: referire la Petru, care a propovăduit mesajul cristic (mântuirea)

Zedevici: litera Zet este ultima (în alfabet)

Piratii din Singapore

JEAN de la HIRE

JEAN DE LA HIRE

PIRAȚII DIN SINGAPORE

(Les pirates de Singapore)

Traducere din limba franceză de ȘTEFAN SOCRATE

Editura DANUBIU, București-1943

EPISODUL IV

CAP. III

HOTĂRÂREA DOMNULUI LE FRANCOIS

De două zile, Josette nu mai avusese o clipă de odihnă, îngrijea doi bolnavi. Reîntors pe jumătate sfârșit, în camera sa, bătrânul nu putu fi readus la viață decât luându-i-se sânge. Timp de două zile, bolnavul nu încetase să aiureze și să-și cheme fiica.

Dar Jacqueline nu-i putea răspunde.

De asemenea culcată, slăbită, pradă unei febre ce părea că vrea s-o topească, sărmana copilă era doar umbra celei care fusese.

Iar Josette se plimba de la un pat la celălalt fără să se odihnească nici patru ore pe zi.

Din fericire, Le Francois se simțea mai bine și voia să se ridice pentru a-i ajuta tinerei femei.

— Mai ai puțină răbdare, domnule, *spuse* Josette. Odihna te va restabili complet.

— Nu, copila mea, răspunse convalescentul. Nu mă pot gândi la mine câtă vreme fiica mea e în primejdie. Trebuie să veghez asupra Jacquelinei. Trebuie! Dar și d-ta ai nevoie de odihnă.

— Te înșeli, domnule, sunt tânără, voinică...

— ... bună și devotată, știu. Dacă aș trăi ți-aș spune, recunoștința mea îți este asigurată. Din nefericire zilele mele sunt numărate și...

— Ce tot vorbești, domnule? Dar ești salvat, a trecut criza. Nu înțeleg de ce vorbești de moarte?

— Fiindcă nu știi ce se petrece aici. Dar spune-mi cine a intrat în camera Jacquelinei în timpul bolii sale?

— Numai eu și te rog să mă crezi că n-am dormit o clipă.

— Mulțumesc, copila mea, spuse el sărutându-i mâna, te cred. Așadar n-a venit nimeni? Nici Rahu, nici Sitah, nici unul dintre malaezi?

— Nimeni, afară de omul care ne aduce hrana și care n-a pășit pragul.

Ajutat de tânăra femeie, bătrânul se ridică și se îndreaptă spre camera Jacquelinei.

Aceasta dormea, dar respirația ei era atât de scurtă că tatăl său se sperie.

— Dumnezeu! spuse el căzând în genunchi? Fiica mea moare!

— Ea nu! se grăbi Josette să spună. Medicul indigen susține ca e salvată. Cum va trece febra, se va putea ridica.

— Cât e de palidă și de slabă! murmură el. Ah, Josette, mi-ai jurat că nimeni dintre bandiții aceștia n-a intrat în camera ei. Îmi poți jura că nici eu n-am intrat?

— Dumneata? se miră Josette.

— Da, eu! Tatăl său! Adu-ți aminte. Nu m-am coborât din pat pentru a veni aici?

— Nu, n-ai părăsit o clipă patul d-tale, ți-o jur! Nimeni, afară de mine nu s-a apropiat de Jacqueline.

Emoționat, cu fața scaldată în lacrimi, se ridică și o sărută, părintește pe frunte.

Apoi, se așezară în fața tinerei fete, ale cărei buze se mișcau lăsând să scape frânturi de fraze.

— Ce spune? întrebă bătrânul. Va spus oare Jean?

— Ba da, răspunse Josette, roșind.

— Cine-i acest Jean?

— Nu cunosc decât un singur Jean. Jean Pelouan prietenul soțului meu.

— Și fiica mea îl iubește pe acest om?

— Așa cred. Îl iubește, e sigur... murmură el, înduioșat. Sărman copil, îl va revedea vreodată?

— Ce vrei să spui? întrebă repede Josette. Ai aflat vești despre Jean și soțul meu? Vorbește, domnule...

— Nu știu nimic, răspunse el. Amintindu-și că tânăra femeie nu cunoștea vestea anunțată de malaez, după spusele căruia cei doi oameni se înecaseră odată cu yachtul. Înaltul funcționar se aplecă, sărută fruntea aprinsă a copilei și luă brațul Josettei îndreptându-se spre patul său.

— Vino, trebuie să-ți spun multe lucruri.

Josette îl urmă tăcută.

— Pe bordul Albatrosului, zise bătrânul întinzându-se pe pat, cabina d-tale comunica cu aceea a Jacquelinei, nu-i așa?

— Da.

— Jean Pelouan îți spusese să veghezi asupra ei. Răspunde-mi sincer. În timpul orelor de veghe, ai văzut pe cineva intrând la fiica mea?

— Vrei să-ți spun adevărul? Ei bine iată: Cineva intra în fiecare noapte în camera Jacquelinei. În timp ce ea dormea.

— Cine?
— Chiar d-ta, domnule.
— Ah! Mai văzut?
— Perfect. Te am văzut sărutându-ți copilul, apoi întorcându-te spre masa de noapte și făcând un gest.
— Un gest?... Ce gest?
— Gestul de a dizolva în apă o pudră medicinală.
Un lung și sfâșietor suspin îi răspunse.

Le Francois se lăsă pe spate și-și ascunse în pernă fața udă de lacrimi. Umerii săi slabi erau scuturați de suspine. Nici el, nici Josette nu scoteau un cuvânt.

Incapabilă să mai adauge un cuvânt la cele ce spusese, tânăra femeie aștepta în tăcere, cu inima bătând, în prada unei nespuse neliniști.

— L-am ucis! L-am ucis!... repeta ea, în gând. Ah! De ce n-am urmat sfatul lui Jean, care ne a făcut să jurăm că nu vom dezvălui acestui nenorocit că surprinsesem misterioasele sale vizite nocturne?

Cu sufletul plin de părere de rău, îl strigă cu o voce ce nici ea nu și-o mai recunoștea.

— Domnule Le Francois, iartă-mă te rog... Poate m-am înșelat... Poate nu erai d-ta acel care venea noaptea?... Iartă-mă... aș vrea atâta să va ajut, pe dv. și pe Jacqueline... Ce trebuie să fac?

— Nimic, copila mea, nimic. Tot ceea ce mi-ai spus este exact. O știam.

— D-ta? Știi?

— Da. Ticăloșii, care s-au servit de mine pentru a-mi otrăvi fiica, mi-au spus totul. Mă îndoiam, totuși. Acum nu mai încap îndoială.

— Ai otrăvit-o pe Jacqueline? D-ta? strigă Josette.

— Vai... da!

O tăcere gravă se lăsă.

Instinctul matern, ce doarme în toate femeile, se trezi în Josette, care înduioșată, plângând, se străduia să găsească cuvintele de consolare.

El repeta:

— Jacqueline îl iubeste pe tânărul acela... Jean Pelouan... care cred că e demn de ea și totuși va muri, va muri. Fiica mea putea fi fericită și mâna mea ucis-o! Groaznic! Groaznic! Cum se poate întâmpla o astfel de grozăvie?... Ca eu, tatăl ei, să-i torn otrava? Nu, nu, e imposibil. Spune-mi că am visat, că sunt nebun, spune-mi Josette... Și te voi binecuvânta...

Neputând să-i răspundă, tânăra femeie suspina pe umărul lui.

Din nou tăcerea se lasă între ei, apoi bătrânul murmură cu vocea spartă:

— Josette, dușmanii mei îmi pândesc vindecarea. Gândul, voința și corpul meu, nu îmi mai aparțin. Sunt la discreția lor. Mi-au spus-o și-i cred, fiindcă vorbele d-tale au spulberat orice îndoială. Dintr-o clipă într-alta, contra voinței mele mă voi ridica să reînnoiesc gestul involuntar și criminal... Te rog, copila mea, veghează asupra mea. Pune-te între ea și călăii noștri, oprește-mă, ucide-mă, dacă va fi nevoie, dar cruță-mi durerea de a trebui să omor eu însumi pe scumpa mea Jacqueline.

— Făgăduiesc!

— Va trebui să veghezi zi și noapte.

— Voi veghea!

— Și dacă vreodată te vei simți doborâtă de oboseală, dacă ochii d-tale se vor închide fără voie, dacă nu vei mai putea rezista somnului, atunci fără șovăire, apucă primul cuțit și împlântă-mi-l în piept... îmi făgăduiești?

— Nu! Nu! Numai asta nu.

— Totuși, trebuie! Nu... Ai milă...

— Iartă-mă, spuse bătrânul dându-și seama ce-i cerea. Groaza pe care o am față de mine însumi mă face să-mi pierd mintea... Să nu, mai vorbim de asta, vrei?

Josette înecată de plâns, afirmă; printr-un semn, *în* camera vecină, se auzi vocea Jacquelinei:

— Jean! Jean! De ce m-ai lăsat singură? Tată, ce voiau oamenii aceia? Și de ce se citea spaimă în ochii tăi, când îmi priveai fața, acolo, în sala tronului?

Josette se ridică, alergă spre tânăra fată, o luă în brațe și legănând-o ca pe un copil reuși s-o calmeze, până în clipa în care somnul închise ochii bolnavei.

Spre seară, în camera tăcută, malaezul care-i servea, veni însoțit de Sitah.

Aceasta, după ce privi cu ură spre Le Francois, intră în odaia Jacquelinei și-i luă pulsul, sub privirea atentă și neliniștită a Josettei.

— Cum îi merge? întreba fiica lui Luang-Singh.

— Ceva mai bine, dar delirul nu o părăsește.

— Încă nu se poate ridica.

— Bine, spuse Sitah îndreptându-se spre ușă, cu începere de azi, eu și fratele meu, vom veni pe rând să aflăm vești despre oaspeții noștri.

Apoi plecă, țeapănă, trântind ușa.

— Pândesc clipa când voi fi vindecat, iar fiica mea destul de restabilită pentru a fi dată prada malaezilor. Dumnezeu!

Soția lui Pierre plecă capul și nu răspunse.

Se scurseră astfel trei zile. Jacqueline începu să se ridice din pat.

Cât despre tatăl său, complet vindecat, avea grijă să se culce, simulând o slăbiciune extremă ori de câte ori răsunau pași prin coridor.

Dar ticăloșii nu se lasară înșelați multă vreme.

Într-o seară, după ce Jacqueline se culcase, tatăl ei și Josette mâncau împreună. Noaptea abia începea. Câțiva malaezi, așezați în cerc în curte, cântau o melodie ciudată acompaniindu-se de instrumente vechi.

În depărtare, în pădure, ferocele miorlăit al unui tigru ce da târcoale satului, sfâșia întunericul.

Cei doi prizonieri mâncau în tăcere.

Deodată tânăra femeie păli.

Privirea d-lui Le Francois devenise atât de fixă. Încât se ridică strigând:

— Ce ai, domnule?

Dar el nu-i răspunse.

Încet se ridică, merse drept, ca un automat, spre unul din dulapurile din odaie, luă dintr-un sertar un pachetel și se îndreptă spre camera Jacquelinei.

Josette îl urmări, pricepând că momentul teribil venise însfârșit și că bandiții își reluau opera de răzbunare.

În camera Jacquelinei, sub privirile îngrozite ale Josettei, se repetă punct cu punct, aceeași scenă ca în cabina Albatrosului.

Apoi, ca un automat, Le Francois se înapoie în camera sa și se culcă.

Dar cum plecă el, Josette apucă paharul cu băutura otrăvitoare și-l vărsă pe pământ murmurând:

— Din nefericire, eu nu voi fi întotdeauna de față... Oh! Pierre, de ce nu vii să ne scapi?

Apoi asigurați pentru câteva ore, se duse lângă bătrân și observă că doarme.

— Sărman martir! suspină ea, lăsându-se să cadă pe rogojina ei.

Când după puțină vreme, dl. Le Francois redevenit el însuși o trezi, ea se păzi să-i pomenească de cele întâmplate.

«La ce bun, își spuse ea, să-ți măresc necazurile. Să-l las să nu știe ce sa întâmplat și poate va reuși să-și recâștige calmul și energia ce-i sunt necesare pentru a lupta contra călăilor noștri».

Și aceeași scenă se reînnoi în zilele următoare, când ziua, când noaptea, astfel că curajoasa infirmieră, obligată să vegheze fără încetare, slăbea din zi în zi și nu-și putea îndeplini sarcina decât printr-un miracol de energie.

— Voi veghea, își *spunea* ea, până ce voi cădea moartă.

Dar puterile o părăseau din zi în zi, ceea ce dl. Le Francois observă.

— Micuța mea, îi spuse el într-o zi, văzând o târându-se obosită, am reînceput, nu-i așa?

— Da.

— Și ai intervenit?

— De fiecare dată.

Plângând, el îi sărută mâinile.

— Fii binecuvântata, ceasul sacrificiului meu a venit.

— Ce vei face? șopti, frângându-și mâinile. Te rog, domnule... nu vrei... să mori?

— Este poate singurul mijloc de a salva pe Jacqueline. Trebuie să încerc totul...

— Dar n-am pierdut încă speranța, te rog, mai așteaptă. Nu e cu putință ca oamenii care te persecută să n-aibă milă de noi. Sunt puternică, mai pot rezista încă.

— Sărmană porumbiță obosită, spuse bătrânul, mângâindu-i părul, nu vezi că ai ajuns să cazi din picioare? Crezi că îmi va fi posibil să mai îndur multă vreme sacrificiul d-tale?

— Trebuie să sperăm! Jacqueline se restabilește. În curând va putea veghea și ea.

— Nu, copila mea, va fi prea târziu.

— Dumnezeu, e groaznic! Nu pot face nimic... nimic pentru a te salva?

— Nu, copila mea, nimic. Cu începere de azi, te poți odihni, căci ai nevoie. Numai primesc sacrificiul d-tale. Dar dacă binecuvântarea unui bătrân prețuiește ceva în ochii d-tale, o ai pe a mea. Ultimul meu gând va fi pentru

Jacqueline și pentru d-ta.

— Te rog, totuși, acordă-mi o ultimă favoare. Jură-mi ca vei aștepta până ce puterea mea de rezistență se va slei, până ce îți voi spune eu însumi: «S-a sfârșit». Jură-mi. Te rog!

— Ei bine, jur, fiindcă o dorești, spuse el după câteva clipe de șovăială.

— Mulțumesc, izbucni Josette, îmbrățișându-l ca pe propriu ei tată.

În timpul celor două zile ce urmau acestei tragice convorbiri, Le Francois primi de două ori misterioasa poruncă.

De două ori, Josette îl văzu ridicându-se deodată înaintând, cu trupul țeapăn, cu privirea fixă, spre camera fiicei sale. De fiecare dată, pe jumătate moartă, sfârșită de oboseală, târându-se pe jos, reuși să verse băutura otrăvită.

Și de fiecare dată, își spunea, lividă de teamă:

— E pentru ultima oară!

Dar când în cea de a treia zi, clătinându-se pe picioare, răsturnă din nou paharul otrăvit, Rahu și Sitah năvăliră în cameră, urmați de doi malaezi înarmați.

— Îndepărtați această femeie! porunci Rahu-Singh.

— S-a sfârșit... murmură Josette, în timp ce malaezii se năpustiră asupra ei. Adio!

Dar nimeni n-o auzi, căci bătrânul dormea, iar Jacqueline, trezită brusc, începu să delireze.

Paznicii o apucară pe Josette și o duseră pe sus, căci tânăra femeie, epuizată de atâta nesomn, adormise.

A doua zi, când dl. Le Francois se trezi din letargia în care se cufunda după fiecare experiență a călăului său, fu mirat ne mai găsind-o pe Josette.

În zadar o strigă și o caută.

Abia în vremea prânzului, malaezul care-i aducea mâncarea, îi spuse:

— *Memsahiba* nu va mai veni aici. Stăpânul i-a dat o altă închisoare.

— Bine, răspunse dl. Le Francois, tresărind. Apoi aruncă o privire tulbure asupra cuțitului ce era pe tavă.

Căci sunase ceasul ce și-l fixase pentru sinucidere. Nu mai avea dreptul să-și întârzie moartea nici cu o clipă. Dintr-un moment într-altul fluidul misterios îl putea lovi anihilându-i voința.

— Să ne grăbim! murmură el.

Alergă la fiica lui, o sărută fără să o trezească, reveni la masa și apuca cuțitul cu o mână hotărâtă. Lama albăstruie sclipi în aer.

— Dumnezeu să mă ierte, șopti el.

Dar în aceeași clipă o formidabilă detunătură izbucni afară, făcând să se cutremure pereții.

— O bombă, aici, șopti Le Francois, scăpând cuțitul.

Se repezi la fereastra zăbreliată și zări un avion francez care zbura foarte jos, descriind cercuri deasupra solului.

În curând, o a doua detunătură se auzi.

Era clar că avionul bombarda satul.

Și deodată strigate de groază, chemări, răgete de furie, se auziră din toate

părțile.

Prizonierul văzu o mulțime de indigeni speriați care ieșeau din castel, ocolind colibele fugind, de panică, în pădure.

Printre ei recunoscuse pe Sitah și pe Rahu-Singh.

Atunci se năpusti în coridor unde nu întâlnește pe nimeni.

Va urma...

William Mitchell

Spiritul Duniei

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de **William Mitchell**

În traducerea lui **Sorin Panait**

Spiritul Dunei: Capitolul 12

Așa cum primul Sihastru când a luat mirodenia a Știut, așa și Muad'Dib a Știut. Așa și Propovăduitorul deșertului Știe. Protejați mirodenia, căci ea este Shai-Hulud. Pentru că n-a învățat Sihastrul dintru început să urască deșertul și viermele de nisip pentru că i-a luat pe ai lui? Nu a învățat să-și împietrească inima și să plece în deșert pentru răzbunare? Iar în anii ce au urmat, nu a învățat secretele deșertului, și nu deșertul atât i-a golit cât și umplut inima? Și acolo a învățat el despre viermele de nisip și împărtășirea mirodeniei. Și unirea sa vicioasă cu Shai-Hulud.

- Predica Propovăduitorului Deșertului către Fremeni.

Sheeana se uita la o reproducere perfectă a unui sietch de pe vechiul Dune, în întregime în zona coloniei Novo Tleilaxu a lui Scytale.

Deci asta căuta Scytale să obțină! Nu numai că a regenerat Vechiul Consiliu Tleilaxu, reproduce o întreagă populație Fremenă. E toată chestia asta doar în beneficiul lui Mahadi, pentru ghola Muad'Dib?

Scena era oribilă. Tehnicienii hibrizi Tleilaxu, crescuți rapid doar cu cele mai specializate aptitudini, fuseseră produși cu miile pentru a obține o echipă de construcții de sclavi. Erau programați să îndeplinească anumite funcțiuni și să moară atunci când sarcinile lor erau terminate. În acest mod creaseră acest sietch Fremeni în doar câteva săptămâni.

În timp ce eu mă ocupam de Shai-Hulud în adâncul deșertului, acești Tleilaxu au reușit să reconstruiască un oraș Fremeni!

Fiecare detaliu era la locul lui: distilstraie care păreau să fi fost purtate, pentru confort și autenticitate, capcane de vânt pentru umezeală construite după străvechile specificații (de ce nu ar fi, Scytale e din timpurile lui Arrakis), de-a lungul zidului exterior al sietchului spre o culme joasă a unei dune, exista chiar și o grămadă de Cărlige de Făuritor aliniate gata pentru o petrecere a mirodeniei de chemare a unui vierme.

Acești Fremeni Tleilaxu nu vor călări viermii mei de nisip! Această șaradă trebuie oprită.

În apropierea unei zone nou construită a dioramei sietchului, hibrizi Tleilaxu încărcau cadavrele altor hibrizi în unitățile de recuperare. Întregul loc mirosea grețos de dulce a carne arzând și transpirație, o combinație care părea să treacă neobservată de hibrizi (unii dintre ei păreau să fi fost crescuți fără față, cu atât mai puțin cu abilitatea de a mirosi). Oripilată aproape până la a recita Litania Împotriva Fricii, Sheeana transformă oroarea în altă lecție pentru surorile ei.

"Scaldă-te în oroarea acestui eveniment, și cunoaște repulsia umană. Într-o zi, curând, nu vei mai avea instinctul tău uman să te ghideze, iar această amintire va fi un nou mit care va fi transmis unei noi generații."

Momentul trecu pe lângă ea, brusc era conștientă amintindu-și că a spus acele cuvinte, un deja vu dintr-un trecut cu două mii de ani înainte. Sheeana era acum una cu viermele de nisip. Și își imagina că toate acestea nu se întâmplaseră vreodată, și totuși se întâmplaseră. Și începu să-și amintească prima dată când ingerase mirodenia, într-un fel în care nimeni nu-și mai amintise vreodată, ca și cum rememorarea trecutului era de fapt o scriere a trecutului. Și asta era ceea ce scrisese, nu pe un cristal ridulian sau pe foi de hârtie, sau pe un cititor de film. Sheeana scrisese aceste vorbe pe însăși istoria umanității, nu pentru ca umanitatea să-și poată aminti vorbele ei, ci pentru ca ea să poată cere umanității să cheme aceste vorbe în existență:

PRIMA CARTE A LUI SHAI-HULUD

Înainte de mirodenie fusese viermele de nisip. Înaintea ochilor albastru în albastru ai dependenței.

Ar putea istoria melanjului să ne readucă la deșert și Shai-Hulud – la furnalul lui Shaitain? Oh, micii Făuritori și trecerea lor în linie prin nisipurile zilelor arse de soare, spre o bănuită apă a vieții.

Cine este primul Fremen care a luat melanjul, care să știe, să se minuneze în mrejele sale? Aici se numără zilele dinainte de marca albastrului în ochii albaștri. Privește acum în lumea acestei vremi.

Ceea ce a fost înmănat Fremenilor în acel moment a fost timpul însuși.

Înainte de ochii albastru în albastru, mult mai devreme privim, la ingerarea pentru prima dată a melanjului. Devine un punct de referință, întipărit în gustul său pe limbă, care împarte nisipurile timpului și amintirile în *înainte și după melanj*.

Legenda spune că era un pustnic, într-o mare sudică de pe Dune – dar că fusese cândva parte a unui clan străvechi al cărui singur membru supraviețuitor era.

Așa că alesese calea sa oferinde-se deșertului, dar nu fără a lupta. Deșertul avea să trebuiască să-l ia prin luptă – pentru că avea să sfideze soarele, și nisipul, și mai presus de toate, avea să-l sfideze pe Shaitain. Pustnicul nu avea să i se predea, iar deșertul mai avea până să-i ceară prețioasa apă.

Pustnicul se educase în secretele lui Shai-Hulud și în metodele deșertului pe care Fremenii încă nu le învățaseră. Pentru că Fremenii erau noi în această lume. Legenda spune că pustnicul fusese primul călăreț al viermelui de nisip, și că atunci când luase prima dată melanjul de mirodenie, mirodenia îi furase secretele. Pentru că mirodenia este pe cât de neiertătoare, pe atât de crudă, iar ceilalți Fremenii care mai târziu aveau să-l emuleze luând mirodenia aveau să învețe bogăția deșertului prin mirodenie, șoptită în mințile fiecăruia din cei ai căror ochi aveau să poarte semnul albastrului în albastru...

Visul se destrămă lăsând loc desfășurării evenimentelor din jurul Sheeanei și duzinei de surori care rămăseseră cu ea. Celelalte fuseseră trimise să-i îndeplinească planurile, pregătiri pentru Noua Cărare a Sheeanei.

Acum trăiesc în prezent. Dar de asemenea trăiesc în cel mai îndepărtat trecut și în cel mai enigmatic viitor. Sunt din nou sculptorul.

În timp ce construcția continua în jurul lor, cu sietchuri construite în stânga și în dreapta, observară o construcție Tleilaxu care avea rol și de centru de comandă. Un număr de Tleilaxu arătând a Mastif comandau hibrizii pentru construcții, când observară alaiul Sheeanei.

Unul dintre Mastifi, înconjurat de un grup de hibrizi de luptă, se opri din îndatoririle sale și începu să se apropie de Surori. Sheeana opri înaintarea surorilor ei cu un gest, în timp ce ea continuă să meargă.

"Maică Superioară, trebuie să vă sfătuiesc împotriva întâlnirii cu ei fără a avea pe cineva alături." Cea care protestase era Maia, dar Sheeana îi aruncă doar o privire rapidă și Maia înțelese.

Surorile mele îmi știu intențiile din cel mai mic gest. Multe din ele aud chemarea lui Shai-Hulud. Timpul se apropie.

Hibrizii de luptă mărșăluiră spre stânga, în timp ce Mastif-ul Tleilaxu merse mai aproape spre Sheeana. Spre deosebire de hibrizii specializați pentru construcții, care erau mai mult ca niște bio-mașinării, lipsiți de mai mult decât conștiința de bază, hibrizii de luptă rețineau mai multe aspecte umane. Tleilaxu descoperiseră că fără nevoi umane, nici chiar soldații ghola nu puteau atinge nivelul de îndemânare de luptă necesar pentru o manevră militară.

Mastif Nahual o salută pe Sheeana, deși era încă destul de departe de ea, astfel încât trebui să strige.

"Bun venit, onorat oaspete, în acest loc care este cea mai umilă ofrandă a noastră pentru Zeu." Sheeana îi putea vedea dinții în timp ce zâmbea, chiar de la acea distanță.

Ea se reținu din a vorbi în timp ce mergeau unul spre celălalt. Viziunea ei încă îi încețoșa mintea și avea o amintire vagă (Cealaltă Memorie? Nu-și mai putea da seama) că în timpul în care Muad'Dib fusese orbit și cutreierase deșertul ca Predicator, vorbise de acest Pustnic.

Încurc imaginația cu realitatea? Mi s-a dat cumva dreptul să visez trecutul în felul meu? Acum că îmi amintesc evenimente care încă nu s-au întâmplat, nu mai este trecutul stabilit?

Mastif Nahual vorbi din nou. "Ar trebui să fii mulțumită de gestul nostru, re-creem Dune ca omagiu pentru ghola Muad'Dib. O adevărată realizare pentru puținii ani de când lucrăm, maximizând unele probleme ale muncii și eficienței." Din nou zâmbetul.

Emană dispreț și frică de mine mai mult decât a făcut-o vreodată Scytale.

"Îți dai seama că nu sunt mulțumită, Nahual," Sheeana adăugă o cantitate incertă de Voce, mai mult ca artă decât ca să influențeze, "când Tleilaxu încalcă cele mai simple tabu-uri ale mele."

"Am dorit doar să creem acești ghola ca să-i dăm tânărului Paul o mamă și o fiică, poate ca tovarăș de joacă. Am aflat ceva mai devreme de distrugerea ghola Jessica și Ghanima. Îți dai seama, Sheeana, că acele celule ale Jessicai sunt imposibil de recuperat, am blocat o posibilitate genetică pentru viitor." Nahual zâmbi larg. "O tristă pierdere." De acum hibrizii de luptă erau între Sheeana și surorile ei.

Nu e vremea să acționez ca amenințare, ci să câștig un aliat.

”Nahual, surorile mele au fost afară în furtună săptămâni întregi. Ai putea să ne oferi alinare după un asemenea chin?”

”Desigur. Curând vom găsi cu toții alinare în noua noastră casă Fremenă.”

Spiritul Dunei: Capitolul 13

Inversiunea Tleilaxu a afectat mai mult decât istoria corpului, aduce în discuție rolul nostru în univers. Ce este ecologia? Ce este natural? Dată fiind schimbarea umanului, cum putem răspunde cu adevărat la oricare din aceste întrebări? Modelele pe care le folosim pentru a ne guverna viețile pe o anumită planetă cedează, acum că sunt extinse la scara universului. Punctul nostru de vedere cultural se prăbușește. Extinde aceste reguli pentru a cuprinde însăși realitatea, și își pierde din însemnătate. Se pierde din amintire cum se pierde din cauzalitate. De aici, de pe partea noastră de râu întrebăm, ”Ce reprezintă un râu într-un asemenea univers?” și ascultăm, așteptând răspunsul.

- din Școala de Păstrăvărese Idah-Mirabla

Yeshika Ampre stătea în fața unui obiect puțin mai mare ca o palmă, pe un stativ metalic de un metru înălțime. Yanima și Thunhun sosiră mai devreme, și cei trei se întâlniseră în camerele Yeshikăi pentru intimitatea dar și securitatea pe care le ofereau. Obiectul dintre ei, aproape sferic, cu circuite expuse așa cum era moda în ultimii ani pe Ix, era în atenția Yeshikăi. Yeshika făcu un gest către cele două gărzi care stăteau lângă ușă, la care aceștia ieșiră din cameră și închiseră ușile în urma lor. Erau singuri.

”Am intrat în posesia unor... informații, care cred că vă vor fi foarte benefice,” spuse Yeshika, în timp ce gesticula deasupra părții superioare a sferei.

Dispozitivul deveni brusc activ. Thunhun își aminti că toți Ixienii se nășteau cu implanturi bio-electronice care puteau interfața cu orice dispozitiv extern, dacă erau programate astfel. Tradiția începuse cu un cult al lui Hwi Noree.

Trei platouri se ridicară puțin de pe suprafața dispozitivului, care se ridică încet de pe stativ până când plutea liber în fața lor ca un licuriglob. Într-o clipă, camera fu înghițită în întregime de întuneric.

"Acest dispozitiv va proiecta o hartă holografică a universurilor cunoscute din jurul nostru." Yeshika explică referințele de pe hartă și imediat fură înconjurați de o proiecție de galaxii și stele. "Aceasta este o reprezentare a universului nostru, iar acesta este spațiul ocupat în prezent de Cei Cu Multe Fețe." Zonele exterioare, regiunile din Dispersie dincolo de Vechiul Imperiu, fură brusc înghițite de o tentă roșie, care se extindea pe toată harta proiectată, ocupând mult din regiunile locale ale spațiului.

"Acest al doilea display folosește compresia undelor multidimensionale pentru a descrie multiversul." Display-ul licări și se răsuci amintindu-i lui Thunhun de schimbarea formei Dansatorilor Față Tleilaxu. Produsul final era o versiune tridimensională a celorlalte dimensiuni.

"Imaginea seamănă cu un arbore de funcții modulare." Yanima privi către sora ei și întrebă, "Fiecare mugur reprezintă un univers?"

"Exact, dar privește ce se întâmplă când interpolez cu influența Celor Cu Multe Fețe." Yeshika făcu câteva gesturi iar tenta roșie se extinse din mugurele care era universul nostru și se revărsă în mugurii reprezentării multiversului.

Thunhun interveni, "Vrei să spui că se extind în alte dimensiuni dincolo de propriul nostru univers."

"Gândește-te, dacă oamenii din Dispersie au putut explora alte universuri, cu mii de ani în urmă, de ce n-ar putea aceste creaturi să cucerească alte universuri." Yeshika făcu un semn către dispozitiv și imaginea dispăru.

"Nu există soluții simple la această dilemă."

Yanima vorbi direct, "Yeshika, Thunhun și cu mine suntem aici pentru că trebuie să găsim Dune. Avem o teorie despre Sheeana și trebuie s-o găsim, să vorbim cu ea. Trebuie să fim noi cei care vor face acest pas."

Înainte ca Yeshika să poată răspunde, ușile camerei se deschiseră forțat și mai multe gărzi personale ale Yeshikăi intrară, mergând în alergarea ușoară a unei acțiuni polițienești.

"Ce înseamnă asta! Cine v-a dat..." Yeshika fu întreruptă de intrarea lui Nro Pathay. Yeshika observă micile detalii pe care le-ar fi ratat până și un mimic prana-bindu.

Acesta nu este Nro!

Un moment, toți rămaseră tăcuți. Apoi se auzi sunetul schimbării formei. A privi metamorfoza unui Dansator Față era o priveliște cu care cu greu te puteai obișnui, desigur, dacă nu erai Tleilaxu. Chiar cu puternicul antrenament Mentat, inerent Scolilor Păstrăvăreselor, imaginea cărnii răsucindu-se, transformându-și atât forma, cât și culoarea și textura, era mai mult decât puteau digera simțurile. Mentații împărțiseră aceeași lume de origine cu Tleilaxu în timpurile străvechi, gândi Thunhun, și totuși priveliștea a jumătate de duzină de gărzi și Pathay transformându-se era tulburătoare.

Deci, aceștia sunt Maeștri Dansatori Față care au infiltrat lumea Ixiană. Între Ix și Ghildă, mă întreb cât de departe se extind în afara regiunilor Integral Economice ale GIOAD?

Sunetul schimbării formei într-un spațiu închis și silențios era cu atât mai tulburător. Cum nimeni nu vorbea, trosniturile cartilajelor articulându-se în noi poziții, scârțâitul mușchilor peste mușchi și încheieturi și simpla transformare a îmbrăcăminții creau o cacofonie care declanșă o cascadă de întrebări în mintea Yeshikăi.

Atât de mulți printre noi și nu am bănuit măcar. Toate precauțiile noastre au fost fără folos împotriva acestor monștri.

După ce falșii Ixieni își arătasera originile Tleilaxu, Dansatorul Față care fusese Nro Pathay, acum revenit la starea neutră, fu primul care să rupă tăcerea.

”Permite-mi să mă arăt în adevărata mea formă, Tehnocrat Suprem Ampre.” Tonul Dansatorului Față era jos, respectuos, aproape sensibil la dificultatea situației curente. ”Poți continua să-mi spui Nro Pathay, deoarece ai putea găsi acel sine mai familiar ca să te relaționezi cu el la nivel personal. Sau aș putea să-ți ofer un nou sine, Lrolan, cu care te-ai putea simți mai confortabil să discuți. Nu avem un sine de bază, dar Lrolan a fost un străvechi diplomat, și pare potrivit pentru situația asta.”

Nu au nume! Asta e marca unuia pentru care cultura roiului în sine e o creație străveche.

Thunhun înțelese cuvintele la limita lor extremă, că Maeștrii Dansatori Față aveau o cultură de roi. Alegerile lui Lrolan referitoare la cuvintele sine și relaționare, aceste cuvinte vorbeau despre o nouă dezvoltare.

S-au revoltat acești Dansatori Față împotriva dictatului unei culturi de tip roi avansată, ca a Celor Cu Multe Fețe?

Implicațiile unei culturi roi dusă la extreme îi împingea mintea la limită, orientată cum era spre Visarea Mirodeniei. Oricum, Thunhun era

înainte de toate istoric, iar rezultatul a mare parte din această deliberare era deja cunoscut.

Maestri Dansatori Față! Acești rebeli reprezintă un grup marginal. Interacțiunea cu Sinele individual e o atracție pentru ei. Asta e Revenirea lor, dintr-un roi care a scos în afara legii Individualitatea până la nivel de genocid.

Yeshika își temperă furia. "Cât timp ai fost Nro Pathay?"

Nu înlocuit ci fost. Îl acceptă și deja accesează potențialul aliat în acest nou Lrolan.

"Doar recent. Aș fi continuat să rămân ascuns sub fața lui dacă nu ar fi fost graba cu care Visătorii noștri ai Mirodeniei o caută pe Sheeana."

Yanima îl întrerupsese, "Deci știi că încă e în viață."

"Mai mult de atât. Face planuri. Așa cum fac și Cei Cu Multe Fețe. Așa cum toți facem planuri. Sheeana dorește sosirea noastră. Poate chiar o face să se întâmple de pe ascunsul Dune."

Yeshika Ampre cântări opțiunile și răspunse, "Ceri foarte mult. Dacă dezvălui criptarea cuantică ce ascunde Dune, oare nu salvez universul nostru de Cei Cu Multe Fețe doar ca să-l predau să fie jucăria Maeștrilor Dansatori Față?" Zvonuri de o mie de ani spuneau că Maeștrii Dansatori Față erau legați de Mânuitorii de Fütari în timpul Întoarcerii, și că impresia generală despre ei era de stăpâni de sclavi ai umanității. Yeshika întoarse spatele grupului și merse spre o mică masă lângă fereastra cea mai mare a camerei. Ridică de pe ea un mic dispozitiv, un simplu ac de stocare din cristal, nu mai mare ca un bold, genul folosit pentru a transfera date de la un implant neural.

Nro/Lrolan vorbi cu ea în timp ce ea era încă întoarsă cu spatele. "Poate avem altceva să îți oferim în schimb." În timp ce Yechika introducea acul de stocare într-un slot cranial în spatele urechii ei stângi, observă ceva în tiparul cuvintelor pe care le folosea Nro/Lrolan. Antrenamentul ei Ampre-Noree cuprindea culmea tuturor cuceririlor gândirii tehnologice Ixiene. Tipare, Criptografie, Analiză erau toate o a doua natură pentru ea.

Lrolan vorbește din voința lui, dar nu observă codul din spatele 'alegerii' cuvintelor lui.

Yeshika avea nevoie să-l audă vorbind mai mult, ca să decodeze ceea ce bănuia.

Un mesaj de la Nro Pathay?

Yeshika continuă conversația, "Care este oferta ta?"

"Dă-le acul lui Thunhun și Yanima. Voi trimite trei dintre tovarășii mei cu ei la Dune cel ascunssși Sheeana. Oricum, Yeshika Ampre, tu ar trebui să mă însoțești la o nouă destinație. Vom pleca spre originala planetă Dune, să observăm ce a devenit această lume."

Iată-l, un Șir Fibbonacci cu plasarea literelor în frazarea lui. Prima, a treia, a cincea... a cincisprezecea."

Yeshika decodă un scurt mesaj.

'Ix fidel.' Nro este încă fidel lui Ix. Ce înseamnă asta?

Garda lui Lrolan îi făcu semn Yeshikăi să meargă spre Thunhun și Yanima. Yeshika înmână acul Yanimei și îi luă mâinile surorii ei în ale sale.

Două grupuri pleacă acum spre două Dune. Noree va veghea asupra noastră, așa cum cu siguranță face și Sheeana.

Va urma...

The background of the entire cover is a photograph of the USS Carrier 06, a white and yellow F/A-18 Hornet, flying over the ocean. The aircraft is seen from a high angle, showing its wings, fuselage, and tail. It has several missiles mounted under its wings and a distinctive black and white tail code. The ocean is a deep blue, and the sky is a lighter blue with some clouds.

KEITH DOUGLASS

**USS CARRIER
06**

**NUMĂRĂTOARE
INVERSĂ**

Keith Douglass

USS CARRIER 06
COUNTDOWN

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

Versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL VI
CAPITOLUL 12

Vineri, 13 martie

0743 Zulu +2

CIC

USS Thomas Jefferson

— I-am pierdut pe Low Down și Bouncer, a anunțat CICO. Am trimis un SH-3 pentru SAR.

— Să se miște repede, a replicat Tombstone. Apa e teribil de rece.

Se simțea amorțit. La auzit pe Lowe cum striga entuziasmat pe canalul tactic „*Doborât un Fulcrum!*” și spera că puștiul era în stare să-l *scuture* și pe al doilea. Dar, era evident că Fulcrum l-a doborât pe el.

Ceea ce mai înainte doar îl neliniștea, acum îi încleșta inima. RIO lui Lowe, Beth Harper, era prima femeie aviator de pe *Jefferson* doborâtă în luptă. Oare supraviețuise? Putea ea supraviețui – chiar și cu costumul impermeabil și mica barcă pneumatică – fie și numai câteva minute în apa rece a Arcticei?

Și totuși, Tombstone s-a simțit surprins de ușurința cu care și-a mutat atenția către alte probleme, mult mai presante. Restul luptătorilor de pe *Jefferson* și *Eisenhower* continuau să lupte împotriva inamicului superior ca efective... iar rachetele rusești se strecuraseră deja în zona mijlocie de apărare.

Câțiva marinari de la una dintre console au scos exclamații. *Blakely*, una dintre fregatele Grupului *Ike*, tocmai încasase o rachetă – una mare – drept în mijloc. Rapoartele arătau că FFG era mult înclinată la babord și cu cuprinsă de flăcări.

— Cred că rusnăcii vor să ne atace din flanc, a spus Frazier. Majoritatea rachetelor vin dinspre nord est. Să-i ia dracu'!

Exclamația lui CICO venea ca răspuns la alt raport. O rachetă autoghidată radar tocmai a lovit un crucișător din Grupul *Eisenhower*. Va trebui să treacă destul timp până când se vor transmite destule date pentru a se forma o imagine mai precisă, și chiar și mai mult până la o primă evaluare a pagubelor.

— CAG? Un marinar îi întindea telefonul lui Tombstone. CATCC.

Tombstone a preluat apelul de la centrul de control al traficului aerian. Multe dintre Tomcat-urile de pe *Jefferson* se întorceau acasă pentru rearmare.

A înapoiat receptorul marinarului și s-a întors spre Frazier.

— În curând trebuie să primim avioanele la bord. Vântul continuă să fie dinspre nord-est, deci nu trebuie să modificăm cursul, dar trebuie să întrerupem tăcerea radio pentru controlul fazei de apropiere.

— Putem începe recuperarea dacă Kingfish rusești nu ne pârllesc fundu' mai întâi. CICO a făcut o pauză, ascultând ceva în casă. Fir'ar...! *Dikinson* se dă erou!

Într-un colț al sălii era un rând de console manevrate de subofițeri, conduși de un *Chief Petty Office*. Consolele controlau CIWS de pe *Jefferson*.

— *Chief* Carangelo! l-a strigat Frazier. *Dikinson* va trece foarte aproape de tribord. Asigură te că CIWS tribord este în *standby*.

— CIWS tribord în *standby*. *Aye aye, sir*.

— Mai bine așteaptă cu operațiile de recuperare, CAG. La tribord vor fi probleme... mari... și o să fim cam ocupați.

0745 Zulu

Lângă Capul Nord

Orice atacator care reușea să penetreze cele trei zone tactice ale CBG mai avea o barieră finală de înfrânt: sistemul de apărare Phalanx CIWS format din tunuri rotative Gatling dirijate de computer, ce utilizau proiectile cu uraniu sărăcit, trase cu frecvența de 3.000 lovituri/minut.

Având o bătaie maximă de numai 1.500 m, CIWS era cu adevărat ultimul efort de apărare împotriva unui atacator ce intenționa o lovitură directă.

Chiar dacă numărul rachetelor a fost diminuat rapid, la limita de zece mile, unde începea zona de apărare interioară a lui *Jefferson*, încă mai rămăseseră douăzeci și trei fixate pe același curs mortal către țintă. Radarul lui *Jeff* era oprit, rachetele împrăștiate pe o zonă foarte largă, iar cel care le urmărea era *Shiloh*.

Acest tip de rachetă putea fi programată să ajungă într-o anumită zonă cu ajutorul sistemului inerțial de navigație, și apoi să înceapă căutarea cu propriul radar a celei mai mari ținte pe care o putea găsi.

Câteva dintre ele s-au locat pe *Jefferson*.

Între timp, una dintre escorte – fregata lansatoare de rachete *Dikinson* – asigura protecția pentru portavion și se afla la o milă în pupa tribord. Dar, pe măsură ce rachetele se apropiau, *skipper*-ul de pe *Dikinson* a ordonat „*Full speed ahead*”¹, interpunându-se la tribordul lui *Jefferson* cu scopul de a bloca drumul accesul acestora.

0745 Zulu

CIC

USS Thomas Jefferson

Fire Control Technician Third Class Frank Pellet era speriat de moarte. Și nu de băătălie. Clipirea luminilor colorate, bâzâitul îndepărtat al vocilor din difuzoare, *beep*-urile diverselor console ce marcau informațiile electronice, nu-i dădeau imaginea pe care și o făcuse despre o băătălie.

Știa că erau niște rachete care veneau, dar, curios, informația părea a fi *second hand*, îndepărtată, chiar neimportantă.

Nu, Pellet era speriat de ceea ce se întâmplase noaptea trecută.

Faptul că FCT3 Pellet era homosexual nu avea nici o legătură cu pregătirea sa profesională. Era înrolat în Navy de aproape trei ani, își învățase bine meseria, iar la evaluările trimestriale a fost mereu notat cu 3,6...3,8... chiar 4,0. Dar se afla încontinuu sub un stres teribil. Interdicția oficială a înrolării persoanelor *gay* era înlăturată de câțiva ani, dar Pellet și alți câțiva zeci de mii ca el continuau să-și ascundă orientarea sexuală – sau cel puțin încercau – în special, la bordul navei. Pe *Jeff* nu era la fel de rău cum auzise că e pe

¹ Full speed ahead – cu toată viteza înainte.

alte nave – ca *Belleau Wood* și altele – dar în orice ansamblu de câteva mii de oameni erau întotdeauna și câțiva care-i urau pe gay indiferent de ordinele date de superiori, Departamentul Navy, sau Casa Albă.

A făcut tot ce putea ca să țină secretul. Nu s-a împrietenit cu nici un coleg, nu a făcut nici un avans, și a ținut ochii acasă la dușuri, și, în general, a fost mereu cât se poate de discret.

Desigur, asta însemna și că nu și-a făcut mulți prieteni. Pe când *Jefferson* se afla ancorat la Norfolk, el era încartiruit la bord dar rămânea pe țărm trei nopți din patru. De obicei, nu mergea cu camarazii, pentru că ei își încheiau adesea chefurile cu o vizită la vreunul dintre bordelurile din Norfolk, iar ideea de a face amor cu o femeie îl dezgusta. Într-o noapte memorabilă, a fost luat efectiv pe sus într-o ieșire de câțiva tehnicieni armurieri.

Neputând să scape, a plătit femeia ca să stea cu el în cameră și doar să... vorbească. I-a explicat toată treaba, iar ea a fost chiar înțelegătoare. După... chiar le-a povestit celorlalți ce bine dotat era și cum i-a tras-o până când abia mai putea să umble.

Întâmplarea asta ar fi trebuit să-i facă viața mai ușoară, dar în ciuda celor povestite de ea, povestea că ar fi gay s-a răspândit pe toată nava, repede ca focul în prerie. Unele zvonuri – era sigur – trebuie să fi pornit dintr-o noapte când s-a învoit, îmbrăcat civil, și s-a dus în oraș la barul „Papucul roz”. Era un foarte cunoscut local pentru gay, deci era clar că odată văzut acolo, secretul lui s-a dus dracului. Sau poate că târfa le-a spus celorlalți adevărul.

Noaptea trecută secretul lui a ieșit la iveală, în văzul tuturor. Acum, doar aștepta să cadă securea.

La dracu' cu toate! A fost atât de atent să nu se dea singur de gol, prin vreun gest sau fiind prea prietenos, dar nu s-a gândit că *a fi atent* înseamnă și să fie abstinent!

Mica comunitate gay de pe *Jefferson* era denumită „hora marinărească” de ceilalți. Membrii ei se întâlneau când era posibil și foloseau un ritual elaborat de fraze cod și parole pentru a descoperi posibili membri dintre cei nou veniți la bord. Ușurarea, bucuria de a ști că mai sunt și alții ca el pe acest oraș plutitor a fost indescritibilă. Harold era unul dintre favoriții săi. În câteva ocazii, a avut parte de niște partide de sex ca lumea cu el.

Noaptea trecută s-au întâlnit în locul obișnuit, o magazie de lenjerie, jos, pe puntea 0-1. Pellet și a dat jos pantalonii, dar nu au făcut nimic – aproape nimic – când sa auzit o bătaie la ușă, apoi s-a deschis și *first class boatswain's mate*² Arbogast a intrat peste ei. A fost îngrozitor. Întorcându-se brusc, Harold l-a îmbrâncit pe Pellet în celălalt capăt al compartimentului cu un dos de palmă zdravăn. „*Curist nenorocit!*” a răcnit, și s-a repezit la Pellet, cu pumnii strânși și fața schimonosită de furie.

² first class boatswain's mate – grad și funcție n US Navy (cod NATO OR-6); echivalent *sergent-major*, șeful echipajului de punte.

Arbogast l-a apucat, spunându-i să stea jos. Harold susținea că Pellet s-a dat la el, o afirmație prostească, de altfel. Pellet avea cam 1,65 m și 66 kg, în timp ce Harold avea peste 1,80 m și era solid ca un culturist.

Roșu la față și urlând, Harold amenința că-l va raporta... cel puțin pentru hărțuire sexuală. Arbogast îi amenința pe amândoi că le va face raport pentru încăierare. Împietrit, Pellet s-a întors în cabina sa, și a încercat să doarmă... dar nu a reușit. Chiar dacă homosexualii nu mai aveau interdicție să se înroleze, comportamentul homo era în continuare interzis, la fel ca și relațiile sexuale hetero, normale, între bărbații și femeile de la bord.

Acum se aștepta să fie scos la Raport la căpitan... sau la Curtea Marțială și BCD³. La dracu'! Îi plăcea în Navy! Nu vroia să fie dat afară!

Dar cel mai mare rău era faptul că Harold Reidel, iubitul său, la trădat.

— Pellet! Trezește-te, fir'ar să fie! *Chief* Carangelo stătea lângă el, răcnindu-i în ureche.

— Ăăă... dda, *Chief*.

— Am spus: „CIWS în *standby*”, la naiba! Mișcă-ți curu'!

— Am înțeles, *Chief*! Mâna i s-a mișcat singură, către comutatorul marcat CIWS #1, și l-a trecut din poziția STBY în AUTO.

Nu și-a dat seama de greșeală decât după două tragice secunde.

0746 Zulu

Lângă Capul Nord

Sistemul Phalanx CIWS este controlat de un extraordinar de sofisticat computer, capabil să interpreteze ecourile radar returnate de la ținte care se apropie cu mai mult de 3 Mach, și cele venite înapoi de la proiectilele lansate de propriile arme de la bord cu viteza de peste trei sute de metri pe secundă, să calculeze unghiul de tragere al armelor, direcția, și traiectoriile, pentru a face să se întâlnească proiectilul cu ținta.

Fiind un sistem autonom, Phalanx putea opera independent de orice control extern, o necesitate în războiul modern, în care computerele și armamentul cu mare viteză de tragere putea să localizeze, ochi și trage mai repede decât reacțiile umane. Phalanx era capabil să deschidă focul în numai două secunde de la depistarea țintei.

Dar era vital ca omul să dețină controlul așa ziselor *jucării* de război *hightech* – implicarea umană atât de discutată în orice dezbateri despre armamentul controlat de computer.

³ BCD - Bad Conduct Discharge – trecerea în rezervă din motive disciplinare (cu pierderea tuturor drepturilor: vechime, pensie, etc.)

Phalanx avea două setări operaționale. În *standby*, nu putea trage fără comanda directă a operatorului uman din CIC; pe *automat*, era controlat în întregime de computer, localizând și deschizând focul asupra oricărui contact radar din raza de acțiune perceput ca fiind o amenințare.

USS Dickinson era o fregată FFG⁴ din Clasa *Oliver Hazard Perry*. O sută treizeci și cinci de metri lungime și un deplasament de 3.650 t, fregatele din Clasa *Perry* au fost proiectate inițial ca escortă pentru navele civile și protejarea căilor de navigație maritimă, SLOC⁵. După reducerile bugetare pentru alte programe de construcții navale, sau găsit în situația inconfortabilă de a nu mai putea să înlocuiască distrugătoare pentru ASW și protecția antiaeriană a convoaielor, forțelor de intervenție, forțelor amfibie, și Grupurile de Luptă. Dotat cu armament puțin, blindaj subțire, și cu o singură elice acționată de două turbine, FFG *Perry* s-au străduit vitejește să-și îndeplinească noul rol. Patru dintre ele erau dislocate în componența CBG-14.

Când a detectat racheta de croazieră venind dinspre sud-est, comandorul Randolph Conde și-a manevrat nava la 1.200 m de tribordul lui *Jefferson*. Interpunându-se pe direcția de atac – în glorioasa tradiție a US Navy – Conde spera atât să fie un scut pentru nava mult mai mare pe care o escorta, împotriva rachetei venite la nivelul valurilor, și să adauge puterea sa de foc antiaerian dacă ținta executa manevra *popup*⁶.

Fregata își împușinase stocul de rachete Standard RIM-66C pentru că lansase asupra țintelor ce au apărut în raza sa de nouăzeci de mile și chiar a înregistrat câteva lovituri directe confirmate.

Când racheta așteptată sa aflat la douăsprezece mile, tunul Mark 75 montat pe suprastructura din mijlocul navei, a deschis focul cu o viteză de optzeci și cinci de lovituri pe minut. Singurul său tun rotativ al sistemului Phalanx CIWS, montat în spatele micii punți de aterizare pentru elicopter, era setat pe *standby* și gata de foc dacă racheta ajungea la o milă depărtare.

Când *Dickinson* se afla la circa 1.500 m de tribordul lui *Jefferson*, Pellet a comutat accidental CIWS de la *standby* la *automatic*.

La comanda computerului, tunul Gatling cu șase țevi a ochit precis fregata... apoi a clasificat-o ca navă de suprafață prietenă. O clipă mai târziu, când alte trei rachete au intrat în zona interioară de zece mile a CBG, *skipper*-ul de pe *Dickinson* a ordonat deschiderea focului cu lansatoarele RBOC.

⁴ FFG - Guided Missile Frigate – fregată dotată cu rachete ghidate.

⁵ SLOC - Sea lines of communication – rutele de navigație.

⁶ Manevra pop-up – rachetele care se apropie de obiectiv zburând la joasă înălțime sunt setate să se ridice la cca 1800 m pe parcursul traiectoriei finale și apoi să execute atacul aproape la verticală.

Containerele cu *pleavă*, lansate din tuburi montate pe suprastructură, imediat înapoia punții de comandă, erau niște încărcături cilindrice. Fiecare avea cam 1,20 m lungime și erau proiectate să fie trimise sus în aer și apoi să explodeze, împrăștiind la maxim încărcătura pentru bruijul radar.

Lansatorul din babordul lui *Dikinson* a *aruncat* trei asemenea containere către *Jefferson*. CIWS numărul 1 de pe portavion, montat la tribord pe puntea de zbor, lângă insulă, mai jos de puntea de comandă, a detectat containerele și a reacționat cu o viteză supraumană... așa cum a fost proiectat.

Tunul cu șase țevi s-a rotit instantaneu spre dreapta și a tras, sunetul scos semănând mai mult cu cel al unei drujbe, decât cu al unui tun. Prima rafală a ratat, dar tunul urmărind în continuare containerele și proiectilele trase, și-a corectat tirul într-o fracțiune de secundă, și la spulberat în a doua. Apoi CIWS s-a fixat pe al doilea container lansat spre *Jeff*, a tras... și încă o dată.

La acest moment, greșeala a fost detectată în CIC, iar selectorul comutat repede înapoi pe modul *standby*. Phalanx a tăcut brusc... dar răul a fost făcut.

Dikinson s-a aflat direct pe linia de foc.

Un incident similar sa petrecut în timpul Războiului din Golf, când FFG *Jarret* a tras-accidental în *USS Missouri*. Atunci nu au existat victime omenești, ci doar avarii minime.

De data aceasta, însă, fregata a primit în plin a doua rafală de *friendly fire*⁷. Muniția o constituia proiectilele penetrante din uraniu sărăcit – de două ori și jumătate mai dens decât oțelul – fixate într-un *suport* de plastic menit să imprime o mișcare de rotație pentru stabilizarea pe traiectorie. Cincizeci de asemenea proiectile, salva trasă de *Jefferson* într-o secundă, a lovit în babordul lui *Dikinson*, trecând prin suprastructură ca prin hârtie. Spațiul vital al fregatei era protejat de blindaj anti-fragmentare – șase milimetri de oțel la compartimentul motor, nouăzeci de milimetri de aluminiu la magazii, și nouăzeci de milimetri de Kevlar la puntea de comandă și spațiile cu aparatură electronică – dar cea mai mare parte a navei era practic neprotejată.

Patru marinari au fost ciuruiți în bucătărie de fragmentele de aluminiu și uraniu, iar un altul a fost ucis în zona cabinelor echipajului.

Șase proiectile au perforat hangarul elicopterului de la pupa, trecând prin aluminiul subțire al lui SH-2F parcat acolo. Combustibilul din rezervoare s-a împrăștiat prin tot compartimentul venind și în contact cu unele cabluri electrice...

Explozia a distrus structura hangarului deschizând spărturi mari prin care flăcări violente au început să arunce o coloană de fum negru la sute de metri în aer. Explozia și flăcările au mai omorât șapte oameni și a rănit alți douăzeci și cinci; tunul Phalanx al lui

⁷ friendly fire – foc amical – situația nefericită când se deschide focul asupra propriilor camarazi.

Dikinson a fost smuls de pe afet și azvârlit la optzeci de metri depărtare, în mare. Bucăți de metal zburau peste suprastructura cuprinsă de flăcări la pupa.

USS *Dikinson* naviga greoi cuprins de focul ce începea să scape de sub control.

0746 Zulu

CIC

USS *Thomas Jefferson*

În CIC s-a lăsat un moment de liniște plină de uimire. Lui Tombstone i se păru că a fost acționat un comutator care a suprimat orice sunet din compartiment. *Chief* de la consolele CIWS a rupt vraja o clipă mai târziu, după ce a comutat selectorul Phalanx înapoi pe poziția *standby*.

— Pellet! a răcnit el. Ești eliberat din post! Pleacă dracului de acolo!

— *Chief*... eu...

— PLEACĂ, dom'le!!! Ești consemnat în cabină până la noi ordine! Newell! Treci acolo! Preiei consola CIWS-1!

— *Dikinson* a dat de dracu'! s-a răstit Frazier la monitorul pe care privea fregata în flăcări. Hai să ne ocupăm de rachetele alea!

Lansatorul de pe FFG și tunul principal au fost amândouă oprite când a explodat hangarul elicopterului. Pe măsură ce *Dikinson* rămânea în urmă, apărarea de la tribordul lui *Jefferson* a reînceput să tragă cu furie. Rachetele Sparrow au fost lansate din cele opt tuburi în nori de fum și de particule de plastic provenite din materialul de protecție. Una după alta au zburat peste apele mării, direct spre rachetele rusești care erau acum la mai puțin de zece mile. Câteva momente mai apoi, un fulger albastru strălucitor a luminat orizontul estic... apoi încă unul.

Câțiva marinari din CIC au izbucnit în urale, rapid reprimate de spiritul de disciplină. Conform datelor afișate pe ecranul principal – retransmise de *Shiloh* – unsprezece rachete penetraseră perimetrul de zece mile. Chiar și aici, în CIC situat adânc în interiorul navei, *whoosh-whoosh*-ul scos de Sparrow ce sprintau spre orizont era perceput prin vibrațiile transmise de coca navei.

Privind la plecarea viguroasă a acestei avalanșe de forță, Tombstone a realizat că-și ținuse respirația.

CAPITOLUL 13

Vineri, 13 martie

0747 Zulu +2

Lângă Capul Nord

Două rachete AS-6 Kingfish zburau la joasă înălțime deasupra apei către partea anterioară a lui *Jefferson*. CIWS-1 de pe portavion, manevrat manual, a locat cea mai apropiată rachetă și a deschis focul... a trimis o scurtă rafală... a corectat unghiul de tragere... și a tras din nou. La jumătate de milă de tribordul lui *Jefferson*, racheta – purtătoare a unei tone de explozibil – s-a pulverizat într-un *bang* sălbatic ce a expulzat un nor de fragmente metalice pe o suprafață de mii de metri pătrați de mare.

A doua rachetă a străbătut acest spațiu într-o fracțiune de secundă; CIWS a locat-o, a tras, iar proiectilele perforante din uraniu au lovit-o în plin. Combustibilul lichid s-a aprins și racheta a început să zboare dezordonat, chiar pe deasupra punții portavionului, la doar câțiva metri de un rând de avioane A-6 Intruder parcate, cu aripile rabatate. Personalul de pe punte angajat în operațiunile de catapultare ale unui Hornet și un KA-6D s-au aruncat pe burtă; pentru un moment scurt, dar agonizant, se părea că epava zburătoare arzândă va lovi avionul cisternă încărcat cu peste zece tone de combustibil pentru avioane. Apoi Kingfish în flăcări a trecut și s-a prăbușit în mare dincolo de babord, cu o explozie tunătoare ce a trimis în aer un gheizer înalt de zeci de metri.

Lansarea de pe punte a continuat fără încetinire. După câteva minute, avionul-cisternă a fost catapultat, ridicându-se pentru *rendez-vous* cu acele Tomcat care se întorceau cu rezervoarele aproape goale.

Între timp – pentru că amenințarea imediată reprezentată de rachetele inamice a trecut – Centrul de Control al traficului aerian de pe *Jefferson* a reintrat în activitate radio.

0752 Zulu

Tomcat 201

Deasupra Mării Barents

— *Dikinson* a fost lovit, a raportat Cat prin ICS. Se pare că a fost lovită în hangarul elicopterului.

— Prea multe blestemate rachete rusești au trecut perimetrul, a replicat Coyote. O privire fugară spre stânga i-a permis să vadă la orizont o pată de fum negru și a știut, cu o certitudine dureroasă, că e vorba de nava în flăcări.

- Coyote, ne cam lasă gazu'!
- Afirmativ, Cat. Dă-mi ultimul vector către Texaco.
- Vino dreapta 35 grade. Încă douăzeci de mile.
- E bine.

În timpul desfășurării luptelor, *Jefferson* a menținut în aer cel puțin un KA-6D cisternă care patrula la nord și mai în spatele portavionului, la dispoziția avioanelor ce reveneau și care ar fi putut avea nevoie de un supliment de combustibil pentru zborul în formația de așteptare (*Marshall Stack*), înainte de aterizarea pe punte. Amical numit Texaco de către piloții navali, el era un A-6 Intruder modificat, echipat cu rezervoare auxiliare cu cinci sute de galoane de combustibil și cu avionica necesară în partea din spate pentru realimentarea în zbor.

După numai câteva minute, Coyote își poziționa avionul în spatele tanker-ului, ceva mai în spate deocamdată, pentru că un Hornet avea deja atașat *coșul* furtunului de realimentare. Apoi Hornet s-a detașat de KA-6D și a degajat, iar Coyote s-a apropiat. La acționarea unui comutator de pe bord, priza extensibilă de pe Tomcat a ieșit din compartimentul său din dreapta cockpit-ului. În față, *coșul* metalic se legăna haotic, la capătul conductei flexibile lungă de 17 m, ce ieșea din protuberanța de sub coada cisternei.

— *Gold Eagle* 201, *Tango Romeo* 12, a auzit în cască o voce bărbătească. Cu ce vă putem servi azi?

— *Tango Romeo* 12, *Eagle* 201, a răspuns Coyote. Una mare, barman. Avem gâtul uscat.

— Ești poziționat bine, 201. Dă-te aproape și servește-te. Suntem crăcănați regulamentar și gata să ne-o trageți militărește.

Imaginea sugestiv falică a unui avion cu conducta de alimentare extinsă, așteptând să penetreze în *coșul* cisternei, a dat naștere – inevitabil – unui anumit tip de dialog purtat între piloți și echipajul de pe tanker, variind de la gluma-aluzie porcoasă, până la vorba sexual explicită.

— Aha, *Roger*, *Tango Romeo*, a spus Coyote. Venim.

Se simțea puțin stânjenit. Până în acest moment, pur și simplu uitase că ofițerul de pe scaunul din spatele său era femeie. Gluma porno a operatorului de pe tanker i-a reamintit-o. Nu o cunoștea pe Cat îndeajuns de bine și se întreba cam ce gândea ea despre asta.

Cele două avioane, separate acum de doar câțiva metri, zburau cu o viteză de 370 noduri (685 km/h). Încet, apropiindu-se cu numai centimetri/secundă, Coyote încerca să

înfingă conducta de pe Tomcat în *coșul* cisternei. El trebuia să se concentreze asupra instrumentelor de bord, la coada tanker-ului aflată chiar deasupra canopiei, la zbor. Nu putea urmări simultan și poziția relativă a conductei/coșului aflate la doar câțiva centimetri dincolo de plasticul canopiei. Asta era treaba lui RIO, iar Cat anunța prompt, în fiecare secundă ajustările necesare prin ICS, clar, scurt și precis.

— Dreapta, juma' de metru. E bine.

Coyote se lupta cu turbulențele, cu lipsa oricărei marje de greșeală. *Coșul* se zbătea haotic mai mai să-l lovească. A mai înaintat puțin...

— Contact, a anunțat operatorul, iar Coyote a simțit șocul unei conexiuni ferme, urmat de *click*-ul fixării.

— Gata la primire, a anunțat Coyote.

— Oh... ce bineee eeee... 201.

— *Tango Romeo*, te previn că am o doamnă la bord.

— Aa... am înțeles, 201. Confirm fixarea. Cu ce vă servim?

— Să fie 500 l *fără plumb*, replică Coyote încercând să păstreze tonul glumeț. Verifică uleiul, șterge parbrizul, plătesc cu cardul.

— Vineee...

Câteva momente a fost liniște, cât s-a transvazat combustibilul. Apoi:

— Ai 500, 201.

— *Roger, Tango Romeo*. Gata pentru degajare la dreapta.

A atins comutatorul care desinguranța conducta.

— *Clear*⁸ la dreapta.

— Îmm... a fost atât de bineee pentru noi, a spus brusc Cat, intrând pe frecvență, cu o voce atât de sexy, insinuantă, pe care Coyote nu i-o mai auzise niciodată. A fost bine și pentru voi?

A urmat un moment de tăcere pe tanker.

O tăcere plină de uimire, gândi Coyote.

— Ăă... *Roger*, 201, a răspuns în sfârșit. Te invităm sus la noi, când mai treci pe aici!

Coyote a retras-avionul, apoi a glisat ușor la dreapta până ce la scos din zona de sub coada cisternei.

— Coyote, a spus Cat prin ICS. Sunt majoră și vaccinată. Pot să am grijă singură de mine.

— Sigur că poți. Am înțeles. Acu'... ce-ar fi să găsim *ferma de păsări* înainte de a mai fi nevoiți să repetăm figura asta.

— Se face, *Boss*. Vino pe 195. CATCC emite din nou, deci cred că apropierea prin *Shiloh* nu mai este necesară.

⁸ Clear – liber, în siguranță.

Coyote îl putea vedea deja la orizont pe *Jefferson*, în apropierea unei imense coloane de fum negru. Începu să alinieze Tomcat-ul pentru angajarea în cadrul formației de așteptare la aterizare pe portavion.

Traficul radio între diferitele patrule de avioane, practic, a încetat. Se părea că greul luptelor încetase.

0803 Zulu

Tomcat 202

Peste Marea Barents

Batman și Malibu erau deja în așteptare, la rând pentru aterizare. După lansare au ocupat timp de câteva minute o poziție de rezervă la sud de *Jefferson*, apoi au fost dirijați de un Hawkeye într-o poziție avansată de unde și au lansat cele șase Phoenix, una după alta. După aceea, fără rachete dar cu plin de combustibil, au fost retrași în formație de așteptare.

— Nu prea cred că-mi plac chestiile astea de război modern, i-a spus Batman lui Striker, care îi era *wingman* cu 211. *Sus, Foc și iar Jos*. Oare ce s-a întâmplat cu cavalerii cerului, cu turnirele lor mortale, lupta unu-la-unu?

— Roger, i-a replicat Striker. Prostia asta cu butoanele apăsate e pentru *păsărici*.

— Ce zici de asta, Pogie? s-a auzit vocea lui Brewer Conway în eter.

„Pogie”⁹ era RIO lui Conway, Rose Damiano.

— Mi se pare că sărmanii de ei nu se descurcă cu harababura de înaltă tehnologie.

— Eh, știi cum e, Brewer. Ei preferă să năvălească în mod tradițional și să o facă *al mano*.

— Care-i treaba? a replicat Batman. *Pepitele* chibițează? Asta e categoric neregulamentar. Fetelor, voi câți ați doborât azi?

— Noi, fetele, ne-am descurcat bine, a răspuns Brewer. Cinci din șase, și un altul *probabil*. Dar voi?

— Șase din șase. Nu prea este echitabil, deși... Sărmanii nici nu au știut ce i-a lovit.

— De fapt, la întrerupt Malibu, avem oficial doar patru *doborâte*. Două lovituri nu ne-au putut fi confirmate.

— Hey, Malibu, tu de partea cui zici că ești? a spus Batman pe un ton ofensat.

— Să ne facem reclamă cu *fair-play* și onestitate, amice.

— Deci, e cinci la patru pentru noi, a punctat Brewer scorul. Băieți, voi dați berea.

— *Meciul* încă nu s-a terminat, Brewer, replică Batman. Vedem cine plătește când se termină, OK?

⁹ Pogie – în argou: micuța secretară.

- OK, hai să pariem, XO. Dar să-l facem mai interesant... bere și o cină data viitoare când ajungem în port. Echipajul tău împotriva al meu. Pariem?
 - Pare cam mult pentru noi, Batman. Nu știu dacă ne putem permite.
 - *C'mon*, Malibu, fii bărbat. Doar n-o să lăsăm niște femei să ne *facă*, nu-i așa?
 - 201, a intervenit o voce. *Homeplate. Charlie. Acum.*
 - Asta e dedicație pentru noi, spuse Malibu.
 - *Roger*. Ne vedem la *fermă*, Brewer.
- Și a virat larg pe panta de apropiere de portavion.

0830 Zulu

În apropiere de Golful Kola

USS Galveston

Submarinul *Galveston* își continua drumul silențios de-a lungul fundului de mare mâlos de la intrarea în Golful Kola. Încă de la prima întâlnire, dimineața, cu distrugătorul vânător de submarine din Clasa Riga, alte patru nave de suprafață au ieșit în Marea Barents, de fiecare dată punctând cu *ping*-ul sonarului activ. Aparent, *Galveston* nu a fost detectat. Spre deosebire de predecesoarele din WW II, submarinele moderne nu pot rămâne așezate pe fundul apei, dar *Galveston* se furișa chiar deasupra fundului denivelat, mâlos care provoca confuzie prin ecourile reflectate înapoi spre nava de război. Mai era ajutat și de un puternic strat de inversiune termică ce capta undele emise de sonar reflectându-le înapoi spre adânc și nu spre hidrofoanele navelor. Orașele Murmansk și Severomorsk au aruncat în apă enorme cantități de gunoi, apă de răcire de la reactoarele nucleare, deșeuri neepurate deversate direct în râul Tuloma gest de neimaginat în nici o țară vestică – cantități uriașe de materiale organice și anorganice; toate astea făceau ca stratul superior al apei să fie mult mai cald decât cel din profunzimea canalului navigabil, creând o termoclină sub care pândea *Galveston*. Undele sonore venite dinspre suprafață o depășeau, dar rămâneau captive în adâncul canalului, fără a se mai putea reflecta înapoi la suprafață, descoperind astfel prezența submarinului.

Cel puțin, asta era teoria lui Rudi Ekhart, *Sonarman First Class*. Când i a spus comandorului Montgomery ce idee avea, *skipper*-ul a izbucnit în râs zicându-i: „*Deci vrei să ne ascundem sub un strat de rahat rusesc?*”

Un mod nu foarte elegant de a rezuma... dar, în esență, corect.

Curând după asta, Montgomery l-a dus pe *Galveston* încă și mai în adânc în gura golfului, profitând de *orbirea* sonarului adversarilor. Chiar dacă era în siguranță față de sonarul de la suprafață, sub-ul american își asuma un risc enorm pătrunzând atât de adânc în apele teritoriale rusești. În această zonă, fundul mării era literalmente pardosit cu

hidrofoane și rețele compacte de dispozitive subacvatice de ascultare, fără a mai aminti containerele cu torpile telecomandate setate să atace la o comandă electronică venită de la posturile de ascultare de pe țarm.

Cea mai mică greșeală – o unealtă scăpată pe puntea metalică din sala mașinilor, zgomotul unui utilaj uzat, sau o tavă scăpată în bucătărie – le-ar fi dat de gol prezența, atrăgând și o avalanșă mortală de mine de adâncime și torpile. Fiecare om de la bord purta încălțăminte cu talpă de cauciuc sau era desculț; era oficial în vigoare ordinul de „liniște pe navă”.

Rudi Ekhart se afla la post în compartimentul sonar de pe *Galveston*, o cameră lungă și îngustă, în care câțiva operatori stăteau umăr lângă umăr, cu căști uriașe la urechi, urmărind cascadele de lumină ce *curgeau* pe monitoare, sunete convertite în imagini. Prin căști putea auzi susurul ca și curgerea unui fluviu pe lângă coca sub ului, îndepărtatul zgomot metalic produs de vreun utilaj greu, transmis prin apă. Erau și câteva „biologice”, sunete produse de viața marină, aici, pentru că râul Tuloma era mort, iar procesul de poluare avansase pe multe mile în mare, dincolo de gura golfului.

Și mai putea auzi... altceva, ceva foarte, foarte vag, dar cu siguranță mecanic.

Ekhart era unul dintre cei mai buni tehnicieni sonar de pe submarinele din US Navy. Ca și mulți alți operatori, avea o pasiune deosebită pentru muzica clasică – în special baroc – despre care susținea că-i ascute auzul, și un total dispreț pentru rock, care i-l putea afecta. Camarazii îl considerau cam distant, rezervat, și era arhicunoscut ca fiind foarte plin de sine. Dar aceste trăsături de caracter, puteau fi lesne trecute cu vederea, pentru că era un foarte bun profesionist. Aflat în Navy de zece ani, trebuia să fie avansat, în curând, la gradul de *chief*. Din acel moment, dorința sa era să obțină un post de instructor sonar la *școala* de submarine din Groton, Connecticut.

De asemenea, era homosexual.

Rudi Ekhart era un om cu un caracter puternic, care știa ce vrea. Cu mult timp în urmă a decis că a face sex la bord nu era o distracție, ci o adevărată amenințare. Mai ales la bordul unui submarin, unde maximum de intimitate însemna simpla perdea de la cușetele suprapuse pe trei rânduri în micul așa-zis dormitor. Numai a te urca într-una dintre aceste cușete rafturi cerea serioase abilități de gimnast, iar spațiul era atât de strâmt încât era aproape imposibil să te întorci de pe o parte pe alta.

Nu, nu se putea găsi nici o încăpere la bordul unui submarin, pentru a face sex. Mai rău, datorită înghesuiei, cât și a permanentei stări de tensiune pe care o resimțea fiecare om aflat pe un sub în imersiune, nu exista nici un fel de toleranță la bord pentru gay. Oricine din echipajul unui submarin, care ar fi recunoscut deschis că este homosexual ar fi fost hărțuit fără milă și ar fi avut chiar parte de tot soiul de „accidente”. Probabil, singurul „avantaj” era că victima nu putea *cădea* peste bord când sub-ul se afla în imersiune.

Sunetele mecanice creșteau încet în intensitate. S-a concentrat, închizând ochii, vrând să vizualizeze mintal aceste sunete. Da... era acel *throb-throb-throb* făcut de elicele – două – unei nave care vira încet. Orice ar fi fost făcea rotații cât să aibă o viteză de doar câteva noduri.

— Puntea de Control, Sonarul, a spus în șoaptă în microfon.

Tot ICS de pe submarin a fost reglat ca să fie abia audibil în difuzoare. O clipă sa întrebat dacă a fost auzit măcar de căpitan.

— Sonar, Căpitanul. Ce ai, Ekhart?

— În mod sigur, un contact submarin, domnule căpitan. L-am codificat *Sierra-9*. Sună ca și cum ceva mare iese din adăposturi.

— Submarin, ai spus?

— Da, domnule.

— Poți să-l identifice?

— Un moment.

Ekhart a reglat amplificarea de la consolă, continuând să asculte.

Pe monitorul aflat la doar câțiva centimetri de fața sa, urmărea sinusoidale făcute de sunetele de joasă frecvență. Sunetele abia distincte printre cele ale elicelor, erau, probabil, ale pompelor pentru reactor. Și mai era o vibrație discretă pe care a auzit-o doar câteva momente. Apoi a identificat-o. O algă marină sau o funie, poate o parâmbă de amarare, rămasă agățată pe punte.

Simți o prezență în spatele său. Căpitanul Montgomery venise lângă el.

— Lasă-mă să ascult, fiule.

Montgomery era din sudul Texasului, și în momentele de stres, accentul și manierele *country* se accentuau.

Ekhart i-a dat căștile, apoi a continuat să verifice sunetele prin arhiva lui *Galveston*.

Toate submarinele americane păstrau o colecție digitalizată de sunete provenite de la un număr vast de surse, orice, de la chemările de dragoste ale cetaceelor, până la sunetele specifice ale submarinelor. Adesea, *Galveston* putea identifica nu numai o anumită clasă de submarine, ci chiar unul anume. Lui Ekhart îi plăcea să se ia la întrecere cu computerul, și să facă identificarea sursei înaintea acestuia. De data asta au fost la egalitate.

— Cred că e un Typhoon, domnule căpitan, i-a spus lui Montgomery. Două elice și e mare ca Godzilla. Dar nu pot spune exact care e.

— La fel spune și *Gal*, domnule, a întărit *sonarman second class* Harrington, verificând monitorul computerului. Typhoon, fără o identificare precisă.

— Trebuie să fie unul dintre cele pe care nu le-am mai auzit, a spus Montgomery. Vreo estimare a distanței?

Sonarul activ putea stabili distanța precisă până la țintă, dar cel pasiv, nu. Totuși, un bun operator putea face o estimare destul de precisă, bazându-se pe condițiile locale curente și pe o mare experiență.

— Se mișcă al dracului de încet, domnule căpitan. Cu prudență. Ținând seama de viteza curenților, de efectul de canal și de stratificarea apei, estimez că se află undeva între zece și douăsprezece mile.

— Bine și așa. Vreau să de ții de fundu' lui, Ekhart. Te lipești ca un purice în blana unui câine, și nu-l mai lași în pace. Spune-mi imediat ce observi orice modificare.

— Ne ținem de coada lui, domnule?

— Poți fi sigur de asta. Așa ni s-a ordonat. Ne mișcăm încet și grațios, până ieșim din gaura asta, apoi așteptăm. Când *Sierra-9* ne depășește, ne ținem de el, chiar în spate unde nu ne poate auzi.

— Și dacă vine direct peste noi, domnule căpitan? a întrebat Harrington.

— Atunci încercăm să ne dăm la o parte din calea lui, fiule. Nu intenționez să-l *pintenez*¹⁰ pe ticălos. Ai nevoie de vreun ajutor Ekhart?

Dar Ekhart își pusese deja căștile și era cu totul adâncit în lumea neagră a apelor de dincolo de coca dublă a lui *Galveston*, cu ochii închiși, și-și imagina apropierea monstrului. Aproape că-l putea vedea aieva.

Va urma....

¹⁰ Pintenare – manevră prin care o navă intră în plin, cu toată viteza în nava inamică.

LA VEST DE RIO PECOS

Herbert Rigby Jr.

COLECTIA WESTERN

HERBERT RIGBY JR.

LA VEST DE RIO PECOS

EPISODUL V

CAPITOLUL IX ORTACI, MAI MULT CA ORICÂND

1.

Boyd Shaklee o prinde de braț și o conduce afară. Au destul de mers, fiindcă galeria principală e lungă. De abia după o bucată de timp ies la suprafață.

Peste tot se lucrează. Și în galerie trebuiseră să le facă loc minerilor sau unor vagoneti trași de cai apatici.

Gâfăitul mașinii – cu abur care antrena instalația de steampuri și moara de măcinat minereu, cât și zgomotele acestora din urmă, răsunau puternic.

Shaklee își apropie gura de urechea femeii.

— Ei, ai priceput acum, frumoasă Deborah?

Ea nu răspunde, dar îl urmează în clădirea principală și în birou, în care se găsește și seiful acela plin cu aur.

Bărbatul pășește spre el și deblochează închizătoarele de siguranță ale încuietorii meșteșugite.

Cele două dale de piatră din pardoseală, care constituie elementele batante ale trapei, nu se deschid de astă dată. Când Shaklee trage acum de ușa tezaurului – cu care prilej se aude acel zgomot caracteristic de aer aspirat – privirea femeii se oprește asupra lingourilor de aur strălucitoare.

— Mina asta, zice el, este probabil cea mai productiva dintre toate exploatările aurifere ale ținutului, din ultima sută de ani. Honey¹, aş fi un nerod, dacă aş fi de acord să mi se ia toate astea, rămânând doar angajatul tău pentru un anume salariu. În schimb, tu poţi să faci un bussiness² ca lumea: să mă accepţi. Te vreau, așa cum te-a vrut „Big” Clay cândva. Și sunt mai tânăr decât el. N-am să fac un stop cardiac în brațele tale. Pot chiar să te asigur că te vei simți foarte bine. Pe urmă, nu ți-am dovedit oare că nici măcar doi pistolari din cei mai primejdioși nu mă pot birui? În orice împrejurare, eu voi fi câștigătorul. Ca răposatul. Deci n-ai decât să mi te predai. Treci cu arme și bagaje în tabăra mea. Acceptă-mă și vom fi o pereche ideală. Singurul lucru pe care ți-l puteai dori, era să găsești un bărbat care să fie într-adevăr un demn urmaș al lui „Big” Clay. Să știi că în unele privințe sunt chiar mai bun decât el.

Dar toate acestea, tot ce avea să-i spună și să-i ofere, le știa ca mai demult.

Femeia privește țintă la cele două dale de piatră de sub picioarele ei.

— Da, ai câștigat, murmură ea, dar asta fiindcă bătrânii spanioli au creat și gangul subteran care pornește de sub clădirea asta și duce la mină. Iar urmașii spaniolilor au născocit și această trapă și...

Dar se oprește și face un gest obosit și resemnat arătând că orice vorbă e de prisos.

Shaklee râde încetișor.

— Știu, știu, zice el, ești o tigresă orgolioasă. Dar curând ne-am putea îngădui să facem – ca o pereche de bogătași, nu? – să facem un voiaj împrejurul lumii. Asta nu înseamnă chiar nimic pentru tine? Ia gândește-te! Ți-aș așeza tot pământul la picioare, ce zici?

Deborah nu răspunde, fixează tot mereu cele două dale și își face reproșuri. Da, știuse despre această trapă din mina spaniolilor. Dar își închipuise că mecanismul nu mai funcționează de mult, că totul s-a distrus și s-a năruit. Boyd Shaklee repusese instalația în funcțiune. Ar fi trebuit să ia și asta în calcul și să-i avertizeze pe cei doi asupra pericolosului chepeng-capcană.

A făcut o greșală esențială și din această pricină a pierdut.

Când își ridică fruntea și se uită în ochii albaștri și strălucitori ai bărbatului nu simte altceva decât o ură fierbinte.

Da, este ură. Și Shaklee citește asta în privirea ei.

Dar nu se sperie.

Dimpotrivă: Râde senzual, de parcă asta i-ar face plăcere.

Deborah întreabă:

— Ce au făcut oamenii tăi cu bătrânul Pratt?

— O, zice el, nu ne punem noi mintea cu bătrânei din ăștia. I-am luat doar pușcociul acela cu țevile retezate. Acum a trecut la o muncă mai puțin primejdioasă: curățatul cartofilor, căratul apei și ce mai e nevoie prin

¹ Honey - Termen ele alintare (iubito, puicuțo etc.).

² Bussiness - Afacere.

bucătărie. Avem de lucru aici pentru oricare. În fiecare zi obținem un kilogram de aur. Cred că în curând vom ajunge și la două kilograme. Iar eu te vreau pe tine. Și toate astea pot fi ale tale. Ce trebuie să fac? Să te împlânzesc, să te dresez – sau îți bagi singură mințile în cap?

Ea îl fixează cu ochi scânteietori.

— Și Ash Upson și Jack Sharagan m-au vrut împreună cu toată moștenirea. Omule, sunt în mâna ta. Dar dacă vei îndrăzni să mă atingi împotriva voinței mele, atunci, într-o bună zi – poate chiar și în pat, te vei trezi cu un cuțit înfipț între coaste sau cu niște otravă în cafea. Așa că păzește-te!

Râsul lui se sparge de pereții de piatră.

2.

Când tura lor de douăsprezece ore se termină și când paznicul le trimite cina cu hârdăul golit în puțul orb, Saunders se simte la capătul puterilor. De abia reușește să înghită ceva. Tăcut, se culcă pe partea sănătoasă și cade într-un somn vecin cu leșinul.

Și Webster este istovit, fiindcă felul acesta de muncă e complet neobișnuit pentru el.

Palmele lui sunt bășicate, sângerează și îl dor.

Cu un braț care mânuiește revolverul, atât de afectat, desigur că n-ar mai putea să fie prea rapid și prea exact – dacă ar trebui să folosească un Colt.

Mestecă încet, fără poftă. Da, se silește să se hrănească.

Nu-și poate lua privirile de la scară.

Dacă s-ar putea urca pe neobservate!

Hârdăul gol e ridicat în acest moment. Același lucru se întâmplă apoi cu scara; după ce urcă aproximativ două staturi de om, e plasată oblic, astfel că obturează partea superioară a puțului.

Paznicul strigă spre ei:

— Să nu încercați cumva să vă cățărați încoace. Unul dintre noi veghează. Riscați să vă alegeți cu capetele sparte.

Tânărul nu răspunde.

Dar o disperare crâncenă îl năpădește.

Ar vrea să blesteme, să urle, să spumege ca un bezmetic – ar vrea să-l înjure cât mai cumplit pe paznic, să-l amenințe chiar.

Dar se stăpânește. N-ar vrea ca omul de sus să fie martorul unui asemenea acces. Și nici n-ar avea vreun rost.

Deodată se gândește la acea Elma Frobacker, pe care au adus-o înapoi în ranch-ul dintre dealuri, unde o aștepta tatăl ei.

Pentru o mie de dolari.

Și fata îi transmisese prin bătrânul ei că ar fi oricând bine-venit acolo. Da, cât de tare își dorește în această clipă să fie acolo.

Cu tatăl ei – care, vădit, e un tip căpățânos – s-ar descurca el. Elma îi

plăcuse tare mult. Și trecutul ei... probabil că o transformase în mare măsură, o făcuse să nu mai fie acum aceeași fată capricioasă, îndărătnică.

Ajunsesese o femeie matură, pățită e drept și știind că nu tot ce strălucește e...

Sigur că nu mai avea nici ea chef să părăsească lumea cea mică și fericită a ranch-ului, pentru lumea cealaltă, mare, urâtă și murdară.

Damned, gândește Webster, dacă ajung să scap de aici, trec negreșit pe la Elma. Și dacă ea vrea, rămân acolo și încerc să mă înțeleg cu bătrânul ei.

Privirea lui cade asupra lui Saunders care zace nemișcat.

Luptaseră, vărsaseră sânge și uciseseră.

Și acum se aflau prinși – aidoma unor șobolani într-o cursă.

Acesta să fie capătul drumului?

Tot își mai privește partenerul mai vârstnic.

Nu, nu-i vine să creadă că vor izbuti să scape din groapa asta doar prin forțele lor proprii.

3.

Muncesc astfel trei zile în gaura căreia i se spune puț orb și cu toate că trebuie să se încadreze riguros în programul turei de douăsprezece ore, Dutch Saunders rezistă. Și cum rănile sale – deci cele două locuri prin care glonțul a intrat și a ieșit din corp – au prins crustă, nu are nevoie nici măcar de alte pansamente.

Noaptea însă zace ca un mort.

Sigur că în groapa asta nici nu poți face distincție între zi și noapte. Pentru ei e noapte tot timpul. Li se dă suficientă apă de băut. Ba chiar și pentru spălat. Hrana nu e rea. Temnicerii se străduia să-i mențină în formă, ca ei să poată să facă față muncii anevoioase.

La sfârșitul acestei zile li se dă voie să iasă. Doi paznici înarmați îi însoțesc. Soarele tocmai apune. Arșița zilei începe să dispară din canion. Fac o mică plimbare în aerul proaspăt și după asta cinează în sala cea mare de mese. Expistolarul Caleb Pratt îi servește. Se mulțumesc să-și facă semn cu capul.

Ce ar avea să-și spună?

După asta trebuie să se reîntoarcă în mină și să coboare în puțul lor.

Nu fac nici o încercare să-și ia paznicii prin surprindere.

N-ar avea rost.

4.

După alte trei zile – sau ture – dau peste o vână de aur curat. Trec de-a curmezișul vetrei tăiate a puțului, căreia i s-ar spune „smârc” dacă săpătura ar fi terminată – și asta fiindcă acolo se colectează eventualele ape freatică.

Acum trebuie să urmărească filonul aurifer. Vâna asta de aur fusese rațiunea pentru care săpaseră treptele puțului orb.

Când îi strigă paznicului ce descoperire au făcut, primesc curând „vizitatori”.

Boyd Shaklee și alți doi indivizi – probabil maiștrii de-ai săi – coboară și examinează totul cu minuție.

— Trebuie să urmăriți vina. Spre apus se va îngroșa din ce în ce mai mult. Iar apusul e în partea asta.

Face semn spre unul din cei patru pereți ai puțului.

— E o ramificație a filonului principal, explică el. După calculele mele trebuia să dăm de ea pe undeva pe aici. De aceea am și croit puțul ăsta orb. Bine, veți primi niște ajutoare.

După cuvintele acestea se răsucește spre scara ce trebuise să fie înădătită între timp.

Dar Dutch Saunders rostește în urma lui:

— O clipă, Shaklee!

Omul se oprește.

— Ce-i? întrebă el peste umăr.

— Câtă vreme trebuie să mai muncim aici ca niște sclavi? În vocea lui Saunders nu există nimic pătimăș, e o simplă întrebare la obiect.

Shaklee revine în centrul puțului.

— Până când frumoasa Deborah Hawk își va băga mințile în cap, răspunde el. Și în afară de asta vi se cuvine și-o pedeapsă, nu? Atunci când veți ieși de aici n-o să mai fiți pistolari – mai degrabă veți fi niște cârțițe, dar pistolari niciodată! Ha! Ha! Ha! Ați venit aici ca să mă nimiciți? Dar roata s-a întors și e rândul vostru să plătiți pentru asta.

Se îndreaptă iarăși spre scară.

Saunders intervine din nou:

— Putem lucra mai lesne și mai cu spor dacă ni se dau câteva batoane cu pulbere explozivă, împreună cu fitilele respective. Știm că aveți explozivi. Zilnic auzim detunăturile. Pușcați peste tot. De ce n-am face-o și aici?

Omul se întoarce din nou spre pistolarul cel cărunt, chibzuiește puțin, se scarpină în cap și aruncă o privire către păienjenișul scânteietor care se ramifică din filon.

În cele din urmă dă din cap, în semn că e de acord.

— Bine, o să primiți explozibilul. Dar, să știți că și numărul de hârdaie va trebui să crească!

După aceste cuvinte începe să se cațere pe scară.

Cei doi însoțitori îl urmează.

5.

În ziua următoare pușcă de câteva ori, după ce au forat niște găuri adânci.

Deocamdată nu folosesc prea mult explozibil, fiindcă n-au cum să se adăpostească.

Dar cantitățile extrase din groapa lor sporesc considerabil.

Și când omul de sus, de la trolu, ridică acum ultimul ciubăr, probabil că afară, în canion, se lăsase deja noaptea.

Omul de la brațul manivelei trolului de cablu urmează să fie curând schimbat și se bucură de pe acum de aerul proaspăt și răcoros al nopții.

Nu vede că dintre fragmentele de piatră din ciubăr se ridică un norișor subțire de fum, așa că și cum cineva ar fi uitat acolo o țigară aprinsă.

Dar când imprimă recipientului rotația cuvenită, astfel încât acesta să ajungă – trecând pe lângă manipulant, deasupra vagonetului în care urma să fie deșertat, detună o explozie neașteptată.

Hârdăul – împreună cu conținutul său – sare pur și simplu în capul omului și, în pofida faptului că încărcătura explozivă nu fusese prea puternică, acesta este proiectat la vreo trei metri, vine astfel în contact și cu peretele galeriei și se prăbușește pradă unui leșin.

Iar când, ceva mai încolo, își revine, totul e schimbat.

Fiindcă e dezarmat și legat fedeleș. Și nu mai e singur. Lângă el se află, în aceeași situație și schimbul său. Cei doi ortaci – puteau fi denumiți astfel și la propriu și la figurat, nu avuseseră atâta răbdare să-l aștepte și pe acesta...

Muncitorii imobilizați încep acum să înjure, iar după câțva timp chiar să strige. Nu li se pusese căluș.

Dar deocamdată nu vine nimeni. Puțul orb nu este legat direct de galeria principală. Strigătele răsună deci fără să fie auzite. Iar detunătura n-a atras desigur atenția nimănui. Asemenea explozii sunt ceva obișnuit aici. Așa că nu vor fi găsiți decât după ce va reveni flăcăiașul cu vagonetul gol, pentru a înhăma calul la vagonetul care ar fi trebuit să se fi umplut între timp. De abia acest mexican tinerel le va auzi urletele.

6.

Saunders și cu Leehill își caută drumul prin mină. Au desigur lămpașele cu ei și nu prea se deosebesc de ceilalți oameni din subteran.

Ici și colo, galeria principală – la care reușiseră să ajungă între timp – e întreruptă de altele transversale sau de steril – așa cum un canion e tăiat de alte văi adiacente.

Și pretutindeni se lucrează. Se aud lovituri de baros, voci și tot felul de alte zgomote. Se întâlnesc chiar cu flăcăiandrul ce revine cu vagonetul gol, care e tras de un cal mic dar puternic.

Reușesc să scape neidentificați. Și asta datorită faptului că tineretul cel scund se află de cealaltă parte călușului, ducându-l de căpăstru.

În sfârșit se găsesc afară.

Au asupra lor armele celor doi paznici.

— Vezi, ți-am promis în urmă cu câteva zile, zice Dutch Saunders răgușit. N-au putut să ne țină prea mult timp acolo. Și acum o să-l vizităm pe mister Boyd Shaklee. Oare Deborah o mai fi aici? Nu ne va fi prea greu să ajungem la el, drumul îl cunoaștem. Da, cred că vom da și peste ea acolo – omul n-a lăsat-o desigur să plece. Ce ochi o să holbeze individul! Și, atenție, Webster! Tipul îmi aparține, s-a-nțeleș? Feciorul ăsta de cătea e al meu!

Tânărul ar vrea să riposteze, ar vrea să-i aducă aminte că nu mai este invincibilul Dutch Saunders și că mai bine l-ar lăsa pe el, Webster, să rezolve chestiunea. Dar tace. Îl înțelege foarte bine.

Se opresc și își umplu plămânii cu aer din belșug.

Da, se lăsase noaptea. Tura întâia a servit cina după douăsprezece ore de muncă istovitoare și s-a vârat în așternuturile de pe priciurile din bunkhouse.

Și acolo nu pâlpâie decât o singură luminiță gălbuie.

Băncile din fața clădirii sunt pustii.

Dar bucătăria e luminată. Ușa e deschisă. O pârtie lată de lumină cade la fântâna acționată de o pompă, care se vede și ea.

Nici acolo nu se mișcă nimic.

Cei doi pistolari își îndreptară atenția spre corral – acolo unde peste zi se agită caii de colo-colo.

Acum însă, e aceeași liniște ca pretutindeni.

Noaptea e destul de luminoasă. Luna și stelele strălucesc. Instalația de steampuri și moara de măcinat minereu nu lucrează în noaptea aceasta, pricină din care nu se mai aude nici găfâitul mașinii cu abur.

Saunders spune încetisor:

— Hm, cam prea mare liniște. Ce naiba, pe undeva ar trebui să fie totuși măcar un paznic. Cum poți lăsa mina nesupravegheată?

Cei doi o iau spre dreapta.

Nu prea departe de ei – cam la jumătate de azvârlitură de băț se vede clădirea principală. Se sprijină de peretele de stâncă. Când trapa se deschisese sub ei, lunecaseră într-o galerie veche. Constructorii își asiguraseră astfel un drum prin care se puteau salva din casă, refugiindu-se în mină. Poate din pricină că pe atunci îi asediau indienii?

Ferestrele clădirii sunt și ele luminate.

— Hai să-l vizităm pe Boyd Shaklee, mârâie gunfighter-ul vârstnic.

Dar cum se pun în mișcare... nu le vine să creadă ceea ce aud.

— Hei, ce înseamnă asta? răsună tăios vocea lui Saunders.

7.

Și în ziua asta – ca și în toate celelalte – bătrânul Pratt a ajutat până-n noapte târziu pe bucătarul chinez, făcând-o pe băiatul de bucătărie.

Este o decădere înjositoare pentru bătrânul luptător, care alături de „Sig” Clay cucerise cândva acest ținut, care se bătuse cot la cot cu acesta împotriva

indienilor apache și a bandiților.

Dar cel mai rău lucru pentru Caleb Pratt este că, în tot acest timp, n-a putut s-o apere pe Deborah.

Și o iubește ca pe propria-i fiică.

Știe că „Big” Clay încă se mai aștepta chiar și pe lumea cealaltă ca el, Pratt, să-și dea la nevoie și viața pentru Deborah. E sigur că „Big” Clay așteaptă din parte-i această dovadă de credință.

Iar credința, devotamentul au fost dintotdeauna calitatea cea mai manifestă a lui Caleb Pratt.

În noaptea asta – luând încă o dată două găleți de apă de la fântână pentru a spăla vasele murdare de la bucătărie – se hotărâse să întreprindă ceva.

După ce pompând, a umplut cele două găleți cu apă, se oprește și fără să se miște din loc, scrutează clădirea principală. Toate încăperile sunt iluminate.

Și știe că acolo înăuntru, Deborah este la cheremul lui Shaklee.

Oare cum s-o comporta individul cu ea? E întrebarea pe care și-o pune a nu știu câta oară.

Tare mult ar vrea să știe dacă Deborah ar rămâne acum de bunăvoie – sau dacă o face în continuare silită.

Paznicul se apropia dinspre, corral și se oprește în preajma lui.

— Ei, tăticu, întreabă flăcăul, ai măcar destulă mâncare aici? După câte am auzit, acum vreo câțiva ani încă mai erai cineva în materie de mânuit Coltul. Dar, ce să-i faci, toți îmbătrânim cândva. Ia spune, cunoști povestea celor doi bătrâni care se întâlnesc? Unul dintre ei întreabă: „Sam, cum merge, ai?” Și celălalt răspunde: „Ei, Joe, *cum merge*, știu eu! Dar că o să *meargă*... mă îndoiesc”. Ha! Ha! Ha!

Paznicul râde răsunător și îl bate pe umărul uscățiv.

Și în bătrânul pistolar se ridică o undă de furie rece, ca atunci, în anii tinereții sale furtunoase și sălbatice, când cineva îl jigneau sau îl întărâta prea tare.

Brusc, îl urăște pe flăcăul ăsta mojit de lângă el, fiindcă dintr-odată îl face să se simtă atât de bătrân, atât de inutil. Da, simțământul acesta e provocat de puterea individului din fața lui.

Ar vrea să-l învețe minte, să-i arate cu cine are de-a face.

Așa că se preface îngrijorat:

— E ceva în fântână. Poate că pisica a căzut înăuntru. Bucătarul ăsta are una. Dacă se îneacă și începe să...

— Fir-ar a dracului de pisică! exclamă paznicul cel mătăhălos și se pleacă mult peste cheile fântânii, încercând zadarnic să deslușească dacă animalul se află sau nu acolo. Stelele se reflectă în luciul apei. Dar rămân și destule locuri umbrite unde n-ai cum vedea mare lucru.

Și când paznicul dă să se îndrepte, caucul mare și greu de lemn de fag îl trăsnește în ceafă. Omul nu cade încă, dar îl cuprinde un fel de paralizie. Și Pratt mai lovește o dată. Apoi dă drumul caucului, se apleacă și prinde picioarele adversarului chiar de sub genunchi.

Geme, opintindu-se zdravăn și izbutește să-l prăvălească în fântână.

Pușca paznicului a rămas însă sus, pe pământ.

Caleb Pratt rămâne locului, răsufând greu. Acțiunea asta violentă l-a istovit. Simte niște dureri puternice în spate. Probabil, că s-a vătămat, săltând greutatea malacului ăluia. Și totuși îl cuprinde o puternică, senzație de mândrie, de mulțumire.

Oho, acum nu mai este „băiatul de bucătărie” bătrân, „moșulică” ăla bun doar să spele vasele, să care apă și să facă alte asemenea corvezi – nu, acum a sosit și clipa să-l învețe minte și pe Shaklee.

Culege pușca de pe jos, dar arma asta nu-l mulțumește. Așa că se îndreaptă spre dormitorul în care o duzină de oameni sforăia, mai tare sau mai încet.

Da, știe foarte bine care dintre minerii ăștia are un Colt.

Și când părăsește clădirea, ține un revolver în mână!

Faptul că are iar o asemenea „sculă”, acționează înăuntrul lui, continuând acolo, acel ceva care începuse încă înainte de izbânda asupra paznicului.

Bătrânul pistolar, al cărui timp trecuse de mult, era pe cale să redevină cel de odinioară.

Nu se putea altfel.

CAPITOLUL X

FAREWELL GUNMAN!

1.

Ca în fiecare dintre serile acestea Deborah Hawk și Boyd Shaklee stau la masă, față în față, ocupându-se de cina pe care bucătarul chinez a așezat-o la îndemâna lor.

Asta face parte din felul cum vajnicul inginer a orânduit programul zilnic. Crede că astfel se vor obișnui mai repede unul cu celălalt.

Femeia a fost obligată să locuiască în aceeași casă cu el.

Tot ca în fiecare seară, mănâncă fără a schimba vreo vorbă. Din când în când își aruncă o privire.

Ochii lui Shaklee o cercetează cu o expresie triumfătoare, de parcă ar vrea să spună: N-ai să rezisti prea multă vreme, cândva va trebui să te supui – și de ce nu azi?

Dar căutătura ei e severă și refuzul evident.

Și inevitabilul se produce, după ce bucătarul revine să strângă veselă și să întrebe dacă mai au vreo dorință deosebită. Tot ca în fiecare seară, femeia întreabă:

— Shaklee, cred că îți dai seama că mă reții aici împotriva voinței mele? Că ai făcut din mine o prizonieră?

Iar bărbatul are același răs ca în serile precedente.

— Doar mândria ta te face să fi atât de îndărătnică – doar mândria. Dar ai să te răzgândești. Haide să-ți mai arăt o dată aurul. Și în seara asta trebuie să depozitez o noua bară în tezaur. Hai cu mine.

Se ridică de la masă, după ce și-a aprins o țigară de foi. Coltul îl poartă și aici, dar nu într-un toc, ci vârât la spate, între cureaua pantalonului și corp. Toate celelalte arme sunt puse bine într-un dulap masiv. Femeia a încercat de mai multe ori să-l deschidă. În zadar, însă.

Și la ce i-ar folosi o armă?

Boyd Shaklee avea la dispoziția sa o jumătate de duzină de mânuitori ai Coltului, care făceau pe gărzile de corp.

Îl urmează în încăperea cealaltă. Este cea în care se găsește casa de bani; iar pe masa din apropierea acesteia se află lingoul de aur. E iarăși unul de zece kilograme și nu prea impunător ca volum.

Dar strălucirea sa mată în lumina lămpii îi conferă ceva tainic.

Aur! Pentru omenire a însemnat dintotdeauna o substanță cu totul deosebită, o substanță care mai tot timpul i-a provocat niște mutații – și de cele mai multe ori nu în favoarea ei. Aproape întotdeauna aurul i-a scos din minți pe oameni, sau, cel puțin, i-a făcut să fie lipsiți de scrupule și egoiști. Și pentru a-l avea, au înfăptuit toate păcatele imaginabile.

Și când Shaklee deschide ușa cea masivă, făcând iarăși să se audă același sunet de aer aspirat, privirea femeii cade asupra celorlalte bare.

Știe că aurul de acolo trebuie să valoreze în jur de un milion de dolari. Tezaurul e aproape plin cu lingouri.

Inginerul se răsucesce spre ea și zâmbește sec și provocator în același timp:

— În curând va fi plin, spune el. Și într-un puț orb am descoperit o altă ramificație a filonului principal. Tot la patru, cinci zile obțineam câte o bară de zece kilograme de aur, pur. Acest tezaur pe care „Big” Clay l-a adus cândva cu mulți bani și cu multă trudă, părea a fi totuși inutil. Dar nu „Big” Clay ci eu am găsit vâna cea mare – eu, pricepi? Și tu poți împărți totul cu mine. Uită-te bine la aurul ăsta și uită-te la mine! Ai putea să spui că nu-ți place? Nu sunt eu un bărbat cum nu găsești între o mie alții? Haide, vorbește!

În vocea lui se aude acum și nerăbdarea. Deborah poate recunoaște în ochii lui semnele mâniei. Mândria lui abia mai poate suporta refuzul permanent al femeii.

E un bărbat obișnuit să biruie mereu greutatea și obstacolele. Că ea nu se predă, că nu i se supune, că nu trece la el cu arme și bagaje – cum se spune – îl tot întărită, îl tot macină, îi tot biciuie mereu vanitatea.

Poate că vrea s-o aibă acum mai degrabă pentru a nu consemna o înfrângere. Chiar dacă n-ar mai găsi-o atât de demnă de râvnit, tot ar trebui s-o aibă acum, pentru a nu se simți ca unul care pierde.

Deborah contemplă vreme îndelungată comoara din seif.

Bărbatul o privește atent, încearcă să deslușească în ochii ei semnele periculoasei febre a aurului.

Dar nimic de felul acesta nu se poate vedea. Tot ceea ce simte, știe să

păstreze tănuț în ea. Și din pricina asta îi face impresia unui sfînx, iar faptul că nu reușește s-o înțeleagă, constituie desigur tot o enigmă de nedezlegat. Nerăbdarea lui devine primejdioasă.

— Aș putea să te iau împotriva voinței tale, cu forța, zice el răgușit. Aș putea să te domesticesc. Eu...

— Și după asta ai fi desigur tare mândru de tine, Shaklee, răspunde ea cu un dispreț mușcător. Să nu uiți cuțitul despre care ți-am mai vorbit și cu care te-ai trezi în coaste – sau poate ți-ar conveni cafeaua dreasă cu șoricioaică. Oricum, poți să fii convins că ți-ai primi cândva răsplata... și cu dobândă!

Omul rânjește furios.

— A, de asta nu mă tem, spune el. Dar dacă muntele ăsta de aur nu-i de ajuns ca să fii a mea de bunăvoie, atunci...

Amuțește și face cu ambele mâni un gest care aproape că-i trădează neputința, ca și cum frază neterminată ar fi urmat să se încheie așa:

— ... nu mai am încotro și vei fi a mea prin constrângere.

Însă nu o spune.

Mâna bărbatului arată acum spre ușa dormitorului:

— Noaptea asta, spune el, vom dormi în patul meu, din încăperea asta. În noaptea asta ți-a venit sorocul, honey. Și poate să te vînd apoi unui bordel din Mexic pentru un pumn de dolari. Da. Da, n-am ce-ți face, trebuie să te domesticesc așa cum se face cu o iapă năvălășă! Basta!

Deborah a încremenit. A uitat demult de muntele de aur din seiful deschis. Știe că nimic nu o mai poate ajuta acum. Boyd Shaklee a așteptat prea mult. Răbdarea lui s-a epuizat.

Bărbatul se apropie încet de ea și spune:

— Ar fi trebuit să...

Dar nu poate continua.

Fiindcă pe chipul ei se poate citi în fine ceva.

Da, dintr-odată a apărut o expresie. Surpriză? Nădejde? Poate și una și alta – iată însă că se ivesc și grija, ba chiar și frica.

Shaklee e silit să privească înapoi.

Și atunci vede și el pricina pentru care chipul femeii atât de răvășit.

Bătrânul Caleb Pratt e în pragul ușii, iar mâinile sale sunt încheștate pe revolverul pe care l-a luat din bunkhouse.

Fiindcă nu poate stăpîni doar cu o mână șocul declanșat de un Colt calibrul 44 în acțiune.

Iar vocea lui spartă spune implacabil:

— Shaklee, ajunge! Aștept până îți scoți Coltul. Haide!

Și Boyd Shaklee e uimit.

Se răsucesc încet, întorcându-se la femeie.

— Dă-te la o parte, porumbița mea, spune bătrânul Caleb. Dă-te la o parte! Fiindcă va trebui să-lucid.

Dar Shaklee râde, amuzat și furios în același timp.

— Moșule, zice el, vremea ta a trecut de mult. Știu, cândva ai fost și tu

„mare”, dar acum ești pe jumătate orb, pe jumătate surd, ești olog de-a binelea – ești un fel de câine căruia i-au căzut dinții și care trăiește din mila și din pomana celor din jur. De-abia dacă mai ești în stare să speli vasele la bucătărie, așa că... lasă pârâitoarea aia în pace că tot nu mă poți nimeri cu ea. Și du-te iar la bucătărie. Fă-ți treaba acolo și lasă-ne în pace. N-avem timp de tine acum.

Și după cuvintele astea se răsucesc iar. Da, ai zice a disprețul îl face să-i întoarcă spatele bătrânului.

Când însă mișcarea asta îl aduce în situația ca mâna lui dreaptă să nu mai fie văzută de oaspetele nepoftit, scoate cu ea Coltul dintre pantaloni și cămașă și vâra țeva revolverului pe sub brațul celălalt. Omul e întors acum pe trei sferturi către Deborah, dar arma sa e îndreptată chiar spre bătrân.

Femeia țipă:

— Atenție, Caleb!

Inginerul e însă condamnat. Strigătul lui Deborah era de prisos, fiindcă bătrânul Caleb Pratt își mai reamintești foarte bine asemenea trucuri, din vremea trecutului său învăluit în fumul exploziilor. Chiar dacă din punct de vedere fizic este un bătrân uzat, aproape înțepenit de reumatisme și de gută, chiar dacă e într-adevăr pe jumătate orb și nu mai aude aproape deloc, declanșează la timp și glonțul cel greu străpunge corpul adversarului – undeva în apropiere de gura țevii revolverului care răsare pe lângă cotul îndoit.

Dar Shaklee e un tip dur. Și arata din plin asta. Reușește să tragă de trei ori și fiecare glonț își nimerește ținta.

Iar în vreme ce trage, se împleticește de-a-ndăratelea spre tezaur.

Puterea îi mai ajunge să se întoarcă spre acesta, mai aruncă o privire barelor de aur, apoi se prăvălește și Coltul îi lunecă din mână. Corpul se apleacă înainte și mâinile mai încearcă să se sprijine pe stiva de lingouri.

— O, blestemat fie...

Și odată cu geamătul acesta, moare.

Deborah aleargă spre bătrânul Caleb.

Acesta zace pe podeaua de piatră. Mai trăiește încă și are ochii deschiși.

Și când femeia se ghemuiește lângă el și-l privește, un zâmbet al omului îi arată dinții îngălbeniți de tutun, dar zdraveni încă. Reușește să șoptească:

— Nu-l plânge pe bătrânul Caleb, porumbița mea. E mai bine așa. Am mai reușit să mă bat încă o dată pentru ceva care merita aceasta. Aveam dreptul la această luptă – după toate umilințele. O, am ajuns la capătul drumului. Și acum e bine.

Privirea sa se golește dintr-o dată.

Zâmbetul piere... Deborah înțelege că omul a murit.

Și când ridică iarăși fruntea îi zărește pe Saunders și Leehill, care tocmai intrau.

— A luptat pentru voi... Și pentru mine, spune Deborah și vocea ei pare stridentă. Era treaba voastră, dar bătrânul a făcut-o!

Cei doi nu răspund.

Ce s-ar putea spune acum?! Înțeleg foarte bine durerea femeii. Și când cineva este atât de tulburat, poate fi uneori și nedrept.

Afară începe zarva. Se aud voci.

O lasă pe Deborah lângă bătrân și ies.

În fața intrării se află acum câțiva bărbați. Detunăturile au fost auzite prin ferestrele deschise. Chiar și cei care dormeau duși în bunkhouse, s-au trezit.

Și acum se află aici.

Îi recunosc, pe cei doi pistolari. Se știa că lucrau, ca un fel de prizonieri, în puțul cel orb. Se vorbise despre asta.

Câțiva din cei de lângă ușă sunt paznicii din schimbul de zi.

Nici unul dintre ei nu știe ce trebuie să facă în această situație. Lipsesc ordinele clare ale boss-ului.

Dutch Saunders spune:

— Șeful vostru e mort. L-a ucis și pe bătrânul Caleb. Până acum există deci doi morți! Cred că e de-ajuns, nu? Sau... Moștenitoarea legală a lui „Big” Clay este doamna Deborah Hawk, văduva lui. Shaklee era un tâlhar care voia să-i răpească moștenirea.

În acea clipă, în pragul construcției de piatră se ivește și femeia.

— Omul ăsta v-a spus totul, zice ea. Sunt văduva și moștenitoarea lui „Big” Clay. Duceți-vă înapoi la bunkhouse. Mai înainte, cine era contramaistru aici?

— Eu doamnă, zice unul dintre cei mai prost îmbrăcați și care n-au arme asupra lor. Atât aceștia, cât și ceilalți, care se bucuraseră de trecere în fața „noului sef” nu par a fi ostili.

— Bine, deocamdată vei încerca dumneata, să conduci treburile minei.

2.

După aproape cinci săptămâni, Dutch Saunders și Webster Leehill revin din Kansas City la Agua Fria. Ei își opresc caii în fața micuței case a Isabellei Delgado.

Vin din Kansas City fiindcă au mai făcut ceva pentru Deborah Hawk; împreună cu câțiva oameni de încredere au transportat în taină tot mormanul acela de aur acolo și l-au depus la bancă.

E aproape ora prânzului și, ceva mai devreme, înainte de a pătrunde în oraș, Saunders spusese:

— O, Isabella va pregăti iar ceva deosebit, în vreme ce noi ne vom îngriji de cai și o să dăm jos colbul drumului. Hei, băiete, dacă ai știi ce am eu de gând.

— Știu chiar foarte bine, rânjește Webster în felul acela special care-l prinde atât de bine. Vrei să pleci din ținutul ăsta al nostru cuprins între Rio Pecos și Rio Grande – vrei să pleci spre miazănoapte, în Wyoming sau Idaho, nu? Și, desigur, împreună cu Isabella! Acum chiar că ai ce-i oferi. Deborah Hawk a fost într-adevăr generoasă. Felul în care a răsplătit ajutorul nostru întrece

toate așteptările. Nu-i așa?

— Da, desigur... și unde mai pui că puteai să rămâi cu ea – s-a văzut limpede că i-ar fi convenit așa ceva.

La discuția asta de la porțile orașului se gândesc acum. Așteptând în fața casei ca Isabella să apară.

Ușa se și deschide într-adevăr.

Mai întâi apare un bărbat care se opintește cu două geamantane – apoi iese și Isabella, înarmată cu o poșetă, o geantă de voiaj și o umbrelă.

Și când îi vede pe cei doi călăreți, se oprește puțin.

— *Hello, Dutch, hello, Webster*, spune ea aproape gutural. Îmi pare bine că vă revăd. Pofțiți înăuntru și instalați-vă comod. Noul proprietar n-are cum să aibă ceva împotriva, deoarece căsuța devine proprietatea sa de-abia de la data de întâi a lunii viitoare. Așa că faceți-vă comozi. Din păcate, n-am cum să vă ospătez cu mâncare și băutură. Fiindcă plec spre mieznoapte cu Clell Ryland. Îl cunoști pe Clell, nu-i așa Dutch?

Saunders șade nemișcat pe calul său și face o mutră de om năuc și nu prea inteligent. Se miră neîncrezător, de parcă ar fi văzut un vițel cu două capete.

Bărbatul care a lăsat între timp geamantanele jos, intervine și el:

— *Hello, Dutch* – nu ne-am văzut de-o groază de vreme nu-i așa? De când furam cai pentru ai noștri, ca să nu fie obligați să câștige războiul făcând-o doar pe infanteriști. Da, plec cu Isabella spre mieznoapte. Vom începe acolo o nouă viață.

După cuvintele astea, se înhamă iar la geamantane și privirea sa o caută pe cea a femeii. Isabella îl fixează însă pe Saunders.

În ochii ei poate fi zărită umbra unei păreri de rău.

Apoi își săltă dârz bărbia.

— Mult noroc, Dutch, spune ea. Așa e, cum ți-a spus Clell. Diligența noastră pleacă peste câteva minute. Trebuie să ne grăbim. Deci...

Se pune în mișcare.

Și Clell Ryland, care este sau a fost un pistolar ca Dutch Saunders, prinde mai bine geamantanele și pășește în urma femeii, cu un zâmbet de mulțumire pe figură.

Iar când trece pe lângă calul lui Saunders, murmură:

— Ai venit prea târziu, bătrâne.

Dutch Saunders dă doar din cap și nu spune nimic.

Cei doi călăreți privesc în urma perechii care se îndepărtează grăbită.

De abia după câțva timp, pistolarul cărunț mormăie:

— Într-adevăr, am venit prea târziu. Prea târziu!

După cuvintele astea își răsucesc fața către partenerul său:

— Hei, băiete, să nu fii tot atât de neghiob ca mine. Renunță la afurisitul ăsta de drum al pistolarilor. Doar ai văzut chiar acum ce se poate întâmpla unui bărbat care umblă pe un asemenea drum. Sau se alege cu un glonț și o mierlește, sau nu mai poate să găsească drumul celălalt, cel spre *viață*. Doamne, cât am putut să fiu de nătărău!

Și după cuvintele astea, dă pîteni calului și pleacă spre miazăzi.

Webster Leehill vrea să îl urmeze.

Dar Saunders mai oprește o dată animalul și se răsuțește în șa:

— Plec singur, zice el. Nu mai suntem ortaci. Băiete, caută-ți un loc sigur. N-are rost să rămâi cu mine. Găsește-ți propriul tău drum. De câteva ori ai visat-o pe fata aceea, pe Elma. În orice caz, i-ai pronunțat de câteva ori numele în somn. Încearcă-ți norocul acolo. Îndreaptă-ți calul către ranch-ul dintre dealuri. Și bătrânului Frobacker poți să-i restitui cu ușurință mia de dolari pe care ne-a plătit-o fiindcă i-am adus înapoi fata. Rămâi cu bine, *sunny boy*³.

Și după cuvintele astea, pornește din nou:

— *Farewell*⁴, *gunman*! rostește tânărul cu voce sugrumată.

Rămâne pe loc.

3.

E o situație ciudată.

Tânărul privește în urma celui care se îndepărtează în trapul calului.

Saunders i se pare bătrân și epuizat.

De fapt, Dutch Saunders nici nu mai este un pistolar, un Cavaler al Coltului. Fiindcă brațul care mânuaia revolverul... Bărbatul cărunt de colo rămăsese printre cei vii și izbutise să mai strângă niște bani, doar fiindcă soarta făcuse să-l întâlnească pe Webster și fiindcă tot ea voise ca el să-i devină partener.

Altminteri gunmen-ul ar fi fost pierdut.

Și-acum e totuși pierdut – deși într-alt fel.

A ratat posibilitatea de a pleca spre miazănoapte, de a începe o nouă viață alături de Isabella.

Că va găsi o altă femeie cu care să încerce aceasta; iată un lucru care ține tot de soartă – cum i-o fi scris...

În timp ce Webster rămâne astfel locului în șa, însoțindu-l pe fostul său ortac cu privirea, gândul său reface – milă cu milă – drumul pe care l-a străbătut alături de acesta.

Astfel i se limpezesc două lucruri.

Se poate reîntoarce la această Deborah Hawk și să devină protectorul ei. Și dacă o va sluji dezinteresat ca un cavaler credincios, atunci va avea desigur parte de dezmiertările ei, de dragostea fizică. Da, e convins de asta.

Ar duce-o bine acolo. Femeia l-ar accepta; îi dăduse de înțeles că poate reveni.

Dar pentru ea n-ar fi decât un bărbat care o ocrotește de ceilalți – un

³ *Sunny boy* – Aproximativ „băiat fericit”.

⁴ *Farewell* – Rămâi cu bine, adio.

instrument în oarecare măsură. Ea ar domina, l-ar conduce, chiar dacă pentru asta tânărul ar fi îngrijit cum se cuvine și ar avea parte de tandrețe și de bani cu duiumul, de leafă.

Da, leafă!

Și dacă o va servi câțiva ani în toate privințele, va ajunge un om bogat. Deși nici acum nu stă tocmai rău. Acel zece la sută înseamnă destul de mult...

Dar dacă ar rămâne un timp oarecare cu Deborah, va fi bogat de-a binelea.

Să se reîntoarcă deci la ea și la „regatul”, pe care îl redobândiseră pentru frumoasa văduvă?

Dar și cealaltă cale e ispititoare.

Se gândește din nou la Elma Frobacker, la roșcovana cu ochi verzi, pe care o aduseseră înapoi tatălui ei, în schimbul a o mie de dolari. Se gândește la ranch-ul dintre dealuri.

Și fata îi transmisese atunci că poate reveni oricând.

Webster înghite cu greutate.

Apoi își umezește buzele crăpate.

Mai aruncă o privire asupra casei pustii a Isabellei Delgado.

Dă pintoni calului.

Nu, nici el nu va rămâne la *Agua Fria*.

Pornește spre Elma. Și primul pas făcut acum de calul său, înseamnă un pas pe un alt drum decât cel al Cavalerilor Coltului.

SFÂRȘIT

Éric Loutte
Frédéric Zumbiehl

TEAM Rafale

➤ N° 3

OPERATION **NEXUS ONE**

TEAM Rafale

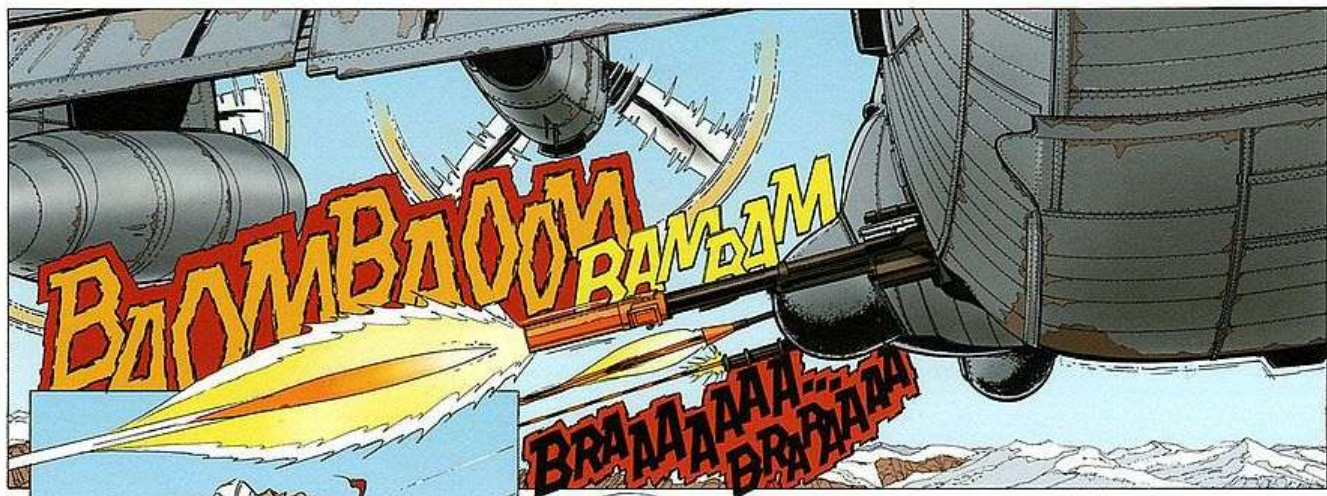
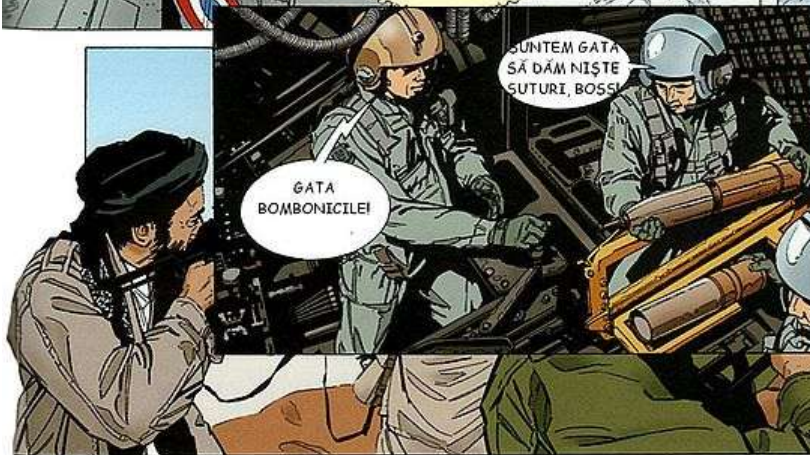
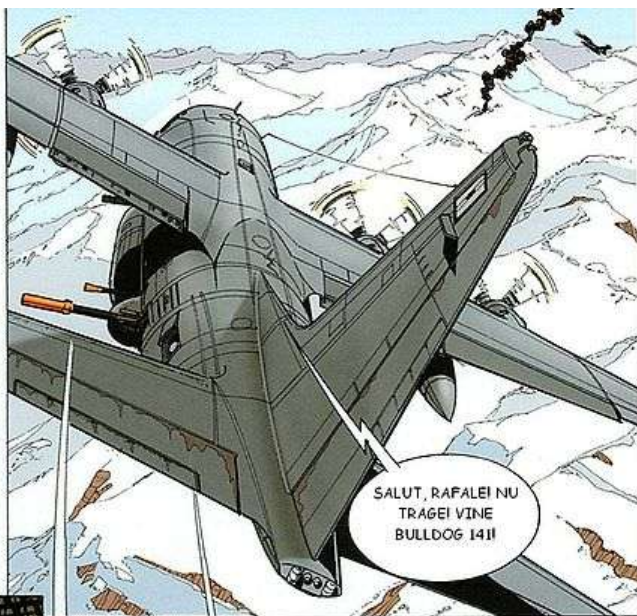
TEAM RAFALE

ESTE O SERIE DE AVENTURI MILITARE CONTEMPORANE. EROII SUNT CĂPITANII TOM NOLANE ȘI JESSICA NATE, PILOȚI DE VÂNĂTOARE, CA INSPIRAȚIE PENTRU MISIUNILE LOR PERICULOASE SUNT PILOȚII REALI DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE. SUBIECTELE REFLECTĂ PROBLEMELE VREMURILOR NOASTRE: SPIONAJ INDUSTRIAL, RĂZBOI ECONOMIC, INTERVENȚII ÎN FORȚĂ, TERRORISM...

OPERATION NEXUS ONE

AFGANISTAN, OCTOMBRIE 2008... UN SATELIT MILITAR FRANCEZ DOTAT CU UN PROCESOR CUANTIC ULTRA-SECRET, CU NUME DE COD „NEXUS ONE”, SE PRĂBUȘESTE UNDEVA ÎN REGIUNEA HINDU KUSH, MASIV MUNTOS AFLAT LA INTERSECȚIA FRONTIERELOR DINTRE AFGANISTAN, KASHMIR ȘI CHINA. DETAȘAMENTUL AIR FORCE STATIONAT ÎN KYRGYZSTAN ESTE ÎN ALERTĂ: PROCESORUL CUANTIC TREBUIE RECUPERAT CU ORICE PREȚ SAU DISTRUS ÎNAINTE CA VREO PUTERE STRĂINĂ SĂ PUNĂ MÂNA PE EL, CEEA CE AR FI DEZASTROUS PENTRU VIITORUL SPAȚIULUI MILITAR FRANCEZ. DIN NEFERICIRE, TALIBANII AU RECUPERAT EPAVA SATELITULUI. SERVICIUL SECRET FRANCEZ A INTERCEPTAT UN MESAJ CE FĂCEA LEGĂTURA DINTRE EI ȘI ANATOLII GURCHEV, UNUL DINTRE CEI MAI MARI TRAFICANȚI DE ARME DIN LUME, CĂRUIA AU DECIS SĂ Î-L VÂNDĂ. DATĂ FIIND IMPORTANȚA FINANCIARĂ A TRANZACȚIEI, GURCHEV SE HOTĂRĂȘTE SĂ FOLOSEASCĂ ORICE MULOACE AFLATE LA DISPOZIȚIA SA PENTRU A RECUPERA PROCESORUL. PENTRU TOM NOLANE, JESSICA NATE ȘI PRIETENII LOR DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE, OBLIGAȚII SĂ OPEREZ ÎNTR-UN TEREN CU POTENȚIAL MARE DE PERICOL PRIN ATAC SOL-AER, ÎNCEPE CURSA CONTRA-CRONOMETRU...

VP MAGAZIN
Traducerea:
UNCRI5

KANDAHAR, PARCAREA AVIOANELOR

KOWALSKI,
DECOLARE DE
URGENTĂ!

DUPĂ CÂTEVA CLYPE...

CE SE-NTÂPLĂ,
CAPITANE?

A FOST DOBORÂT UN
ELICOPTER DE-AL
NOSTRU, ASTA S-A
INTÂPLAT!

MAGIC, RAZOR
21 A DECOLAT.

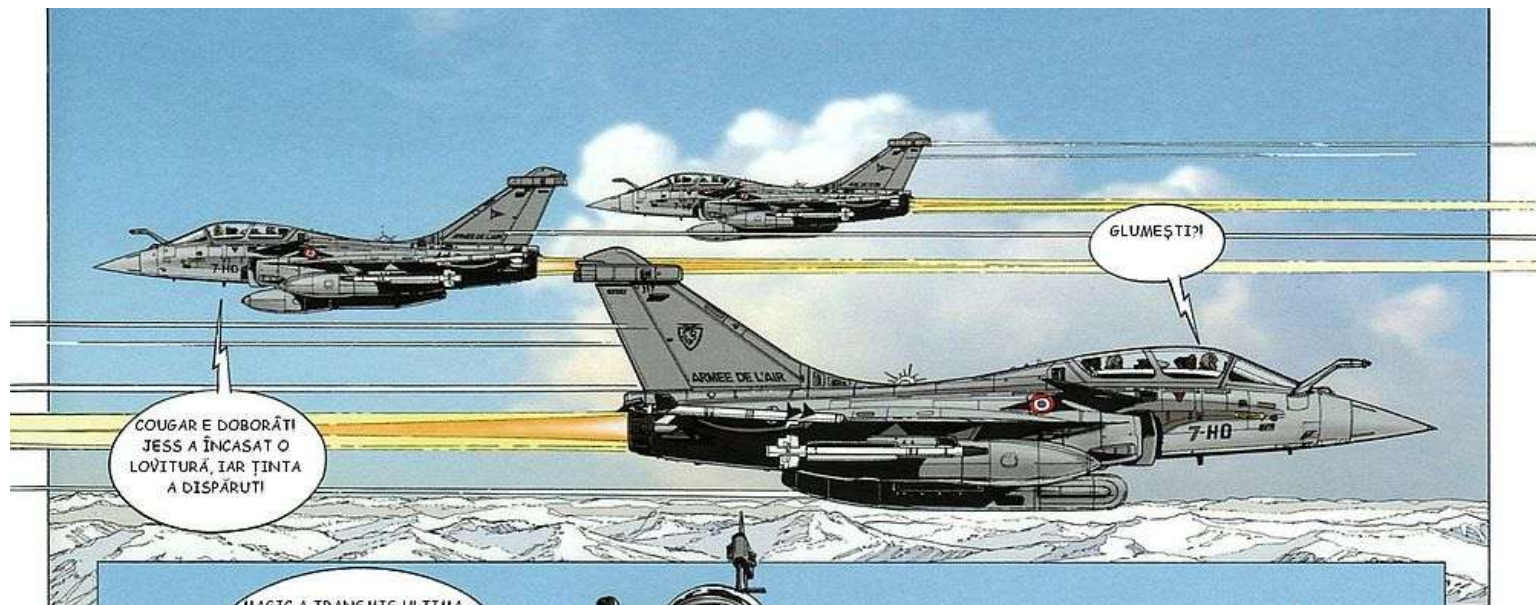
RECEPȚIONAT 21 ÎA
DIRECȚIA 142
CĂTRE TRECĂTOAREA
DORAH...

TRANSMIT ULTIMA
POZIȚIE A ȚINTEI PRIN
LINK 16, IAR VOI
INFORMAȚI CELE DOUĂ
RAFALE SĂ RTB LA NIVEL
200 PE DIRECȚIE
CONTRARĂ, 10 MILE
NAUTICE ÎN FAȚA
VOASTRĂ?

ACOLO!

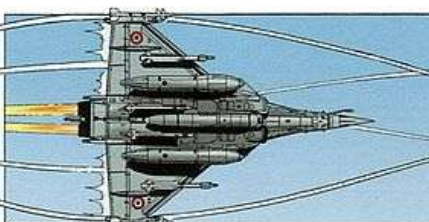
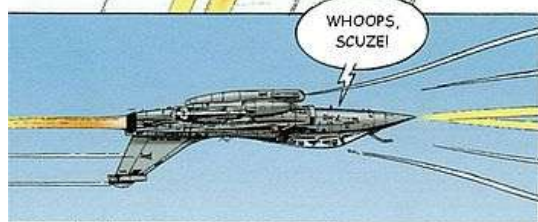
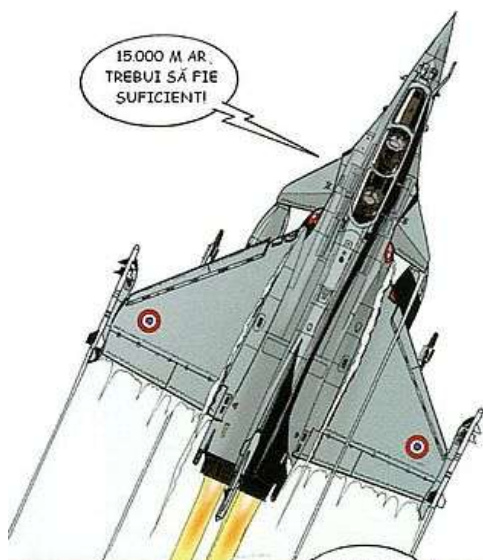
SALUT, BĂIEȚII
CE MAI FACEȚI?

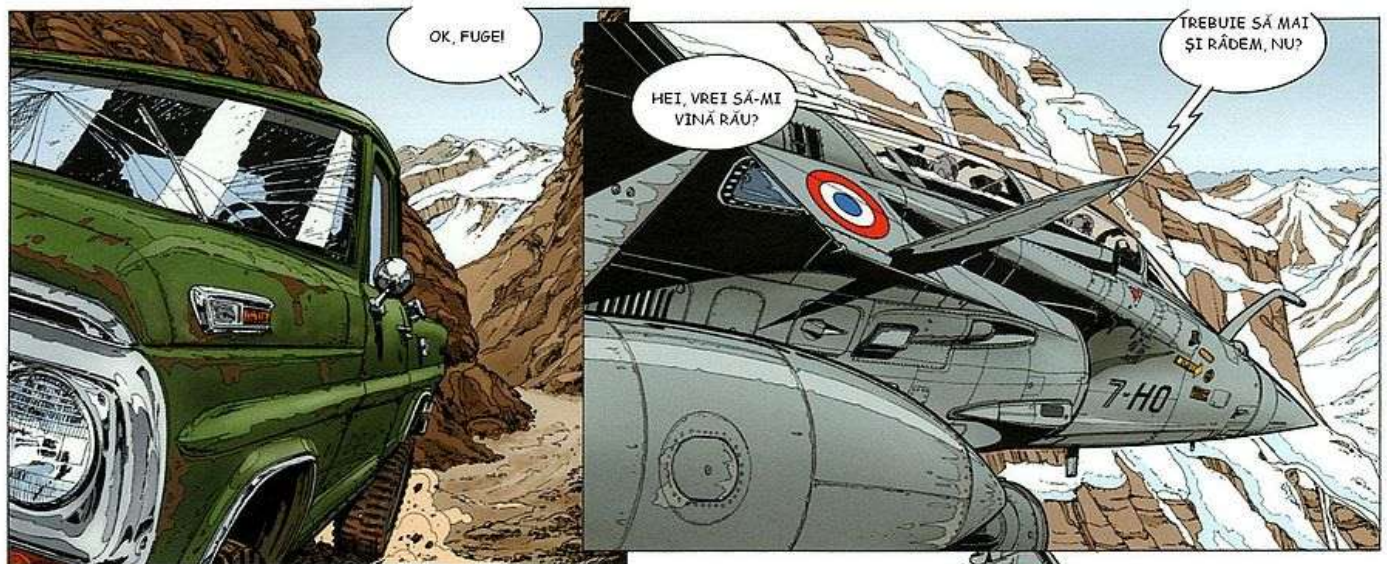
NASOLI!

DUPĂ UN CABRAJ LA VERTICALĂ, PILOTII
PREFERĂ SĂ ZBOARE PE SPATE PENTRU A-ȘI
REVENI ÎN TIMPUL ZBORULUI ORIZONTAL.
ACEASTĂ MANEVRĂ SE FACE PENTRU A
EVITA NEPLĂCERILE UNOR FORTE „G”
NEGATIVE.

AI VREO
INFORMAȚIE,
SAU CE?

ÎNCĂ NU, DAR
INSTINCTUL ÎMI
SPUNE CĂ S-AR PUTEA
ÎNTÂMPLA ÎN SEARA
ASTA!

INSTINCTUL TĂU?
NU CUMVA, DIN
ÎNTÂMPLARE, ÎL
CONFUNZI CU
LIBIDUL TĂU?

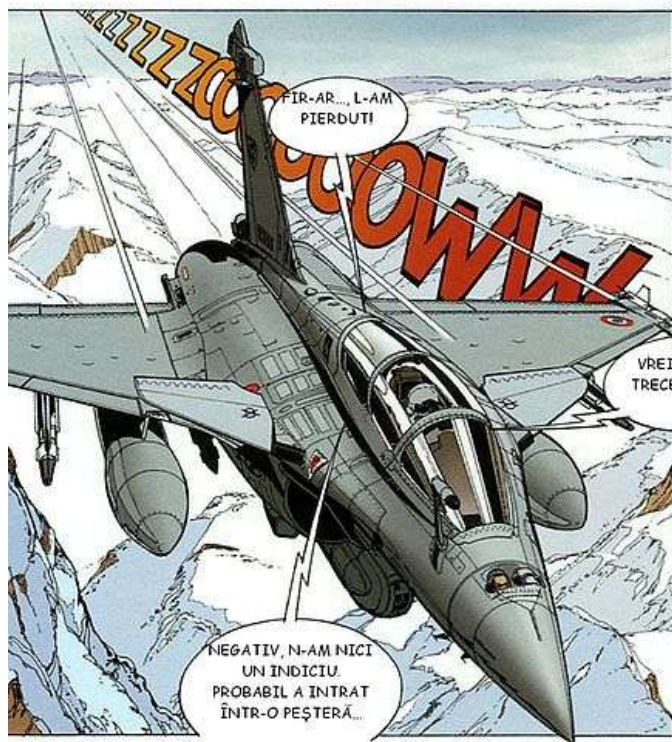
CUNOSC DIFERENȚA,
CINE MĂ CREZI?

UN FRUSTAT ȘI UN
MANIAC SEXUAL
SUPRAÎNCĂRCAT...
DU-NE ÎNAPOI LA 7000
M, TE ROG!

PE CÂT PARIEZI
CĂ AM S-O FAC ÎN
SEARA ASTA?

VOM MAI VORBI DESPRE
ASTA MAI TÂRZIU,
ALDO. ACUM, SCUȚĂ-MĂ,
AM TREABĂ!

FIR-AR..., L-AM
PIERDUT!

VREI ÎNCĂ O
TRECERE L.A.1?

NEGATIV, N-AM NICI
UN INDICIU.
PROBABIL A INTRAT
ÎNTR-O PEȘTERĂ...

...DA, AVERTIZEAZĂ HQ PRIN
LINK 16: NU MAI AVEM CE
VEDEA DIN CER. ACUM E
NEVOIE DE BĂIEȚII DE LA
SOL.

KANDAHAR, CINCISPREZECE MINUTE MAI
TÂRZIU.

ALDO ȘI FIOCKY L-AU PIERDUT
AICI, ÎN ACEASTĂ ZONĂ. LOCUL
ESTE PLIN DE GROTE, LA VREO
DOUĂZECI DE KM DE DRAVAK
UNDE S-A PRĂBUȘIT
SATELITUL...

CU SIGURANȚĂ, CAMIONETA A
INTRAT ÎNTR-UNA DINTRE ELE,
DAR SECTORUL ESTE PREA
ÎNTINS. TREBUIE SĂ-I
CUNOAȘTEM LOCAȚIA EXACTĂ
ÎNAINTE DE A ACTIVĂ
ELICOPTERUL DE ASALT, ALTFEL
PROCESORUL POATE FI
ȘTECURAT PRIN PLASA ÎNTINSĂ
ȘI SĂ-L PIERDEM!

PUTEM TRIMITE O
ECHIPĂ GCP CA SĂ-L
LOCALIZEZE?

DA, DAR NU ÎN PLINĂ ZI. AR
FI DESCOPERIȚI CU
SIGURANȚĂ!

UN AVION-CISTERNĂ TOCMAI A
DECOLAT DE LA MANAS PENTRU A
ASIGURA REALIMENTARE PENTRU ALDO
ȘI FIOCKY. POT AȘTEPTA PÂNĂ LA
NOAPTE FĂRĂ NICI O PROBLEMĂ ȘI SĂ
DETECTEZ PLECAREA CAMIONETEI ÎN
TIMP CE AȘTEAPTĂ VENIREA
COMANDOUUI.

FOARTE BINE. IAU
LEGĂTURA CU SOC 2).

1) JOASA ALTITUDINE

2) COMANDAMENTUL OPERAȚIUNILOR SPECIALE.

ÎN ACEST TIMP...

Va Urma

CITITI !

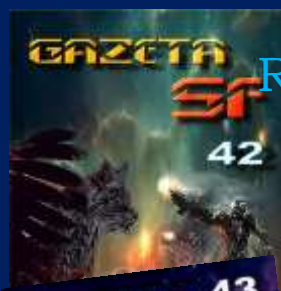
Online sau in format pdf, epub, mobi

GAZETA SF

Revistă electronică de artă și literatură speculativă

<http://fanzin.clubsf.ro>

În curând în librării !

UN THRILLER DE ACȚIUNE SCRIS DE FLORENTIN HAIDAMAC

CU O COPERTA MARCA VP MAGAZIN, REALIZATA DE JOHN DOBRO

LECTURA PLACUTA !

